

SERXWEBÛN

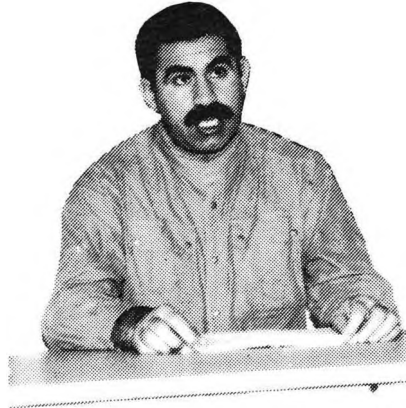
JI SERXWEBÛN Û AZADIYÊ BI RÛMET'TIR TIŞTEK NÎNE

Sayı: 40/Nisan 1985/2-DM.

PKK Genel Sekreteri A. ÖCALAN:

YİĞİT KÜRDİSTAN HALKI CEPHE BAYRAĞI ALTINDA TOPLANALIM ve SAVAŞALIM

«Kürdistan Ulusal Kurtuluş Cephesi'nin ilanı, aynı zamanda halkımız için yeni bir yaşam biçiminin ilanıdır. Açık ki, bu, yediden yetmişe, kadın-erkek savaşan bir halk gerçekliğinin yaratılması demektir. Bugüne kadar adımız da dahil ulusal ve insanlık onurumuz düşman çizmeleri altında çiğnendi, geleceğimiz ve umutlarımız karartıldı. Bugün elimizden zorla alınan her şeye devrimci bir intikamla karşılık vererek zorla ve yeniden sahip çıkma dönemidir. Bağımsızlık ve onurlu bir yaşama, kısaca insanlığa ulaşmamız, hiçbir şart koşmadan, durup dinlenmeden yükselteceğimiz direnişe bağlıdır. Önümüze konulan sahte kurtuluş yollarına itibar etmeyeceğiz. Dilimiz ve kültürümüzün korunup, geliştirilmesinin ulusal bağımsızlık onurumuzu korumaya bağlı olduğunu bilerek, her şeyi bu kutsal amacın hizmetine koşacağız. Ulusal Kurtuluş Cephesi, bu anlamda ezilen, sömürülen, baskı altına alınan, ama direnmek isteyen halkımızın her şeyidir.

Bu bayrak altında toplanmalı, bizi bölüp parçalayan düşünce ve davranışlardan hızla sıyrilmalıyız. Biz, içine itildiğimiz bu utanılsı karanlığı kendi ellerimizle yırtıp, geleceğimizi kendi ellerimizle yaratacağız. Bu açıdan ne düşmanlarımızın çokluğu ve ne de kendi olanaksızlıklarımız bizi düşündürmektedir. Çünkü biz, kendi geleceğini yaratmaya karar vermiş bir halkın en yenilmez zannedilen düşmanları yendiğini, en aşılmaz zannedilen engelleri aştığını, yürekleri ve bilekleriyle savaşan dünya halklarının zengin pratiklerinden de bilmekte ve bu halklara dahil olmanın kıvancını şimdiden yaşamaktayız. Artık ülkemizdeki her insan düşmana karşı bir silah durumunda. Kaybettiğimiz her şeyi yeniden kazanmanın kararlılığı ve inancıyla atıldığımız bu öz savaşımızda zafer bizim olacaktır!»

YAZISI ORTA SAYFADA

ULUSAL KURTULUŞ CEPHESİNİN İLANINA KIŞ BOYU SÜRDÜRÜLEN

YOĞUN EYLEMLERLE VARILDI

Eniya Rigariya Netewa Kurdistan (Kürdistan Ulusal Kurtuluş Cephesi)'nin ilanı, yurtsever halkımızda büyük bir coşku ve sevinç yaratırken, düşmanı bir kez daha korkusunda boğdu.

ERNK'nin ilanına kiş boyu süren hazırlık eylemleriyle varıldı. Bu kiş, hem düşman ve hem de halkımız açısından geleceğin tayin edilmesi bakımından çok önemli bir süreç durumundaydı. Halk kitleleri, özellikle 15 Ağustos sonrasında bu kiş bahara güçlü ulaşmanın hazırlık dönemi olarak görür ve baharla bir-

likte güçlü bir atağa kalkışı beklerken; düşman bahara ulaşmadan öncüyü tüketmenin, halkla bağlarını kesmenin yoğun hesapları içinde bulunuyor, buna yönelik çok yönlü uygulamaları hayata geçiriyor; diğer bazıları ise PKK'nin ağır yenilgiler alacağı ve dolayısıyla, "biz demedik mi" diyecekleri günleri bekliyorlardı. Ancak bahara ulaşırken sonuç, ne düşmanın ve ne de sinisi bir bekleyişin sahiplerinin düşündükleri gibi oldu.

devamı 11. Sayfada

Arnavutluk Emek Partisi Genel Sekreteri,
Demokratik Cephe Genel Konseyi Başkanı,
Halk Ordusu Başkomutanı

ENVER HOCA ÖLDÜ!

Arnavutluk Emek Partisi Genel Sekreteri ve Arnavutluk halkının lideri Enver Hoca, 11 Nisan 1985 günü kalp yetmezliğinden öldü. Arnavutluk Ulusal Kurtuluş Hareketinin gelişmesi, ulusal bağımsızlığın kazanılması ve bu zaferin öncü gücü olan Arnavutluk Emek Partisi'nin ilk oluşu-

mundan günümüze kadar sağladığı gelişmeler, Enver Hoca'nın önderliği altında gerçekleştirilmiştir.

Arnavutluk, uzun bir süre Osmanlı İmparatorluğunun sömürgeci boyunduruğu altında kaldı. Balkanlar'da gelişen burjuva ulusal hareketler neticesinde Osmanlı egemenliği de Arnavutluk'ta son buldu. II. Emperyalist Paylaşım Savaşına kadar krallıkla idare edilen feodal-komprador bir düzen hüküm sürdü.

1930'lu yıllardan itibaren tüm dünyayı tehdit eden faşizmden, Arnavutluk da doğrudan etkilendi. Emperyalizm ve faşizmle işbirliği içinde olan feodal-kompradorlar ve onların iktidardaki temsilcisi Kral Zogo'nun İtalyan faşizmiyle kurduğu işbirliğiyle Arnavutluk'ta faşist bir diktatörlük inşa edildi.

Bu dönemlerde Fransa ve Belçika'da öğrenim gören Enver Hoca, Fransa Komünist Partisine üye oldu. Daha genç yaşlarında politikayla ilgilendi, bir kaç kez tutuklandı. Ülkesine döndükten sonra bir yandan öğretmenlik yapıyor, diğer yandan da

devamı 22. Sayfada

KIZILDERE DİRENİŞÇİLERİNİ YÜKSELEN MÜCADELEMİZLE SELAMLIYORUZ!

«Karşı-devrim kampında bu ve, benzeri bir çok gelişme gözönüne getirildiğinde devrimcilerin her zamankinden daha fazla hazırlıklı olmaları gerektiği kendiliğinden açığa çıkmaktadır. O halde 12 Martlar'da doruk noktasına çıkarılan, ama bir türlü rayına oturulamayan devrimci-demokratik hareketin görevlerinin hiç olmazsa bundan sonra yerine getirilmesi gerekmektedir. Geçmişte büyük kardeşin küçük kardeşe yapmadığını, bugün yürüyebilen küçük kardeşin büyük kardeşe yapabileceğine derinden bir inanç besleyerek, tasfiyeci sol'un dayattığı reformizmin zehirli iğnesinden sıyrılarak, parti ve cephe düzeyindeki devrimci birliklerini yeniden yükseltebilmelidirler. Önemli bir birikimin yanı sıra, bu görevin yerine getirilmesinde geniş bir sol kitleye de sahip bulunulmaktadır.»

YAZISI ARKA SAYFADA

KÜRDİSTAN HALKI 1985 NEWROZ'UNU CEPHE BAYRAĞINDA SOMUTLAŞAN DİRENİŞ VE BİRLİK RUHUyla KARŞILADI!

Yazısı 19. Sayfada

TURGUT ÖZAL'IN GEZİLERİ VE WASHINGTON- ANKARA- RİYAD ÜÇGENİ!

Yazısı 2. Sayfada

SERXWEBÛN BİZİ HALEN İNANCSIZ OLANLARA ANLAT SIN!

Yazısı 4. Sayfada

ERMENİ KATLIAMI'NIN 70. YILDÖNÜMÜ TÜRK SÖMÜRGEÇİLİĞİNİN BAZI ÖZELLİKLERİ VE KÜRDİSTAN'DA YÜRÜRLÜKTE OLAN ULUSAL İMHA SİYASETİ!

«Eğer toptan imha olmak istemiyorsak, bu düşman karşı-sında bizim de ilerici insanlığın, direnen insanlığın nesi varsa ve kendi tarihimize direnme adına sahip çıkılması gereken ne varsa hepsine sahip çıkarak ve bunları toplumumuzun emekçi kesimlerinin çıkarlarıyla kaynaştırarak, sonuna kadar direnme zorunluluğumuz vardır. Yok etme savaşına karşı, ulus olarak var olmak ve özgür bir toplum, bağımsız bir ülke olmak bunu gerektiriyor.

O halde, bu katliamlardan çıkarılması gereken dersler son derece açıktır ve bunlar da bizi her yönüyle; direnişi daha da yükseltmede, örgütlenmede ve yaratıcı bir pratik sergilemede başarılı olmaya zorunlu kılıyor. Ulusal ve toplumsal varlığımıza dayatılan bu katliamları, devrimci intikam görevlerimiz dayatarak, boşa çıkaralım!»

YAZISI 6. SAYFADA

AMERİKANCİ DEMOKRASİ MODELİ VE TÜRKİYE UYGULAMASINDA VARDIĞI AŞAMA

Model tutmadı. 12 Eylül programının gereği olarak uygulamaya konulan ABD cunta planı geline aşamada ciddi bir tıkanmayla yüz yüze kaldı. Amerika ve Avrupa merkezleriyle Ankara arasındaki trafik gözden saklanamayacak bir yoğunluk kazandı. Bu yoğun trafik neden gerekmiştir ve Türkiye siyaset sahnesinde hangi gelişmelere yol açacaktır; şimdi iç ve dış çevrelerin Türkiye'ye ilişkin olarak üzerinde durduğu nokta bu olsa gerek.

6 Kasım seçimleri ve Özal hükümetinin kuruluşu ardından demokrasi tartışmaları ve sahte umutların alabildiğine arttığı bir ortamda, konuya ilişkin değerlendirmelerimizde gelişmelerin bu yönü olacağını belirtmiştik. Çıplak bir şiddet temelinde soyguna ve aşırı sömürüye dayanan bir rejim, kaçınılmaz olarak çözümsüzlüğü içinde taşır ve zaten bunun ürünüdür. En üstte bir avuç işbirlikçi-tekelci burjuvaya dayanan ve tümüyle onların çıkarlarının bir ifadesi olarak yönetime el koyan generaller cuntası, Türkiye'deki burjuva sınıflarının her alanındaki çürümüşlüğü ve onların ne

kadar zayıf temeller üzerinde yük seldiklerinin söz götürmez bir kanıttır. Askeri-faşist diktatörlük iddia edildiği gibi salt "anarşi ve terörü" bastırmak vb. nedenlerle ya da ordudaki generallerin iktidara hırsı nedeniyle değil, tüm bu olgular da içine almakla beraber ası olarak bu çürümüşlük nede niyle iş başına getirilmiştir. İşbirlikçi-tekelci kapitalizmin doğurduğu bir sonuçtur. Bugün dünyanın birçok alanında benzeri gelişmelerle karşılaşılmaya ve bu nedenle bir tesadüf değildir. İşbirlikçi-tekelci kapitalizm, ekonomide er büyük sömürü ve talan, politikada emperyalizme her türlü işbirlikçilik toplumsal muhalefet üzerinde sınırsız baskı ve sosyal alanda alabildiğine yoksulluk ve işsizlik demel olduğundan, ayakta kalabilmesi için kaçınılmaz bir biçimde asker diktatörlüklere ihtiyaç duymaktadır. Ve sistem bir kez bu ihtiyaç noktasına geldikten sonra, görünüşte hangi biçimleri alırsa alsın yönetimlerin özü değişmeyecektir

Devamı 9. Sayfada

TURGUT ÖZAL'IN GEZİLERİ VE WASHINGTON-ANKARA-RİYAD ÜÇGENİ

Faşist rejimin başbakanı Turgut Özal, Mart ayı ortaları ile Nisan ayının ilk haftasını kapsayan iki önemli dış gezi gerçekleştirdi. Bunlar, beş gün süren Suudi Arabistan ve on gün süren ABD gezileriydi. Tüm emperyalist haber ajansları, bu gezileri, ayrıntılı bir biçimde yansıttılar. Aynı şekilde, faşist rejimin bora-zanlığını yapan Türk gazeteleri de, bolca resim, haber ve yorumlarla konu hakkında kamuoyunu tek yanlı bilgilendirdiler. Kimi tarihi gezi, kimi Türkiye'nin çok yönlü dış açılım çabalarının başansı olarak değerlendirirken, kimileri de fazla bir sonucun çıkmayacağı ve bu nedenle de abartılmaması gerektiği biçiminde ihtiyatlı davrandı. Ama sorunun özüne, gezinin esas amacına hiç bir çevre yanaşmak istemedi, ya da emperyalist sistemin çıkarları gereği böyle davranmak zorundaydılar.

Turgut Özal'ın Riyad-Washington gezilerini, ABD politikasının bölgeye egemen kılınmasında yapılan görev bölümünün açığa çıkması, Avrupa modellerine ve dayatmalarına fazla itibar edilemeyeceği ve artık tüm sorunların ABD politikalarıyla çözümleneceğinden ısrar edileceği noktasında düğümlenen ilişkilerin olduğu bir aşama, daha önce yapılan gizli uzlaşma ve anlaşmaların su yüzüne çıkması olarak değerlendirilmemek mümkündür.

ABD emperyalist-kapitalist sistemin lideri olarak, Ortadoğu'da her türlü devrimci gelişmeyi ezip, tam bir egemenlik kurmak istiyor. Fakat bölgede çözümlenemeyen bir yığın Ulusal ve toplumsal sorun, sistemin ve işbirlikçilerinin tehdit edeceğine kendisini vaat ediyor. Sorunların çözümüne önderlik etmesi gereken devrimci güçlerden kaynaklanan yetmezlikler, gelişen küçük-burjuva önderliğinin teslimiyetçiliği ve tasfiyeciliği, sorunları daha da ağırlaştırıyor. Hem devrimci kam-pın, hem de karşı-devrimci kam-pın bölge üzerinde tam anlamıyla hakimiyetlerini kuramayışları, istikrarsızlığı derinleştiriyor, istikrarsızlık ise ilişkilerin derinleşmesine ve açıkça çatışmalara dönüşmesine yol açıyor. Mevcut gelişmeleri, her iki sistem de kendine çevirmekte istiyor. İşte bu noktada, karşı-devrimci kamp içinde tartışılan ve çözüm yolu aranan husus, bölgedeki istikrarsızlığın hangi politikalarla istikrara döndürüleceğidir. Burada, ABD politikaları öne çıkıyor ve Avrupa'nın önderliği "demokrasi" modelleri, istikrarsızlığı daha da derinleştiren bir çözüm yolu olarak kabul ediliyor. Kuşkusuz, sorunları çözümlemedeki farklılıkları, ekonomik ortaklarıdan kaynaklanan, yani Ortadoğu pazarlarına egemen olma savaşımından doğan nedenlere de var.

Washington-Ankara-Riyad üçgeni hangi sorunlara çözüm bulmak istiyor, bu sorunların çözümünde, başkentler hangi rolleri yükümlenmiş ve tüm bu sorunları çözebilme başansı gösterebilecekler midir?

Her şeyden önce, çözümlenmesi gereken en önemli sorun, geniş boyutlar kazanan ve ağır etkisini, giderek daha da hissettiren bir İran-Irak savaşı var. İran, Saddam diktatörlüğünü yenilgi uğrattık ve kesin sonuca varmak için atığa geçti. Buna karşılık emperyalist-kapitalist sistem ve bölge gericiği, tüm gücüyle Saddam rejimini yaşıtmak istiyor. En gelişkin savaş araçlarıyla Irak ordusu donatılırken, Suudi Arabistan dolarları aktırmakta, Mısır ve Ürdün ise insan gücünü sunarak güç ve destek vermektedirler. Bu durum, İran ile bölge gericiği arasında-

daki ilişkilerin sertleşmesine yol açıyor, İran'ın emperyalizme karşı daha da radikal tutumlarına yönelmesine neden oluyor.

Yunanistan'da, Cumhurbaşkanlığı seçimlerinden dolayı ABD yanlısı politikacıların ve ordu içindeki tasfiyelerle faşist subayların etkinliklerinin kınlanması, Arap ülkelerinin ilerici ve radikal yönetimleriyle ilişkilerinin yoğunlaşması, ekonomik ve ticari anlaşmaların geliştirilmesi, ABD ve TC'yi, Reagan yönetiminin ifadesiyle, bölgesel dengeleri etkileyecek kadar, değerlendirilen ve rahatsız eden bir durumdur. Bu sorunların yanı sıra Kıbrıs işgali ve Ege'deki adalar sorunundan dolayı TC ile olan ilişkiler, NATO bünyesindeki politikalara zaman zaman tavır alış, ABD üslerinin sökülmesine ilişkin takınılan tutum ciddi rahatsızlıklar ve kaygılar yaratan durumlardır.

ABD'yi ve bölgedeki işbirlikçilerinin politikalarını işlemeye kılan, etkinliklerinin gelişmesini engelleyen önemli diğer dış sorunlar ise Filistin ve Lübnan sorunu, Suriye'nin Hafız Esat önderliğinde içte ve dışta daha da güçlenen konumu ve bu iç gücün tasfiyeciliğe karşı direnişi yükseltmeleri, İsrail siyonizminin ordularının geri çekmek zorunda kalması, tüm bu gelişmelerin ürünü olarak Reagan öcülüğünde başta Filistin Direnme Hareketi olmak üzere bölge direniş hareketlerini tasfiye girişimlerinin boşa çıkartılması ve tüm bunların devrimci güçler lehine önemli gelişmelere yol açabilecek zemler oluşturmalarıdır.

Görülebileceği üzere, sömürgeci faşist rejim, sınırlarının dört bir yanında önemli sorunlara karşı karşıyadır ve rejim bu sorunları, varlığının devamını tehlike altına sokan sorunlar olarak görüyor. Bununla birlikte, bu sorunlar yumağı içinden güçlü çıkmak istemekte ya da en azından istikrarsızlığa yol açan ve kendisini tehdit altında tutan ve bu sorunlara taraf olan güçlerle ilişkilerini dondurmak veya geçici bir süre için de kapsasa, kendisiyle uzaşır bir konumda tutarak, kendi durumunu kurtarmak istiyor. Fakat ne olursa olsun, rejim kendisini büyük tehlikelerle karşı karşıya hissetmektedir. Dış siyasal gelişmelerin ve olayların taşıdığı tehlikeyi, rejimin savunucusu basın organları da sık sık dile getiriyorlar. Örneğin Milliyet gazetesinde, M. Ali Bırand, bu durumu, "dört sınırında da alevler yanan Türkiye" cümlesiyle oldukça net bir şekilde ifade ediyor.

Türkiye'deki rejim, iç siyasal ve ekonomik gelişmeler açısından da büyük bir tehdit altındadır. Kürdistan'da gelişen Ulusal Kurtuluş savaşı, cephe silahıyla yeni bir boyut kazandı. Yaygın silahlı eylemler, tüm devlet varlığını ve en büyük koruyucu gücü ordusunu, büyük çıkmazlarla karşı karşıya bıraktı. Kürdistan'da yaşanan bu gelişmeler karşısında, sömürgeci faşist rejimin temsilcileri, sık sık, içte ve dış gelişmeleri tartışmak ve tedbirler geliştirmek için Yüksek Askerî Şura, Parlamento vb. toplantılar düzenlenmektedirler. Açık ki rejimin temsilcileri tarafından sözü edilen iç gelişmeler, Kürdistan'da PKK öncülüğünde gelişen Ulusal Kurtuluş savaşı ve HRK'nın askeri eylemleri ile bunların yol açtığı sorunlardır. Nitekim HP'nin bir sözcüsü olan Günsel Özkaya, "devlete karşı gelişen yıpratma, ke-mirme ve kökerte-me" eylemlerinin verdiği tehlikeli boyutlara işaret ederek, durumun, kendileri açısından taşıdığı önemi dile getiriyor.

Yine TC, önemli ekonomik sorunlarla da karşı karşıyadır.

Ekonomi, tamamen çürüyen ve kendisini yeniden üretmeyen, yeni-sömürge sanayinin en basit yatırımları için dahi finansman bulamayacak kadar bir tükeniş yaşıyor. Halkın temel dışı maddelerini, elinde avucunda ne varsa gaspederek yaptığı ihracat ve kazandığı döviz de son sınırına vardı. Bu nedenle, rejimin, kendi ekonomik olanaklarıyla bu ihtiyacı karşılaması mümkün değildir.

İşte Özal'ın gezileri, içte ve dışta yaşanan bu sorunlara çözüm bulmak, sistemi güçlü bir biçimde bu ilişkiler yumağı içinden çıkarak, bölge üzerinde etkinliğini arttırmak amacını taşıyor, bu sorunlara çözüm yolları bulunmak isteniyor. Tabii ki bu sorunlara çözüm aranırken ABD, Türkiye ve Suudi Arabistan ortak ve ayrı rollerini oynayacak ve her biri üzerine düşeni yerine getirmeye çalışacaktır.

ABD emperyalizmi, bölgede, politikalarını gerçekleştirmek için islam faktörünü de kullanarak Ankara ve Riyad'a ayrı ayrı misyonlar yüklemiş durumdadır. Daha doğrusu Washington-Ankara-Riyad arasında, bu konuda yapılmış bir görev bölümü vardır.

Suudi Arabistan, islam aleminin liderliği adına manevi, sahip olduğu petrol zenginliğinden gelen dolarlarla da maddi gücünü kullanırken; Türkiye, taşıdığı nüfus potansiyeli ve sahip olduğu ordu gücünü, ABD emperyalizminin ve Ortadoğu gericiğinin hizmetine koşmak görevini üstlenmiştir. Bu rollerle karşılık, TC, kendisinin, ekonomik açıdan güçlendirilmesini, ihracat ürünlerinin ihtiyaç duy-

duğu pazar, ordunun güçlendirilmesi için donanım ile yatırım ve finansman ihtiyacını karşılamak için kredi isterken, Suudi Krallığı da, bölgedeki devrimci gelişmelerin tehdidi karşısında varlığını güvence altına alınmasını istemektedir. Doğal ki ABD emperyalizmine de her düzeyde önderlik görevi düşüyor.

Daha önceleri, kendisini bir batı ülkesi olarak gören ve böyle hareket eden Türkiye'nin, islamik adına Ortadoğu'ya açılışının, 1980'li yıllardan itibaren, yani faşist cuntanın işbaşına getirilmesinden sonra yaygınlaşarak kazandığını görüyoruz. Bu dönemler ABD'nin Reagan önderliğinde bölge üzerinde denetimi zor yoluyla tesis etmeye ve İslam Birliği Konferansı veya İslam

Bankası, İslam Ortak Pazarı gibi adlarla da bölge gericiğini bir çatı altında örgütlemeye çalıştığı dönemlerdir. ABD doğrudan kendisinin yapamayacağı bir çok şeyi, geçmiş Osmanlı mirasını ve İslam faktörünü de kullanarak Türkiye vasıtasıyla yapmak istiyordu. Zaten bu durum, içine girdiği ekonomik ve siyasi krizi, Ortadoğu'nun bol gelirli

petrol alanlarına egemen olmayla atlatmak isteyen ve bu nedenle de yayılmacı emeller taşıyan TC'nin politikalarıyla da uygunluk arz etmekteydi. Faşist Evren ve Özal başta olmak üzere rejimin bir çok ileri gelen temsilcisi ve basınının sık sık İslam'ı savunan Osmanlı'dan bahsetmeleri boşuna değildir. Türk

Devamı 21. Sayfada

KÜRDİSTAN SÖMÜRGE VALİLERİ TOPLANTISI YAPILDI

17 Nisan 1985 günü, Antep'te işçileri bakanı Yıldırım Akbulut'un başkanlığında, Emniyet Genel Müdürü Saffet Ankan Bedük ile 20 il'in valilerinin katıldığı bir toplantı yapıldı. Aslında buna, sömürge valilerinin toplantısı demek daha doğrudur.

Toplantının konusu, "Doğu'daki son olayların değerlendirilmesi ve huduttaki kaçakçılığın engellenmesi olarak yansıtıldı. Özünde ise doğrudan KUKM'nin katettiği gelişmeler ile ilgilirdi. 21 Mart 1985'te KUKM'nin ilamıyla, Kürdistan yeni bir süreç girdi, halkımız ise güçlü bir silaha kavuştu. Sürecin özelliğini uygun olarak, Türk sömürgeciliğinin askeri ve ekonomik kuruluşları ile yerel işbirlikli bir teşkilatına, aplanlarına karşı yaygın eylemler gelişti. Gelişen bu eylemler, düşmanı manevi açıdan yıpratırken, halkımızın maneviyatını yükseltiyor, siyasal ve askeri örgütlenmemiz için koşulların olgunlaşmasına yol açıyor.

Daha önceleri, "yok ettik, kökünü kazıdık" dedikleri ulusal kurtuluş savaşımıza karşı, sömürgeci faşist rejimin yeni tedbirler arayışına yönelmesi, sorunu daha da köklü ele almak istediklerini gösteriyor. Artık sorunun kof ajitasyonlarla, yalan ve demogojie dayalı propaganda ile çözümlenmeyeceği, halkın ve devrimci-demokratik güçlerin aldatılamayacağı anlaşmış durumdadır. Türk sömürgeciliği, kendisine karşı ekonomik, siyasi, askeri kültür... vb. her alanda savaştan bir gücün, PKK ve öncülüğünde kurulan KUKK ve HRK'nın varlığını kabul ve bununla açık bir savaş yürütmek gerektiğini itiraf etmek zorunda kalmıştır. Nitekim işçileri bakanı toplantı sonunda yaptığı açıklamada, "Doğu'da gelişen olaylar, henüz bölücülüğün kökünü kazınmadığını gösterdi" diyerek ger-

çeği kendi ağızıyla itiraf ediyordu.

Türk sömürgecileri, Kürdistan'daki eski klasik yönetim sistemlerini aşip kendilerini yenilemek istiyorlar. Buna sömürge yönetiminin restorasyonu çabaları da denilebilir. Türkiye'de sıkıyönetimler kaldırılıp, "normal" bir yönetime geçişin hazırlıkları yapılırken, Kürdistan'da olduğu gibi devam ediyor ve üstelik son toplantıda da açığa çıktığı gibi emniyet ve diğer ek tedbirlerle daha da fazla baskıların geliştirilmesine çalışılıyor. Sistemli bir merkezileşmenin daha yoğunlaşması, emniyet genel müdürünün katılmıyalla da salt idari alanda değil emniyet alanında da bir merkezileşmenin sağlanması ve bölgeler arası koordinasyon daha da artırılarak, Kürdistan'daki sömürge yönetimi güçlendiriliyor. Bu objektif olarak böyledir ve son yapılan bölge valileri toplantısı da bunun böyle olduğunu kanıtlamıştır. Yani Türkiye'de ayrı bir yönetim sistemi, Kürdistan'da ayrı bir yönetim -sömürge yönetimi- sistemi. Bundan sonra bir yandan Kürdistan'daki yönetimin merkezileşmesi daha da yoğunlaştırılırken, diğer yandan ajan ve milis örgütlenmesini geliştirecek ve kontr-gerilla faaliyetleriyle halkımıza karşı bir özel harp başlatılacaktır. TC'nin böylesine yeni arayışlar içine girmesi, bir ölçüde gelişen ulusal kurtuluş savaşımıza karşı geçmişteki faaliyetlerinin başansı olduğunu kabul etmek zorunda kalmıştır.

Aynı toplantıda, huduttaki "kaçakçılık" sorununun da görüldüğü belirtiliyor. Bunun görünüşte ekonomik ve ticari önlemleri kapsadığı zannedilse de, hiçbir ilgisiz olmadığı, yine yapılan açıklamadan da hemen anlaşılacağı gibi, doğrudan doğruya gelişen KUKM'yle bağlantılı siyasi bir karakter taşıdığını anlamak mümkündür.

Türk sömürgecilerinin bir çok kez itiraf ettikleri gibi, sınırlar üzerinde denetimi kalmamış ve devrimcinin bu alan üzerindeki faaliyetleri engellenememiştir. Faşist rejim, bu nedenle Irak ve Suriye'yle çeşitli anlaşmalar yaparak sınır üzerinde hem denetimini arttırmak ve hem de çalışmaları engellemek istiyor.

Çeşitli güvenlik tedbirlerinin yanı sıra, esas olarak da sınır ticaretini geliştirmek adına kaçakçılığa yasal bir görünüm verdimek istiyorlar. Böylece kendisiyle işbirliği yapanların her türlü kaçak malı getirip pazarlamalarına izin verecek ve yaratacağı ajan bir şebekeyle bu sıkı İslam'ı savunan Osmanlı'dan bahsetmeleri boşuna değildir. Türk

Büyük çoğunluğu yoksul olan ve başka geçim kaynağı olmayan bu emekçiler, gerçek kurtuluşlarının sağlanacağını kavradıkları Bağimsız ve Özgür bir Kürdistan mücadelesinde gerekli yerlerini alarak da valilerine sahip çıkmaktadırlar. Zaten bu durumu, Türk sömürgecileri, "kaçakçılık ile bölücülüğün iç içe gelişi" diyerek, tutumlarının doğrudan siyasi bir özellik taşıdığını ifade ediyorlar. Son dönemdeki sınır uygulamalarından da anlaşılıyor ki, bu yönlü çabalara hız verilmiş ve Türk sömürgecileri bu konuda kısa bir süre içinde sonuç almak istiyorlar. Geçimini kaçakçılıkla temin etmek zorunda olan emekçilerle, ulusal kurtuluş mücadelemizin bütünleşmesini engellemeye çalışıyorlar.

KUKH önünde engel ve tehdit oluşturan bu girişimler tamamen boşa çıkartılacak, daha önceleri mayınlarla, tel örgülerle, jandarma kuvvetiyle engellenemeyen mücadele, yeni yöntemlerle de aşarak gelececek ve gelişen mücadelemiz tüm bu tedbirlerle de işlersiz kılacaktır.

●THKP/C MANİSA DAVASINDA İKİNCİ KEZ İDAM KARARI!

Ege Ordu ve Sıkıyönetim Komutanlığı 1 Nolu Askeri Mahkemesinde görülen THKP/C örgütü ile ilgili dava sonuçlandırıldı.

Daha önce de aynı mahkeme tarafından karara bağlanmış olan bu dava, yargıtaya gönderilmiş, ancak

faşist yargıtaya çeşitli nedenlerle bozulmuştu. İkinci kez görülen davada, Remzi Karakaş, Muharrem Ender Öndeş ve İsmet Ali Şen adlı devrimciler idam cezası verilirken, Mustafa Pekdoğan'a müebbet hapis cezasına çarptırılmıştır.

Dev-Yol Adana Davası Sonuçlandı:

6. Kolordu ve Sıkıyönetim Komutanlığı'na bağlı 2 Nolu askeri mahkemesinde görülen Dev-Yol davası sonuçlandırıldı. Faşist yargı organlarının 5 devrimciye idam, 11 devrimciye müebbet hapis cezasının verildiği davada 20 kişi 5 ila 10

yıl arası hapis cezasına çarptırıldı ve 88 kişi de beraat ettirildi.

İdam cezasına çarptırılan devrimcilerin adları şöyle: Mahmut Eğimil, İsmail Türker, Bircan Biçer, Baki Üver ve İsmet Erdoğan.

●ANA DEV-SOL DAVASINDA 9 TAHLİYE

İstanbul Sıkıyönetim Komutanlığı 2 Nolu Askeri Mahkemesinde görülen Ana DEV-SOL davasında,

daha önce 2'si için idam istenen 9 devrimci tahliye edildi.

Faşist Milis Örgütü MHP'nin Genel Başkanı

TÜRKES SERBEST BIRAKILDI

Kapatılan MHP'nin Genel Başkanı Alpaslan Türkeş 10 Nisan 1985 günü, "mahkeme kararınca" tahliye edildi. Türkeş, 4 yıl 5 ay 18 gündür tutuklu bulunmaktaydı.

Faşist milis örgütü MHP'nin Genel Başkanı Türkeş'in, "delil yetersizliği ve sağlık gerekçesi" ile tutuklu bulunduğu 4,5 yıl sonra serbest bırakılması hiç kimseyi şaşırtan bir gelişme değildi. Ancak yine de, bazı gerekçeleri açığa çıkarması açısından üzerinde durmayı gerektiren bir gelişme olduğu da muhakkaktır.

Türkes neden serbest bırakılmış ve bu neden 4,5 yıl sonra bu dönemde olmuştur?!

Bilindiği üzere MHP, faşist milis örgütlenmesiyle devleti resmi kolluk görevlerinin yanı sıra korumaya yönelik olarak geliştirilmiş azgın-paravan bir örgüttür. Düzenin resmi kolluk kuvvetlerinden ayrıntı özelliği, faşizmin taban örgütlenmesini yaratmayı amaçlayan ve devletin doğrudan karşı karşıya gelmeyi kendisi açısından yararlı bulmadığı güçlerin önüne çıkarılan, doğrudan kontr-gerillaya bağlı olarak faaliyet yürüten azgın bir faşist örgütlenme olmalıdır. Nitekim MHP, rolüne uygun olarak 12 Eylül öncesinde bizzat Özel Harp Dairesi tarafından tespit edilen hedeflere yönelerek, yüzlerce demokrat, yurtsever devrimcinin öldürülmesiyle sonuçlanan cinayetler, sınıf mücadelesinin yönünü sapıtırmaya ve kitlelerle panik yaratarak devletin koruyuculuğuna sığınma eğilimlerini güçlendirmeye amaçlayan kitle katliamlarına varan provakasyonları gerçekleştirmiş ve sol açısından da hedef şaşırtıcı bir rol oynamıştır. Kısaça MHP, düzenle en küçük bir çelişki bulunmayan ve kişilerin onun hastalıklı büyesinin doğurduğu, ideolojik-politik gıdasını TC'nin temellerinden alan bir organizasyondur. Ancak düzenin doğurduğu bu örgüt, efendilerinin planlarının da ötesinde faaliyet ve eylemlerle, TC'yi hiç de hazırlık olmadığı gelişmelerde de karşı karşıya bırakabilmiştir. Bu nedenle ki, 12 Eylül'de, diğer düzen partileri gibi, MHP'nin de yönetici ve taraftarları tutuklanmış ve cuntanın "sağ'a da "sol'a da karşı olduğu izlenimi yaratılmak istenmiştir. Süren mahkemelerde "sanık sandalyesinde oturmak gerekirdi" derken, Türkeş ve diğer MHP'li aslında bir gerçeğe parmak basmaktaydılar.

12 Eylül'de iktidarı ele alan askeri-faşist cunta, ordu herşeye doğrudan el koyduğu ve doğrudan resmi kolluk kuvvetleri devrede olduğu için tümüyle teşhir olmuş ve rolünü tamamlamış olan MHP'ye de gerekimsin duymamaktaydı. Üstelik MHP, tasması tutan ellere rağmen çizmeyi de aşmış durumdaydı.

Ancak bugün görülmektedir ki, düzenin resmi kurumları korkunç ölüme yaranmıştır ve tek başına yetmemektedir. Özellikle 15 Ağustos sonrasında en net biçimde görülen bu gerçek hiç kimse tarafından inkâr edilemez bir olgudur. Askeri-faşist cunta 4,5 yıldır, sürdürdüğü operasyonlara, işkence ve katliamlara rağmen, devletin çatırdayan temellerini onarmak bir yana daha da oyulmasına neden olmuş, devrimci güçlere ve halka yönelik saldırıları doğrudan üstlenen ordu yıpranmış, kitleler nezdinde yüzü daha da açığa çıkarak teşhir olmuş ve hatta kendi içinde bile yoğun çelişkileri yaşar olmuştur. 15 Ağustos devrimci atılımı sonrası, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesini bastırma ve yoketme amaçlarına bağlı olarak, sürekli operasyon halindeki ordusuna rağmen, sivil milisler örgütlemeye kalkışması ve bu amaçla kanun çıkarması da düzenin resmi kuvvetlerinin gelişmeler karşısındaki acizini görmek için yeterlidir. Düzen, artık en acil biçimde yeni araçlara ihtiyaç duymaktadır. Ve işte Türkeş, tam da bu noktada serbest bırakılmış, MHP davası kapatılmak istenmiştir. Gerekçelerin tümüyle birer bahane olduğunu söylemek bile gereksizdir. Bu durum, MHP ve generaller arasındaki anlaşmazlığın da bir taktik olduğuna ortaya koymaktadır. Düzenin tam savunucuları için olduğu gibi, bunlar arasında da daha çok düzenin savunuculuğunun nasıl en iyi yapılabileceği noktasında bir "anlaşmazlık" varsa da, bunda da köklü çıkar farklıklarından bahsetmek zordur.

Türkes'in tahliyesi, açık ki MHP'nin burjuvazi açısından bile bir aklanması olarak görülemez. Tam tersine bu, MHP'nin varlık nedeni ve hareket mantığıyla cunta arasında bir farklılığın olmadığını ortaya koyar. Düzen kendi zayıflığını kanıtlamış ve eski bir silahına yeniden sınıma ihtiyacını duyacak kadar güçsüz olduğuna, en kör gözlerin bile görebileceği açıkta kanıtlamıştır.

Avrupa Parlamentosu'nun Aldığı Karar, İlerici İnsanlığın, Kürdistan Bağımsızlık Mücadelesine Sahip Çıkması ve Faşist Türk Cuntasını Mahkum Etmesidir.

Geçtiğimiz günlerde, Avrupa Parlamentosu, uzun bir dönemdir gündeminde olan ve yoğun tartışmalara yol açan; halkımız ve ulusal kurtuluş mücadelemizi yakından ilgilendiren önemli bir konuyu karara bağladı. Sömürgeci-faşist Türk cuntası ve onun Avrupalı destekçilerinin bütün demogoji, entrika ve tehditlerine rağmen alınan bu kararda, faşist Türk cuntası, beş yıl yakın bir zamandır yürüttüğü baskı, işkence ve katliamlarıyla birlikte teşhir edildi ve "sivil yönetime", "demokrasie döndürme" iddialarının bir aldatmacadan ibaret olduğu dünya kamuoyuna açıklandı.

Tabi ki, ilerici insanlık adına alınan ve faşist Türk diktatörlüğüne vurulan bir gamar durumunda olan bu kararda, temel dayanak olarak, Kürdistan'da PKK önderliğinde yürütülen ulusal kurtuluş mücadelesinin gelişiminin, bunun Avrupa alanında yarattığı yankı ve oluşturduğu saygınlığın; buna bağlı olarak Kürdistan halkının bu meşru savaşını ilerici insanlığa tanıtmaya yönelik yürütülen çabaların payı belirgin bir biçimde görülmek durumundadır.

Sömürgeci faşist Türk diktatörlüğü, 1980'den bu yana Kürt ve Türk halkları üzerinde yürüttüğü amansız baskılar altında, yüzbinlerce devrimci, demokrat ve ilerici insanı cezaevlerine doldurmuş, binlercesini işkenceler altında katletmiş ve dışarda yüzlercesini kurşuna dizmiştir. Özellikle, kendi geleceğini tehdit eden en büyük tehlike olan, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi ve öncü gücü PKK üzerinde dünyada eşine ender rastlanan barbarca bir savaş yürüttüğü ve yürütmektedir. Kürdistan'da sadece Diyarbakır askeri cezaevinde dörtbinin üzerinde PKK'lı kadro, sempatisan ve taraftar, 5 yıla yakın bir zamandır dünya kamuoyu önünde, en alçakça işkence ve katliamlara uğramaktadır. Faşist Türk cuntası, Kürdistan halkının geleceğini burada boğmaya çalışmış; bunun için, aralarında PKK-MK üyeleri, Mazlum DOĞAN, M.Hayri DURMUŞ ve Kemal PİR'de olmak üzere, yüzlerce PKK önder, kadro ve savaşçıları işkenceler altında katletmiştir. Yine halkımızza göz dağı vermek ve muhalefetsiz bir düzen yaratmak amacıyla, yüzlerce PKK'lı idama "yargılanmış" ve bunların büyük bir bölümüne, bu karar resmen verilmiştir. Kısacası; barbar-faşist Türk cuntası, PKK'nin şahsında KUKM'ni ezmek için her türlü insanlık dışı yöntemi kendisi için mübah saymıştır. Ama, bütün bunlara, özellikle direnme savaşını ezmek için faşist diktatörlüğün sürdürdüğü açık ve gizli her türlü sinsi çabaya rağmen, PKK, Kürdistan Bağımsızlık Mücadelesini daha da geliştirmiş, bu mücadeleyi ilerici insanlığa mal edilebilir için yoğun çabalar sarfetmiştir. 15 Ağustos devrimci eylemleri, Ulusal Kurtuluş Cephesi'nin (ERNK) ilanı ve geliştirilen halk savaşı, KUKM'ni dünya ilerici insanlığı ile bütünleştirmiş önemli adımları ifade etmiş; dünya kamuoyu bu gelişmelerle birlikte, Kürdistan'daki gelişmeler ve faşist diktatörlüğün uygulamalarına karşı daha duyarlı hale gelmiştir. İşte, Avrupa Parlamentosu'nun aldığı, faşist Türk diktatörlüğünü teşhir eden, halkımızın yürüttüğü meşru mücadelesinin bir kazanımı olan bu kararın

dayandığı temel kaynak budur. Yoksa, bazılarının özellikle Kürt küçük-burjuva reformistlerinin yaptığı ve iddia ettikleri gibi, ülkeden ve halktan kopuk, ülke somutunda mücadeleyi geliştirmekten uzak bir biçimde, faşist Türk cuntasının teşhir ve tecritini yapmak, ilerici insanlığın desteğini almak asla mümkün değildir. Halktan ve devrimden kopuş, ve sadece halkımızın adını kullanarak, yaşamlarını Avrupa alanında garanti altına almak isteyen reformistler, çok sahte ve tamamen uşakça bir tarzda soruna yaklaşmaktadır. Geçmişte, I. Dünya Savaşı yıllarında, bazı sözde Kürt aydınlarının, Kürdistan haritasını çıkararak, emperyalist güçlerden hak talep etmesine benzer bir biçimde, bugün de modern reformistler, "Avrupa'da Kürt ilticaacılar" adı altında, tamamen ağlamaklı ve uşakça bir tarzda, "dil", "okul", "kültür" sorunları ile sınırlı dayatmalarla, efendilerine yalvarmakta, ve bunlara dayanarak, güya faşist cuntadan hak koparmaya onu "teşhir" etmeye çalışmaktadır. Bu baylar, bunun adına da, "dışarda, halkımıza destek alıyoruz", cuntayı teşhir ediyoruz" demektedirler. Dünyanın neresinde görülmüştür ülkeden kopuk, tamamen emperyalist efendilere dayanarak, düşmanı teşhir etmek, ilerici insanlığın desteğini almak ve böylece sorunun çözümünü sağlamak? Öncelikle, dışarda ilerici insanlığın desteğini sağlamak ve düşmanın teşhirini hızlandırmak; ancak ve ancak ülke mücadelesini her koşul altında geliştirmek ve ilerici kamuoyunda bunun saygınlığını yükseltmekle, davayı bizzat kanla, ateşle yürütmekle mümkündür. İlerici insanlık, ancak böylece bir tarzda etkilenebilir ve devanın haklılığı onlara mal edilebilir. Bunun dışındaki, bütün yollar sahtedir.

Özellikle acıdırncı yalvarmalar, yaşamı kurtarmak için Avrupa'ya yuvalanmalar uşakçadır ve ilerici insanlık adına da onursuzluktur.

Avrupa Konseyi parlamenter asamblesinde alınan bu karar, Yunanistan ve Fransa Komünist ve Sosyalist Partilerinin etkinliğine almıştır. Ecevit yanlılarının tüm engelleme çabalarına rağmen, kararın alınmasına engel olunamamıştır.

Bu karar, aynı zamanda HRK savaşçıların kimliklerinin ve mücadelesinin tanınması anlamına da gelmektedir. Kürdistan'da bugün, "Kürt askerlerinin bir savaş yürüttüğü" ifade edilen ve HRK savaşçıları olarak tanımlanan partizan ve savaşçıları bu kararla haklı bir biçimde tanındılar. Bu aynı zamanda Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin haklılığının ve meşruluğunun da kabul edilmesidir.

15 Ağustos eylemlerine ve geliştirilen ulusal kurtuluş mücadelesine "provakasyon" diye saldırı başta ÖY olmak üzere 6'lı ve diğer çeşitli "birlik"ler ve güçler de alınan bu kararla ilerici insanlığın halkımız adına gerekli cevabı aldılar. ÖY vb. güçlerin, "terörist" ilan ederek kamuoyunda teşhir etmeye çalıştığı mücadelemizin haklılığı, utanmazlığı meslek haline getiren K. Buray ve diğer reformist güçlere bir gamar gibi bir kez daha suratlarında şakladı.

Yukarıda da belirttiğimiz gibi, dünya kamuoyunda mücadelemizin tanınması, ülkede geliştirilecek

ulusal kurtuluş savaşı ile mümkün olabilir. Yoksa Buray vb. baylarımızın yaptığı gibi, işbirlikçilikle yaşamakla sığınamaz. Bu karar, bu gerçeği gözler önünde bir kez daha serme bakımından da değerlendirilmesi gerekmektedir. Bu yönüyle de değerlendirilince mücadelemiz açısından olumlu bir kazanımı ifade etmektedir.

Avrupa Parlamentosunun aldığı kararlar, kanlı yüzü bir kez daha, dünya kamuoyu önünde teşhir edilen faşist Türk cuntası, tam utanamaz bir tutumu sergilemekte gecikmedi. Faşist cuntanın temsilcilerinden biri, "her halükârda, Türk ikiye bu tip kararlarla etkilenecek değildir" derken, bir Bulgaristan örneğinde görüldüğü gibi yalan ve demogojıyla, sayfalar dolusu yazılar yazan, "Türk milletini" cihad'a çağırarak cunta basını, alınan kararın üzerine örtbas etmeye çalışmaktadır. "Komünist oyunu" vb. diyerek ilerici insanlığın yedekleri kararn altında nedenler varmış gibi göstermeye çalışıyorlar. Yine Türk Disiplinli Bakanı suçlarını açığa çıkarmasının verdiği telaşa "iç işlerine karışıldığı" iddiasıyla kararn tanımadıklarını avazları çıktığı kadar bağıyorlar. Bulgaristan meselesinde kıyameti koparan, basınıyla radyosuyla sürekli bu sorunu işleyen cuntanın bu tavrı iç işlerine karışmak olmuyor da, bir katliama karşı durulmak isteniyor, sömürgeci-faşist cuntanın suçları açığa çıkıyor, bu mu iç işlerine müdahale oluyor?!

Bu tutum bile faşist cuntanın nasıl bir sahtekarlık konumunda bulunduğunu açığa çıkarmaktadır. Bir yandan bir halkı jenoside uğratabacaksin, bir yandan da en sahte biçimde "esir Türkleri" kurtarma adı altında oyunlar oynayacaksin. İlerici insanlık bu kadar sahtekarlığa müade etmez.

Küçük-burjuva reformistlerinin tüm umutlarını bağlamalarına rağmen, uşaklık ve işbirlikçilik halkımızın adı bile duyuramadıkları gelişmeler, kahramanca bir direniş ile hem de kısa bir sürede duyurulabilinmiş ve uluslararası alanda önemli bir etkisi olan bu kararın alınması sağlanmıştı. Hiç bir bağımsızlık ve özgürlük değerinden taviz vermezsiniz ve bunlara sonuna kadar bağlılık temeline, halk adına en onurlu sonuçların alınacağı, bu kararla daha da net bir biçimde açığa çıktı. Direniş mücadelesine ve davaya bağlılık korunursa, uluslararası alanda da halkımız gerçek yerine oturabilecektir. Yoksa, işbirlikçilik ve uşaklıkla hiçbir yere varılmaz.

Bu gelişmeler karşısında ilerici ve demokratlara da önemli görevler düşmektedir. Avrupalı demokratlar, ilerici insanlık ve kendi adlarına alınan bu karara saygılı olarak, Kürdistan savaşçılarına sahip çıkmalıdır. Kürdistanlı ve Türkiyeli demokratlar, eğer dürüst ve halkımıza karşı görevlerini yerine getirmek istiyorsanız, Kürdistan'da gelişen mücadeleye destek olmalı, sahip çıkmalıdır. Açık ki halkımız sizlerden demokratik görevlerinizi yerine getirmenizi istemektedir, en azından Avrupalı parlamenterler kadar mücadelesine saygılı olmanızı beklemektedir.

Bu anlamda tüm ilerici ve demokratları halkımızın mücadelesine saygılı olmaya ve görevlerini yerine getirmeye çağırıyoruz.

KÜRDİSTAN HALKININ DİLİNDEN

YAŞAM VE MÜCADELE

"Yüksekova'nın bir köyünde oturan yurtsever bir köylüyle yapılan söyleşiyi gazetemiz Serxwebûn'a gönderiyoruz"

"Serxwebûn Bizi halen İnancsız Olanlara Anlatsın"

var, Türk devletinin doktorlarına hastalanmızı götürmeyiz.

Yine bu yıl bize bir kaç kez, "müracaat edin okul yapalım" diyorlar. Eskiden biz, okul için başvurup, binasını da kendimiz yapacağımız dedikimiz halde kabul etmemişlerdi. Şimdi ise bizim onların okullarına ihtiyacımız yok artık. Bundan sonra anadilimizle konuşur, anadilimizle okuyup-yazarız. Bize, "müracaat edin elektrik verelim, televizyon verelim seyredin" diyorlar. Ama biz istemiyoruz. Onların televizyonlarıyla bizim neşemize yerine gelmez. Artık neşemizi silahımızın sesinde buluyoruz. Kendimize, ailemize silah aldıkça keyfimiz ve neşemiz yerine gelir.

Şimdi halkı kazanmak için iyi davranıyoruz. Bütün sebep budur. Çünkü Kürdistan'da ve Türkiye'de mücadele var. Onlara göre bir bölücülük var. Bunu önlemek için iyi ve şirin görünmeye çalışıyoruz. Bugüne kadar evimize bir erzak getirmek için 24 saat gidis, 24 saatte geliş olmak üzere yol yürüdüğümüz halde, hallimizi hiç sormuyorlardı. Şimdi ise, bizi kandırabilmek için çaba sarf ediyorlar. Ama artık nafle. Bize bunları istemiyoruz. Biz, Partimizin geliştirdiği mücadeleden koparmak, kendi yanlarına çekebil-

öyle bir devlet ki, diğer ecnebi devletler hayvan ve mal ticareti yaparken, o insan ticareti yapıyor. Bizim Kürtleri, hep haric ülkelere satıyor. Halkımız bu devleti çok iyi biliyor ve tanıyor. Bu yüzden kimse yerinden kalkmaz. Ata-babamız zamanında Osmanlılar, İngilizlerin elinden kaçıp, Musul ve Kerkük'ü bıraktıkları zaman, Hakkari'ye kadar geldiler. Buraları da babalarımız savundu. Bu topraklara sahip çıktılar, şehit verdiler. Şimdi de biz bu topraklara sahip çıkacağız. Türk devletine karşı elde silah, son damla kanımıza kadar savaşacağız. "Ne-yinize güveniyorsunuz" diye sorulabilir. Elbette ki Partimize güveniyoruz. Partimiz var oldukça, Kürt milleti var oldukça savaşacağız. Şehit düşenin yerine oğlu geçecektir. Bu savaş sürüp gidecektir. Binlerce yıldır Kürdistan'da savaş durmaksızın sürüp gidiyor. En son bizim parçamızda Zaza Şeyh Sait ve Seyid Rizo vardı, onlar şehit oldular. Şimdi Parti var. Ama bu sefer daha bilinçli, ve daha örgütlü bir savaş olacaktır. Kısaca, Kürt halkının mücadelesi hep sürecektir. Kimse bunu engelleyemez. Taki kurtuluş kadar. Türk devleti birini yakalayıp işkenceye aldığında, adam Allah aşkına yapmayın dediğinde,

Bu devlet geçimini, işkence ve baskıyla sağlıyor. Yoksa dış ülkelere yardımıyla değil. Yakaladıkları işkence yapıyor. En fazla, diyelim tutukladıklarına tutukluluk süresinde beş bin liralık masraf ediyorsa, onlardan beş milyon lira rüsvet alıp, suçsuz insanları bu şartla bırakıyorlar.

Biz seçimden de bugüne kadar hiç bir fayda görmemişiz. Seçim geldiğinde iştirak etmeyeceğiz. Çünkü Zaranımız var, karnımız yoktur. Her gelen seçimde milyarlarca zaranımız olduğu gibi işkenceleride artıyor. Seçimde bize vaadelerde bulunuyorlar: "Size şunu yapacağız, bunu yapacağız, fiyatlarda indirim yapacağız, zamları durduracağız" diyerek oy kazanmaya çalışıyorlar. Oyları aldıktan sonra da vaadelerini unutmuyorlar. Bu düzenin yapısı böyledir. Kim başa gelse de düzene göre hareket etmek zorundadır. Bu düzen yıkılırsa, yerine halkın kendi iktidarı konulursa, o zaman halkın istekleri ve arzuları gerçekleştirilir.

Devrimciler- Partinin yönünüzde çalışan kadrolarına ne gibi önerilerinizi var?

Yurtsever Köylü- Vallahi, Partinin yöremizde çalışan kadrolarına şunu diyorum: Gıllı çalışmalarına yine devam etsinler. Bütün işlerini gece yapıp bitirsinler, açık hareket etmesinler. Kayıp vermemeye çalışsınlar. Çünkü bu dönem önemlidir. Bu dönem mücadelesi bunu gerektiriyor. Gücümüz büyüyene kadar gıllı hareket etsinler.

Biz istiyoruz ki, sınır karakolları ortadan kaldırılsın, bunları bizden uzaklaştırsınlar. Bu karakollara yönelik eylemler geliştirsınler. Çünkü bu karakolların millet üstünde baskı ve denetimleri var. Halkı bırakmıyorlar ki işini yapsınlar, veya bir akrabasını sormak için sınırın diğer tarafına gitsinler. Hatta evine lazım olan eşyayı sınırın diğer tarafından satın almasına bile müsaade etmiyorlar. Bu karakollar bizden uzaklaştırılırsa iyi olur.

Devrimciler- Serxwebûn yazarlarına ne gibi bir istekte bulunuyorsunuz?

Yurtsever Köylü- İsteğim şudur: Benim yaşımda olanlar Partiyeye fazla yardım edemiyorlar. Çünkü, ancak bu yaşımda tanışabildik. Daha erken tanışıp ilişki kuramadık. Ama çocuklarımız, bu Partiyeye daha fazla hizmet edebileceklerdir. Çocuklarımızı; Partimiz nasıl, peşmergeleri nasıl, onları sevir mi sunuz diye sorduğumuzda; "Bilji Partiya me, Bilji Peşmergê me" diye cevap veriyorlar. Onlar daha şimdiden mücadeleye hazırlar. Biz korkuyoruz, ama onlar korkmuyorlar, "ekmek olmazsa ot yeriz, dağ keçisi vurur onunla idare ederiz" diyorlar. "Kürdistan dağları çok zengindir, bizi besler, barındırır ve korur, bu şekilde de olsa mücadeleyi sürdürürüz" diyor çocuklarımız. Bu durumumuz, Serxwebûn daha iyi yazsın, açıklasın. Bizi halen inancsız olanlara anlatsın. Dünyaya da Kürt halkını bu tarzda tanıtsın. Onlara minnettarım.

28.12.1984

Yüksekova'dan HRK Savaşçıları

Eylem insiyatifi, artık bizde!

mek için tüm bunları yapıyorlar. Kendilerini iyi ve şirin göstermeye çalışmalarını nedeni budur. Ama biz, bunların da geçici olduğunu biliyoruz. Çünkü onların öz yapısını iyi tanıyoruz.

Devrimciler- Sömürgeciler, sınır hattını boğaltmak istiyorlar. Belli alanlarda toplayıp denetim kurmak istiyorlar. Bu konuda ne söyleyebilirsiniz?

Yurtsever Köylü- Bu konuda şunu söyleyebiliriz. Kendi akından şunu söyleyebiliriz ki; ne gönüllü giderim, ne de zorbalıkla giderim. Elimdeki silaha son nefesime kadar Partimin yanında savaşırım. Gerekirse şehit olurum. Neden? Çünkü onlara hiç bir inancımız kalmamıştır. Onlara yedi yıl dedem askerlik yapmış, dört buçuk yıl babam yaptı, iki yıl da ben yaptım. Bundan bir sigara kadar dahi menfaati görmedik. Bu devletin hiç bir yarar görmedik, hep zarar, ziyan, baskı gördük. Bu yüzden zerre kadar inancımız yoktur onlara. Sınır boylarında zorla binde birini ya kaldırırlar, ya kıldırılmazlar. Halkın hepsi toprağından vazgeçmez. Çünkü geçinecek, bağlanacak başka bir şeyi yoktur. Türk devleti

Devrimciler- İlk olarak partimizle tanışmanız nasıl oldu? Kaç yıldır Partimizin yönünüzde faaliyeti var? Yurtsever Köylü- Bizim yörede PKK'lı peşmergeler, geçen sene geldiler. İlk geldiklerinde onları ben de gördüm. Evime gelip oturdular. Selamlarını aldım ama onları hiç tanımadığım için tam güvenemedim. Bizimle üç saat kadar konuştular, propaganda yaptılar. Baktım iyi Kürtçe biliyorlar ama yine de anlatıyorlar. Onlara tam anlamıyla inanmadığım için pek açık konuşmadım. Daha sonra yanlarındaki gazeteyi çıkarıp bize okudular ve açıklamasını yaptılar. Şehit arkadaşlarının resimlerini bize gösterdiler. Onlara inanabilmemiz için epeyce çaba sarfediyorlardı. Ülkemizin toprakları üzerinde çalıştıklarına ve hakkı bir dava uğrına savaşmışlarına beni inandırdılar. Yeni gelen bu peşmergelere hayret ediyordum. Bir gece bile evlerde kalmıyorlardı. Onlara zor bela çay, ekmek veriyorduk. Bizden yiyecek bile almak istemiyorlardı. Böyle bir zorluk içinde mücadele yürütmelerine bakarak onların gerçekten hakkı bir mücadele yürüttüklerine tamamiyle inanıp, güvendim.

Devrimciler- Partinin ilk çalışmalarıyla, şimdiki çalışmaları arasındaki farkı nasıl görüyorsunuz? Gelişmeleri nasıl izah edebilirsiniz? Yurtsever Köylü- PKK'lı peşmergeler, yöremize gelmeden evvel, sınır karakolları ve ilçeye giden yolumuzun üzerinde bulunan köy karakolları, halkı soyup soğana çeviriyorlardı, baskı ve işkence yapıyorlardı. Kimlik kontrolü müsaadesiz yapıyordu. Buraya peşmergelerin gelmesi, etkisini hem halkta, hem de devlette duyurdu. Mesela bu yıl kimlik kontrolü yapıldığı zaman, "kimlikleri müsaade eder misiniz abim" diyorlar.

Geçen yıl peşmergeler, "biz eylemler yapacağız" dedikleri zaman biz pek inanmadık. Ama bu yıl Kürdistan'ın bir çok yerinde eylemler yapıldı ve geçen sene bize gazete okuyan ve, "eylem de yapacağız" diyen peşmergelerin sözü doğru çıktı. Bugün artık her söylediklerine kesinlikle inanıyoruz. Türk devleti, peşmergeler yöremizi ilk geldiklerinde onlar için halk arasında, "iki-üç ermenidirler, onlara kulak asmayın, aranızda almayın, dediklerini kabul etmeyin, devletinle birlikte yaşayın, devlete yardım edin" diyordu. Halk da gerçeği bilmiyordu. Yanısı bu propagandalarla inanıyor, devletin söylediğini tekrarlıyorlar. Diğer yanısı ise, "hayır, bunlar eşkiya değil, ermeni de değil, biz onlara ekmekçi bile zorla veriyoruz, eşkiya böyle olur mu? Onlar partilidir" diyorlardı. MİT'lik yapan kişiler, bu partinin üzerinde çok duyuyorlardı. Bir yandan halk arasında propaganda yapıyor, bir yandan da şüphelendiklerini ihbar ediyorlardı. Partiyeye ve peşmergelere karşı yoğun faaliyet yürütüyorlardı. Bu yıl ise halkın tümü, Partiyeye ve peşmergelere inanıyor. Yalnız MİT'lik yapanlar hariç.

Devrimciler- Ajanlık ve muhbirlik yapan kişilerin şu andaki durumu nedir? Mücadele önünde engel ola-

KAHRAMANCA DİRENİŞ VE ŞEREFLİ ÖLÜMLER HALKASINA BİR YENİSİ DE BİLİKA'DA EKLENDİ

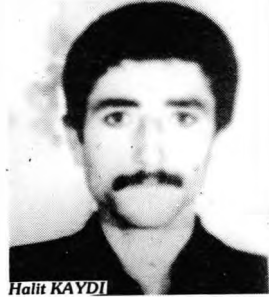
Bağımsızlık ve özgürlük fidanı, Kürdistan toprağına ilk dikildiği zaman, dost-düşman her kimsenin O'nun kök salması ve yeşerip boy atacağına dair bir umut beslemiyor, ihtimalde vermiyordu. Çünkü toprak çok kıracakmış hayat suyu denen bir şeyden de bahsedilemiyordu. İnsanlarımız kendi özüne yabancılaşmış, ona bakmaya, ondan söz etmeye bile cesaret edemez durumla getirilmişti. Bu toprak, bu ülke ve bu halk adına iyi ya da kötü, herhangi bir olgudan söz edilemiyor, bu ülke ve halk unutulmuşluktan ziyade, zorla unutturulmak, inkar edilmek isteniyordu. Bu inkar işlemi ise zorla, kan ve vahşetle birlikte tüm dünyanın gözüne batırılarak yapıyordu. Kürdistan halkı ve ülkesi çaresiz, sahipsiz ve unutulmanın acısıyla kıvrılmakta çağdan kopmamak için korkunç bir çaba içerisinde bulunmakta idi. İşte bu çağdan kopmamak ve yok olmamak için verilen mücadele, O'nu yeniden bir savaşıma atılmaya aday hale getirmiş, varlığının kanıtı olan zavıf bir takım filizler ise, yeni dikkatle fidanla kaynaşarak boy vermeye başlamıştı. Ama, bu fidanın yeşerip kök salması için ortam henüz elverişli değildi. Çünkü ihtiyaç duyulan özsu, ülke uğruna kendisini feda edebilecek şehit kanlarıyla elde edilebilirdi.

Bağımsızlık uğruna ilk düşünceler oluşturulduğunda, bunu maddi bir gerçeklik haline getirebilmek için çok laf etmek yeterli değildi. Söylenlerin pratiğe aktarılması gerekiyordu. Düşman acımasız ve barbardı. Hiç bir kırımdan affetmiyordu, kendi aleyhine olan her gelişmeyi kanla boğuyordu. O halde, düşmanın azgınlığına, barbarlığına ve zorbalığına karşı devrimci zoru dayatmak, bu uğurda gerekiyorsa çekilmeden ölümü de kucaklamak gerekirdi. Ve öyle yapıldı. Yani doğan bu genç Hareketin, genç militanlar ölümü severek göğüslediler. Mücadelemiz, bir daha da bastırılıp, yok edilemeyecek duruma geldiğinde, bu öyle kolayca sağlanmamıştı. Tersine, 12 yıllık süre zarfında oldukça zorlu bir savaşım verildi ve halkımız, özgür ve şerefli halklar kategorisine girmeye hak kazanabildi. Kürdistan halkı kendi öz davası uğruna yüzlerce yiğit evladını toprağa vermekten ve bağımsızlık fidanını bu kanlarla sulamaktan çekinmediği için yeniden hayat buldu, onurlu bir yaşama hak kazandı.

Kürdistan'ın köhnemiş tarihi gerçekliği içerisinde doğan ve hızla gelişen bu genç Hareketin, genç militanları halka ve ülkeye bağlılığın en yüce örneğini sergileyerek mücadele etmekte, hiç bir fedakarlıktan kaçınmamakta ve bilinçli, onurlu bir savaşım içerisinde ölünmesi gereken yerde ölmekten çekinmemektedirler. Ve bugün, militan devrimciler Kürdistan koşullarında doğmuş ve yaşamaktadır. Parti ve halk olarak geçmişten güç alarak, günün objektif gerçekliklerine uygun tarzda geliştirilen mücadele için yuvayı bir çaba sarfedilmektedir. Bu çaba özellikle de yaşadığımız koşullarda açıkça görülmekte, önderlik, görevlerini başarabilmek, ulusal kurtuluş uğrunda tüm bir halkı yüğün kaldırmak için zorlu bir savaşım verilmektedir. 15 Ağustos atılımıyla, güçlü bir hamle yapan mücadelemiz, düşmanın nihai sonunu belirleyecek özellikler de taşımaktadır. Bu süre zarfında düşmana ağır kayıplar verdiren devrim güçleri, acımasız savaş koşullarında kendi safılarından bir çok değerli neflerini de yitirmekte,

kazandığı her değeri, bu militanların kanlarıyla perçinlemektedir. 15 Ağustos sonrasında düşmanla girilen sayısız çatışmada şehit düşen savaşçılarımızdan ikisi de BiliKa Direnişini yaratarak aramızdan ayrıldılar.

Kutsal mücadelemizin yiğit savaşçılarından Halit KAYDI ve ismini öğrenemediğimiz diğer bir yoldaşımız, Eylül 1984'te sömürgecilerin barbar saldırılarına karşı sonuna kadar direnmiş, düşmanın

Halit KAYDI

üstün gücüne rağmen teslim olmayı redderek, son nefeslerine kadar çalışmışlardır. Hakkari'nin BiliKa muntıkasında meydana gelen bu olay, sömürgeci Türk devletine, Kürdistan gerçekliğini bir kez daha gösterdiği gibi, halkımıza da mücadelemizin zaferinin kaçınılmazlığını kanıtlamıştır.

İşbirlikçi feodal güçlere ve hain aşiret reislerine karşı çokça mücadele veren, yurtsever bir köylü ailesinin çocuğu olarak dünyaya gelen Halit KAYDI, yaşamı boyunca sömürgecilerin ve yerli hain güçlerin baskılarına tanık olmuştur. Direnişçi özelliklere sahip olan bir aile içerisinde yetiştiğinden, onurlu ve başeğmez bir kişiliğe sahip olan Halit arkadaş, sömürgecilere karşı kin ve nefretle dolu idi. Bu özelliklerinden dolayı, mücadelemizin yörede geliştirilmesiyle birlikte, Hareketimizle tanışmış ve kısa sürede aktif bir sempatizan haline gelmişti. Kısa süre sonra HRK safılarına katılan Halit arkadaş, kendi özlem ve istemlerine ancak PKK safılarına mücadele etmekle ulaşabileceğine inanan sayısız Kürdistanlı yurtseverden birisidir.

Kısa süren devrimci yaşamı ve mücadele pratiği içerisinde oldukça başarılı bir eleman durumuna gelen Halit KAYDI, yoldaşları ve kitleler tarafından da sevilip sayılmaktaydı. Cesaret ve fedakarlıkta ölçü tanımayan ve herkeşe bu özellikleriyle örnek olan Halit yoldaşı, mücadelemizden en fazla yararlı olacağı bir dönemde kaybetmenin acısını yüreğimizin derinliğinde duymaktayız. Yanındaki yoldaşlarıyla birlikte, sömürgeci kolluk kuvvetlerine karşı girdiği çatışmada oldukça güçlü bir direniş sergileyen ve bu çatışmada yanındaki arkadaşlarıyla birlikte şehit düşen Halit yoldaş, sömürgecilerden de iki askeri öldürmüş, bir çoğunu da yaralamıştır.

Bu iki değerli neferin canları pahasına ortaya koydukları BiliKa Direnişi, kararsızlık, teslimiyet ve korkaklığa mücadelemizin girdiği yeni dönemde vurulan güçlü bir darbe olmuştur. Her türlü insanlık dışı yöntemle halkımıza kan kusturan sömürgeci faşist Türk devletine ve dayatılan teslimiyete karşı kararlı ve onurlu bir cevap olan BiliKa Direnişi, yöre halkı üzerinde direniş ve mücadele yönünde kamçılayıcı bir etkiye bulunmuş, halkımızın mücadeleye olan destek ve katılımını da arttırmıştır.

BiliKa'da iki yoldaşımızın kaybetmemiz, elbetteki çok acı bir olaydır.

Sömürgeci Zulüm Tehlikeli Amaçlarına Ulaşamayacaktır!

(Bir vatanseverin katledilişinin düşündürdükleri)

15 Ağustos, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinde bir dönüm noktasını teşkil eder. Daha yakın ifadelerle bir devrimdir 15 Ağustos. Çetin mücadelede ve aktılan soyul kanlarla yeniden yazılan halk ve ülke tarihimize, bunun böyle geçeceğini söylemek ne kehanet ne de abartıdır. Kürdistan tarihini, özellikle 1980 sonrası tarihi- biraz yakından -ama dürüstçe- inceleyen herkes bunu rahatlıkla teslim eder sanıyoruz. Böyle olduğu içindir ki düşman baskıları görülmüşse boyutlara vardı. Devrim, tarihsel, siyasal, örgütsel yansıması tam bulunmadan boğulmak istendi. Kürdistan'da salt bu konudaki gelişme ve değişimler bile 15 Ağustos atılımının anlam ve önemini izah etmeye yeter.

Sözkonusu gelişmelerin en çok etkilediği, etkilendiği ve yaşadığı Hakkari'de son dönemlerde geliştirilen baskı, işkence furası, bu furya ile amaçlanan tehlikeli olgular konusun en belirgin yönünü teşkil etmektedir. Tüm Kürdistan'da olduğu gibi daha yoğun olmak üzere Hakkari'de de kışla birlikte şiddetli baskı ve operasyonlar gelişti. Ağırlıklı olarak havadan geliştirilen veya desteklenen operasyonlarla sömürgeciler yaz boyu içine düştükleri acın intikamını almak, "yazdır bir şey yapamıyoruz, kışın tek tek yakalaya- cağız" yolu sözlerini gerçekleştir- mektedir. Ama daha başlan- gıçta "kazin ayağını" ile de öyle olmadı anlaşıldı. Halk denizinin derinliklerine inen devrimcileri yakalamak mümkün olmayordu. Bu denizde yüzemeyen, onun kabaran dalgalanma bile erken sömürgecilerin derinliklere inmesi hiç mümkün değildi. Bu onun boğul- masına yol açtı. Çünkü bu deniz eskisi gibi suskun, ölü deniz değil. Bunun adanıklannda da çok daha çı- gınca ve umutsuz bir çabaya; "denizi kurutma"ya kalkıştı. Yani halka saldırdılar. Ayrıca onların 15 Ağustos sonrası bu halkla yarım kalan bir hesapları da vardı. Bu baskılarla onu da tamamlamak istiyorlardı. Yöre halkı, sömürgeci- lerin mülksizleştirme girişimlerine aktif karşı çıkmış, bu amaçla veril- mek istenen silahları almamış, bir çok yerde açıkça devrimcilere karşı silah kullanmayacağını belirtmiş- ti. Operasyonlar, biraz da bunu zorla kabul ettirmenin çabasıydı.

Operasyonlar, Türkiye'de getirilen özel olarak eğitilmiş "dağıcı komando" birlikleriyle yürütül- mektedir. Bileşimlerinde bunların birer Kontr-gerilla timleri olduğu görülmektedir. 110 kişilik birlikler halinde örgütlendirilen bu birlikler, orta otomatik (şeritli) silahlarla, roketatlarla, bazooka ve ferdî silahlarla donatılmış olup, bileşim- lerinin yarıya yakını subaylar oluş- turuyordu. Bu birliklerde bir binbaşı, 2 yüzbaşı 20'ye yakın başçavuş ve ayrıca alt düzeyde

subayların bulunduğunu belirtirsek yapıları anlaşılabilir olur. Bunlar git- tikleri her yerde zulüm kustular. Bir çok insan görülmüş işkencelere uğradı. Çok sayıda yurtsever köylü bu işkenceler sonucu sakat kaldı. Kiminin kolu, kiminin bacağı keşildi. Tüm bu zulüm için sömür- gecilerin kendi mantığı açısından bile sebep yok, keyfiyet ve zevk alma vardı. Her yerde zulme neden olarak gösterilen "somut kanıt" aynıydı: "Apocuları destekliyorsu- nuz". Bu uygulamalarla hemen her

Mustafa ERDAL

yönüyle boydan boya isyanların geliştiği 1920'ler Kürdistan'ına dönüyordu. Bu tutuşurulan modern isyan ateşinin sömürgeci- lerde yarattığı korkunun bir ürü- nüydü. Çünkü onlar baskıları içinde bile bu ateşin kızıl sıcaklığını her an iliklerine kadar hissettiler. Çukur- canın bir köyündeki konuşmaları; "Bize saldırıyorlar, subaylarımızı eritemizi vuruyorlar, ama kallegeç, erkeklerle meydana, karışmaya çıkınlar açıkça savaşılmı..." diyen operasyon binbaşısının sözlerinde açıkça görüldüğü gibi.

Hakkari çapında baskıların en fazla geliştiği alanı Çukurca oluş- turdu. Burası, 15 Ağustos önce- sinde de devrimci mücadeleye karşı geliştirilen komplolarda pilot bölge olarak alınmıştı. Ajan-milis Demir- ler ailesinin, iki devrimciyi yaralı olarak devlete teslim etmesi bunun ürünüydü. Ve 15 Ağustos sonra- sında yeni biçimlerde geliştirilmek istenen oyunlarda yine bu bölgeye özel ağırlık verilmektedir. Baskı- ların daha ağır olması bu özelliklerin kaynaklanıyor. Buna vereceğimiz bir tek örnek bile baskıların dozunu ve anlamını yeterince izah eder:

27 Aralık 1984 tarihinde Biyadire (Narlı) köyünde Mustafa Erdal isimli bir köylü vatansever işkenceyle öldürüldü. Köyü basan Komando birlikleri, yoksul bir çiftçi olan 3 çocuk babası Mustafa Erdal'ı alıp dağı çıkardılar. Devrimci hareketle Kontr-gerilla bağ içinde olmayan ama dopdolu ve gerçek bir vatansever olan M. Erdal "Apocu- ların yerini biliyor, onlara yardımcı oluyor" gerekçesiyle taş, sopa ve tüfeklerle işkence altına alındı. Linç edilinceye kadar dövülen, kafa- sında namlu darbelerle bir çok delik açılan vatansever köylü, oradan araba yoluna kadar kayalarn üstünde sürüklenerek cesedi bir arabaya atıldı. Oradan da yolun üstüne... Ve ailesine haber salındı "gelin leğinizi alın" diye.

Olay, (ve ona yol açan baskılar) sadece bir vatanseverin katledil- mesi gibi Kürdistan'da alışlagelen olaylardan biri değil; bazı olguları izah etmesi ve Kürdistan devrimine karşı geliştirilmek istenen komploların ipuçlarını içinde taşıması bakımından benzerlerinden daha farklı anlamlara da sahiptir.

Mustafa Erdal'ın ölümünden en üst biçiminde somutlaşan olaylar, her şeyden önce, 80 sonrası uzun süre cezaevlerinde olağanüstü biçimde süren ve pratikte esas

olarak 15 Ağustosla Kürdistan dağ- larına ve topraklarına başanlı tarzda taşınan kızıl direnişin, halkımız tarafından da giderek bir yaşam biçimi olarak kabul edildiğini gösterir. Kürdistan, 15 Ağustos ruhunu rehber almıştır. Kendisini bu ruhla donatmaktadır. Bu ruh, düşmana karşı direnişi ve bu yolda ölümü bir şeref payesi yapmaktadır. Elbetteki bu yönüyle de geniş siyasal anlama sahiptir. Böyle bir ruhla donanmış bir halk gerçekli- ğine ulaşmadıkça, Kurtuluş sadece bir düğ olarak kalır. Ve buna şu yada bu yolla değil, ancak yine direnişle varılır. O halde PKK direnişçiliğinin pratik ürünler verdiğini, halka mal olduğunu, dolayısıyla temsil edilen çizginin bir daha zafer kazan- dığını belirtebiliriz. (Tam da bu noktada olayların diğer bir çok gelişmeye bağlantıları vardır.)

Diğer yandan olaylar, sömür- geciliğin, Kürdistan Devrimine karşı-yeni savaşın yöntemlerinin de açık izahını verir. Savaş salt "öncüyle sınırlı olma"yı aşmıştır. Ve sıradan güçlerle de yürütüle- mekte, yürütülmemektedir. Şu anda operasyonlarda kullanılan özel birlikler, devrimle savaşan esas askeri güçler olarak geliştiril- mekte ve geliştirilecektir. Ne vaki bunların yetersizliği de pratikte açıkça görülmüştür. Bun- lar yerel güçlerle beslenince ve tak- viye edilecektir. "Yurtsever", "Kürdistan" adlarıyla geliştirilecek olan örgütlenmeler ve hatta sahte milli cepheler bunların yerli tamam- layıcıları olacaktır. Bunların temel aldığı yöntemler ise komple ve kat- liamlar biçiminde somutlaşacak- tır. Baskıların yoğun olarak geliştiği sözkonusu alanlarda bu yönlü geliş- melere şimdiden rastlanmaktadır. Sömürgeciler ajan-milis yapı örgüt- leme amacından vazgeçmiş değil- dir. Sadece yöntem değişikliği gündemdedir. Yöntemini hayata geçirmek için de azgın baskılara ortamı karartmaya, böylece halkın zulmeden gözünü açma gereklili- ği, gomez hale gelmesine ve bu ortama kendi "ışık"larını egemen kılma çabası bulunmaktadır. Sorunun canalcı notası da burası oluşturu- maktadır. Bu açıdan üzerinde önemle durulması gerekir.

Milislik ya da ihanet mücadele tarihinde sürekli halkımızın sırtına saplanan kara bir hançer, bağında kara bir yara plağıdır. Ne zaman ki bu halk bağını kaldırı- leri yürümek istemişse içinden bir el onur arkadan hançerlemiş, bağındaki o yara açılmıştır. Halkımız bunun adına "cahşlık" demiş, onu kendinden distalamış; değil o olmak, onunla bir arada olmayı bile insanlık onuruna yedir- memiştir. Toplumun geri yapısı, aşiretsel, mezhepsel, ailesel bölün- mülük ve bunlara denek düşen örgütlenmeler bu tür yapıların geliş- mesine olanak tanımıştır. Yabancı burjuva egemenlik döneminde ise had safhaya vardırılan kişiliksizleş- tirme, asimilasyon ortamı ve bu ortamın bir ürünü olarak; sömür- gecilikle bağ içinde oluşan güçler, bu yapılarla temel oluşturmıştır.

Kısa süreli modern UKM'mize karşı da bu tür yapıları geliştirme ve bunlarla mücadelenin üzerine yürüme, baştan beri sömürgeciliğin esas aldığı yöntemlerden biri olmuştur. Ancak bu kez çağdaş topo- lumsal gelişmeler de dikkate alınmış ve buna bağlı olarak feodal çeteler ve "Kürdistan" adına kurul- mus ajan örgütlenmeler içiç kullanı- lmıştır. Bunların UKM'yi üzeri- ndeki tahribatları bilinmektedir.

15 Ağustos atılımı, sömürgeci- le Devamı 16. Sayfada

Ama onlar bu direnişleriyle Partimi- zin ve HRK'nin gücüne güç katmış, şehit oluşlarıyla halkımızın ve Partimizin en şerefli payesi olan şehitlik mertebesine ulaşmışlardır. Ve bunun için diyoruz ki:

**Bekla Direnişi ve Kahramanları
Unutulmayacaktır!**

**Yaşayan BiliKa Direnişimiz!
Teslimiyete Hayır
Yaşayan Direniş!
Sömürgeci Haydutlara Ölüm!**

Mücadele Arkadaşları.

ERMENİ KATLIAMI'NIN 70. YILDÖNÜMÜ

TÜRK SÖMÜRGEÇİLİĞİNİN BAZI ÖZELLİKLERİ VE KÜRDİSTAN'DA YÜRÜRLÜKTE OLAN ULUSAL İMHA SİYASETİ

Ermeni katliamının üzerinden 70 yıl geçmiştir. Bu belki yalnız xx. yy.'da değil, daha önceki yüzyıllarda da gerçekleştirilen en hunharca katliamlardan birisidir ama, buna rağmen henüz insanlık vicdanında ve bilincinde yeterince açıklığa kavuşmuş değildir. Gerek Ermeni ulusal gerçekliği ve gerekse katliamı gerçekleştiren gücün, Türk sömürgeçiliğinin özellikleri, bir çok nedenden ötürü, gerçek özüyle bilince çıkarılmamıştır.

Günümüzde çeşitli ülkelerde bulunan Ermeni ulusal azınlık temsilcilerinin en baş mesele haline getirdikleri sorun, katliamın TC tarafından kabul edilmesidir. Buna karşılık, şoven Türk burjuvazisi ise, böyle bir meselenin olmadığını, katliamın karşılıklı olduğu, tarihe karıştığı, şimdiki Türkiye Cumhuriyeti'nin ilgilendirmesini, bunun uluslararası terörizmin bir oyunu olduğunu ileri sürmekte; Batı'yı ve bu ara NATO'yu, terörizme karşı mücadelede çağırılmaktadır. Böylece, bir yandan tarihte işlenmiş olan en kanlı ve barbar uygulamalardan birisi örtbas edilecek, diğer yandan kendisi de bir mazlum rolüne girerek, uluslararası terörizmin boy hedefi, kurbanı masum bir ülke ve rejimi de böylesine bir terörizmin hedefi seçilen bir rejim olarak göstererek ve böylelikle de gerçekleri yeniden tahrif ederek, işlediği suçları yanında kâr bırakmak istemektedir. Buna ek olarak, emperyalizmin başı ABD'nin uluslararası terörizme mücadeleyi geliştirmesi, NATO'nun da bunu gündemine alması ve giderek tüm batı'nın bu konu üzerinde durması; toplanı üstüne toplanımları yapılması sağlanarak ve bir yığın karar çıkartılarak Türk devleti oldukça rahatlatılmıştır. Ve gerçek çehresinin bir süre daha gizli kalması sağlanıyor. Zaten Türk sömürgeçiliği de en çok bundan medet umuyor.

Tüm bunların yanı sıra "Bulgar zulmü" safasatı etrafında fırtına koparan Türk burjuvazisi, müslüman Türklerin, sosyalist ülkelerin ve komünizmin vahşi baskı ve zulmü altında inim inlediği, asıl çok edilen ve ırkçılığı kurban olmanın dışındaki Türkler olduğu biçiminde bir durum yaratmak istiyor. Tekellerin büyük yardımlarıyla ve uluslararası emperyalist basın ve yayın organları aracılığıyla bunu en önde gelen uluslararası bir sorun haline getirebiliyor. Tüm bunları yaparken de, büyük bir utanmazlıkla, tarihte işlediği suçları yokmuş gibi, adını bile kabul etmediği yam başındaki bir soyu köküne kadar kuruttuğu Kürt ulusunu görmezlikten geliyor. Tüm dünya kamuoyunun gözünün içine baka baka, mazlum Kürt halkını katliyor, idam veriyor, çok ediyor, görülmemesi işkenceler uyguluyor ve ondan sonra da "zulme uğrayan Türkler" safasatlarıyla insanlığı aldatabileceğini sanacak kadar kendinden geçmiştir. Çok kısaca belirlediğimiz bu gerçekler bile, genelde Türk egemen sınıflarının ve onun günümüzdeki ardıl olan Türk burjuvazisinin, tarihte halklar üzerinde katliamlar uygulayan güçlerin başında yer aldıklarını kanıtlamaktadır. Ve onlar, aynı zamanda, Hitler'in, "Yahudi katliamı konusunda ders aldığım önder Mustafa Kemal" diye açıkladığı modern katliamların temsilcileridir de.

Kapitalist-emperyalist çevreler, gerek XIX. yy. sonlarından itibaren ve gerekse günümüzde köhne Osmanlı İmparatorluk aygıtını ve TC'yi, kuzeydeki tehlikeye karşı

-geçmişte Rus Çarlık'ı, günümüzde de SSCB'ne karşı- ayakta tutmanın stratejik öneminden ötürü, Türk egemen sınıflarının tüm bu suçlarını, o çok çalınca kâr kanunu gereği görmezlikten geliyor. Ne kadar katliam olursa olsun, ne kadar halk tarihten silinirse silinsin, eğer kârını ve pazarını garantiye alıyorsa, emperyalizm bu konuda her türlü çalınığı destekliyor; kapitalizmin bu kanununa göre hareket etmekten bir an bile tereddüt etmiyor, bunu yapmaktan geri kalmıyor. Dünyın İngiliz emperyalist sömürgeçiliğinin, denge politikası uğruna Osmanlı İmparatorluğu ile gerçekleştirdiği işbirliğini, bugün Amerika ile Almanya sürdürmekte, günümüz koşullarında, sırf, "kuzey'den gelen tehlike", "Bulgar tehlikesi" ve bu arada Ortadoğu'daki çıkarlarını koruma gereğiyle, iğrenç Türk burjuvazisinin her türlü azgın baskı, işkence ve katliamlarını onaylamak, onu Avrupa Konseyi'nde, NATO'da savunmak durumundadır.

O halde, Ermeni katliamının hangi koşullarda gerçekleştirildiğini ve buna yol açan nedenleri sıralarken, salt bir tarihsel olayı işlemek açısından değil, aynı zamanda belirgin özelliği olan barbar Türk egemen sınıflarının imhacı karakterini ortaya koymak, iç ve dış suç ortaklarını sergilemek de gereklidir. Ve bu yalnız Türkiye ve Kürdistan sorununa yaklaşımın zorunlu kıldığı bir görev değil, aynı zamanda dünya kamuoyunun bilincinde de bu gereği; emperyalizmin çıkarları gereği karattığı bu gerçekçi tüm açıklığıyla aydınlatmak oldukça önem taşır. Hitler üzerinde bunca durulmasına rağmen, bu sorun üzerinde hiç durulmaması veya çok az durulmaması. Dolayısıyla konunun gerçek boyutlarıyla sergilenmesi gerekiyor. Tarih bu konuda gerçekleri gün yüzüne çıkarma yönünde eksiklik ve taraflar da bunu böyle koymaktadır.

Bir yandan Türk egemen sınıflarının sözcükleri arşivler konuşmalı derken, diğer yandan Ermeni ulusal azınlık temsilcileri, hem kendilerini ve hem de ulusal gerçekliklerini güç duruma düşüren umutsuz hareketlere girişmekten geri kalmıyorlar. Koydukları bazı eylemlerinde de görüldüğü gibi, Türk burjuvazisinin eline paha biçilmez fırsatlar sunabiliyorlar. Tüm bunlar, meselenin gerçek boyutlarıyla ortaya konulmasını ve bu katliamlardan çıkarılması gereken derslerin ne olması gerektiğini açığa çıkarmayı zorunlu kılmaktadır. Sorun ancak halkların çıkarları temelinde ve bu ilkelele hareketle konulabilir.

Ermeni katliamını ele alırken, sadece Ermeni ulusunun içinde olduğu şartları, Ermeni hareketinin sınıfsal temeli, amaçları, mücadele taktiklerini incelemek açısından değil; çünkü bu sorunun bir yanısı, fakat aynı zamanda ve bundan daha fazla Türk egemen sınıflarının tarihsel ve ulusal politikalarını milliyet olgusunu kavramak açısından ele almak gerekir. Bunu tüm yönleriyle görebilmekte büyük yarar vardır. İşlenen katliamın, sadece İrtihad ve Terakki'nin ve bunun I. Emperyalist Paylaşım Savaşı dönemindeki temsilcileri olan Talat-Enver-Cemal üçlüsünün bir politik hatası veya yeni doğmakta olan Türk burjuvazisinin bir eğilimi olarak görülemez. Açık ki, sorunun çok daha köklü ve tarihsel temeli vardır. Daha barbarlığın yukarı aşamasında ortaya çıkan Türk egemen sınıfı, yurtsuz aşiret boyları

biçiminde, Orta Asyalardan çıkışları andan itibaren maddi ve manevi nedenlerden ötürü, kendisine yurt yapmak ve kendi milliyetine hakim olmak için yoğunlaşacağı alanlardaki milliyetleri ya asimilasyonlarla ya da fiziksel katliamlarla imhadan geçirmek durumunda kalmıştır. Çünkü bunu yapmadan kendisi milliyet olarak ve daha sonra da ulus olarak şekillenebileceğini çok iyi bilen bu sınıf, gerek milliyet aşamasında ve gerekse de ulus aşamasında bu katliamcı -hem fiziksel ve hem de kültürel alanlardaki katliamcı- niteliğini ortaya koymuştur. Katliamları, onun bu özelliğini, bu gerçekliğini göz önünde bulundurarak kavramak en doğru yöntemdir.

Türkler, akınları halinde Ortadoğu'ya aktıkları, henüz bir Türk milliyeti oluşmamış, aşiret, boybeyleri biçiminde ve topluluklar halinde yaşıyorlardı. Ancak islamın emrine girmeleriyle birlikte, önce Abbasi İmparatorluğunun devlet kademelerinde, askeri ve giderek siyasi alanlarda görev aldıkları dönemde serflik ilişkilerine geçtiler. Boyları çözülmesi ile Türkmenler halklaşmaya başladı ve bu arada bir bey takımı da oluştu. Bu sınıflaşma temelinde bir Türk milliyeti şekillendi ama, bu değişik zaman ve mekan koşullarında gerçekleşti. Örneğin, İran'da, bugünkü Azerbaycan kesiminde bir Türk milliyeti oluşurken, bugün hâlâ güçlü bir kalıtsı olan Kerkük'te bir Türk azınlığı şekillendi. Önemli bir kesimi Kürdistan'a yerleşmek istediye de toprağa göçü başlarla bağlı olan Kürtler ve Kuzey'de yerleşik durumdaki bulunan Ermeniler buna fırsat tanımadılar. Bundan dolayı ağırlıklı kesimi iç Anadolu'ya alarak emek durumunda kaldılar. Bizanslıların o alan üzerinde egemenlik sürdürmesinden ötürü köylülük çok ağır serflik ilişkilerine yaşamak zorundaydı. Bizansın askeri ve siyasi gücüne karşı savaş veren Türk beylikleri, özellikle de Malazgirt savaşıyla (1071) birlikte bölgede etkinliklerini arttırmaya ve köylülüğü denetimleri altına almaya başladılar. İşleri hafifleten diğer bir faktör de Avrupa'dan gelen Haçlıların Bizanslı zayıf düşürmesiydi. Alpaslan ve daha sonra Kılıç Arslan dönemlerinde iç Anadolu'dan Ege ve Marmara bölgelerine doğru Türk nüfusunun yayıldığı ve giderek yerleşik yaşama geçtikleri görülmektedir. Elbette ki, tüm bunlar yoğun katliamlarla iç içe gerçekleşmekte ve islamiyeti kuruma maskesi altında yürütülmektedir.

XI. yy'dan itibaren başlayan Türk akınları, XV. yy'a kadar devam etti ve XV. yy. sonlarına doğru gelindiğinde tamamlanmış oldular. Böylece Anadolu'nun milliyet çehresi, önemli oranda değişti. Türk milliyeti artık toprağa yerleşerek oluşmaya başladı ama, bunu Yunan kökenli Rumlar, Lazlar, Ermeniler ve daha başka milliyetlerin aleyhine olarak gerçekleştirdi. Türk egemen sınıfı bunu süngü ve kılıç gücüyle yürüttü. Bu temelde Anadolu Selçuklu devletini kurdu. Türk-islam kültürü bu dönemde gelişmeye başladı. Bu arada "hristiyanlığın zayıfladığı, Rum kökenli halkın kültürünün giderek eridiği ve bir Türkleşme-islamlaşma akımının geliştiği" görüldü.

Osmanlı devletinin kurulmasıyla birlikte yeni bir aşamaya geldiğini görmekteyiz. İmparatorluğun kurulması, aynı zamanda Türklerin Trakya'da yoğun

laştığı, Ege kıyılarından Karadeniz kıyılarına dek genişledikleri dönemdir. Bu konuda İstanbul'un fethi bir dönemeç noktasını teşkil eder. Artık Anadolu'nun kesin olarak Türkleşmesi güvenceye kavuşmuş gibidir. Fiziksel imha ile toprak elde etme, uygarlık alanlarını ele geçirme, yaratılmış bulunan her türlü değeri zorla gasp etme uygulamaları, Fatih Sultan Mehmet'in başa gelmesiyle yoğunluk kazanır ve daha da geliştirilir.

Osmanlı devleti için dönemin en tehlikeli gücü Türkmenlerin hareketidir. Türkmenlerin o dönemde, örneğini Şeyh Bedrettin'de gördüğümüz gibi, çok güçlü olan ve ileri boyutlu ayaklanmalara dönüşen baş kaldırılar söz konusuydu. Serleşmeye ve beyleşmeye karşı gelişen Türkmenlerin bir direnişi olan bu hareketler, Osmanlı sultanlarını ürkütüyordu. Bu yüzden, önlem olarak, bu direnişlere karşı Türk kökenli asker yerine, hristiyan kökenli askerler tercih ediliyor ve bunun için de devşirme temelinde hristiyan kökenli genççik çocuklar alınıp İstanbul'a gönderiliyor ve orada son derece kozmopolit bir Osmanlı dinsel-kültürel ortamı içinde eğitime alınıyor ve yeniçeri diye bilinen ordu oluşturuluyordu. Görüleceği üzere bu sadece bir askeri olay değildir. Kültürel yönden hristiyan halkın asimilasyonunun özüdür bu. Hristiyan kökenli çocukların bu iğrenç yöntemlerle ve hem de devlet bürokrasisi içinde asimile edilmesi, Türkleştirme-islamlaştırmanın böylesine çok gerici bir tarzda gerçekleştirilmesi, sınıfsal anlamda çok gerici bir oluşumun şekillenmesine neden oldu. Asimilasyonla askeri baskı elele vererek hristiyan halkı, özellikle siyasi-askeri yönden, daha da zayıflattı. Bunun yanında Türk egemen sınıflarının lehine hem sınıflaşma ve hem de milliyetleşme yönünde daha yoğun bir gelişmenin sağlandığını görüyoruz. XV. yy'dan XIX. yy'lara kadar gelişen süreç budur.

Yeniçerilik kurumu, kültürel yönden eritimin en güçlü bir aracı olma özelliğine de sahiptir. Asimilasyon politikası burada en az kılıç yöntemi kadar tehlikelidir ve fiziksel imhaya eş değerdir. Hatta ondan daha tehlikeli bir kültürel katliam oluyordu ki bunun, daha sonra, azgın Türk burjuvazisinin temsilcileri olan kemalistler tarafından, yeni ve sahte-yapay bir aydın tabaka türetmek için Dersim'de uygulandığına tanık olacağız.

Türk egemen sınıfları, bu kültürel katliam politikasını zorla ve askeri yöntemlerle yürütüyorlardı. Ana kucağındaki çocuklar alınarak kendi dillerin, kültüründen ve anasından kopartılarak, sultanlık okullarında eğitiliyor ve en azgın askeri yönetici kesim bunlardan oluşturuluyordu. O çok övülen Sokullu Mehmet Paşa'dan tutalım da, bir çok sadrazama kadar, hep bu devşirme yeniçeri kökenlindendirler. Bunlardan önemli bir bürokrat kesim oluşturan bir sınıf, kültürel imhaya da en az fiziksel imha kadar kullanılabileceğini böylece kanıtlamış oldu. Gerçekte de o, dünyada hiç bir egemen sınıfın gerçekleştiremediğini gerçekleştirebilen bir sınıftır.

Bazen, Osmanlı İmparatorluğunda kavimler arasında bir baskınlık olmadığını, herkesin özgür yaşadığını ve dinleri ile kültürleri arasında geniş bir hoşgörünün mevcut olduğunu söylerim. Evet, kapitalist ulusçuluk anlamında bir milli baskınlık

olmadığı doğrudur. Çünkü o koşullarda yunan maddi temeli yoktu. Dolayısıyla da, bu temelde bir çekişme, çatışma ve savaşma söz konusu edilemezdi. Ama eğer, feodal toplum aşamasındaki milliyet gerçeği temelinde sorunu ele alırsak, o zaman Türk milliyetinin egemenliği altında ezilen milliyetlerin de mevcut olduğunu rahatlıkla görebiliriz. Tarih o dönemde Türk milliyeti devlete egemendi. Siyasi, askeri ve ilmi alanlarda öncülüğü tamamen elinde bulunduruyordu. Başta hristiyan kökenli milliyetler olmak üzere, diğer milliyetlerin sürekli baskı altında ezildiklerini, haraca bağlandıklarını ve sık sık da katliamlara uğradıklarını, sayısız örnekleriyle göstermek mümkündür.

Egemen sınıf önderliğinde Türklerin milliyetleşmesinin katliamlar temelinde olduğu tartışılmazdır. Zira toprakları yoktur. Millileşme ise toprağa yerleşik bir yaşamı gerektirir. Bu da yerleşik halkların, topraklarını ele geçirmek için, katliamlar gerçekleştirilmesi zorunlu kılar. Anadolu'nun başka türlü Türkleşmesi nasıl olabilirdi? Halkları dilini, kültürünü kendiliğinden bırakır mı? Yine, yerleştikleri toprağı, geliştirdikleri uygarlığı, barbar egemenler kendiliğinden terkederler mi? Kılıç ve süngüyle katliamlar yaratılmadan toprağa yerleşim sağlanabilir mi? Yine yeniçeri ocağında toplanan çocuklar üzerinde bir kültürel katliam gerçekleştirilmeden, bu çocuklar kendiliğinden yeniçeri haline gelebilirler mi? Tüm bunlar gerçek katliamların işlenmiş olduğunu ve bu temelde bir hakim milliyetin oluşturulduğunu göstermiyor mu?

İşte Türk tarihçilerinin, kendilerine aydın diyet: "solcu" olduğunu ve daha Marksizmi kendine esas aldığını ileri sürenlerin bile yanına hiç yaklaşmadıkları kirli Osmanlı tarihsel gerçeği budur. Kirli, katliamlı, bol bol jenosit kokan bir tarih. Hiç kimse bunu inkar edemez.

XIX. yy'dan itibaren imparatorluğun kendisini gelişen Avrupa kapitalizmi karşısında korumak ve bu nedenle modernleşme doğrultusunda ilk adımlarını atmak zorunda kalması, beraberinde Osmanlı ideolojisinde de yeni bazı gelişmeleri getirdi. Yeniçeri örneğinde görülen askeri-politikada, vergilendirme sisteminde ve bir bütün olarak da Osmanlılık ideolojisinde yeni yönelimler belirdi. Asıl sebep, bir yandan içte hristiyan halklar da milliyetçiliğin gelişmesi, diğer yandan imparatorluğun kendi bütünlüğünü sürdürmek ve batı kapitalizmi karşısında tutunmak istemesiydi. İşte bu nedenlerden dolayı Tanzimat Fermanı, İshlahat Fermanı ve daha sonra meşrutiyet dönemi denilen dönemlerin içine girildi. Türk burjuva sınıfının ve onun temsilcisi olan Genç Osmanlıların oluşumunun kendine has özelliklerini irdelerken, bu temeli asla gözden kaçırmamak gerekiyor. Bu tarihsel temel üzerinde geliştirilen politikaların, azgın şovenizme ve giderek katliamlara dönüşüğü bilinmektedir. Elbetteki dönüşümün temelinde Türk egemen sınıflarının, daha milliyet aşamasındayken, yüzyıllarca sürdürdüğü katliamcı politikalar, zaptetme, eritme politikaları vardır.

Türk ulusçuluğu, Avrupa ülkeleri tarzında ortaya çıkan bir ulusçuluk değildir. Bu ülkelerde kapitalizmin gelişmesiyle birlikte doğan uluslar ve bundan kaynaklanan ulusal hareketler, feodal ve

monarşik devleti devrimci yönlemlerle yıkıp, cumhuriyetler kurmayı amaçlamak biçiminde ve geniş bir entelektüel, kültürel ve siyasal faaliyet temelinde ortaya çıktılar. Türklerde ise, durum tamamen bunun tersidir. Türk ulusal burjuva hareketi, feodal devlet fedeliğinde doğma özelliğinden dolayı, devletin dağılmasını önlemek, birlik-bütünlüğü sağlamak, Türklerin avantajlı konumunu sürdürmek, vb. gerici amaçlar doğrultusunda ortaya çıkmıştır. Balkanlardaki hristiyan halklar, 19.yy'ın sonlarından itibaren ulus gerçeğine bağlı olarak ulusal kurtuluş hareketlerini geliştirip başarıya ulaştırırken, Türk burjuvazisi de buna tepki olarak ve devletin dağılmasını önlemek asıl amacıyla, önce Genç Osmanlılar, daha sonra Genç Türkler veya İttihat ve Terakki biçiminde örgütlendi. Burjuvazinin bu temsilcileri, amaçlarına ulaşmak için bir yandan feodal bürokratik aygıtı, burjuva bürokratik aygıtı dönüşümünü amaçlarken, diğer yandan bunu imparatorluğun halklar üzerindeki baskısıyla birleştiriyorlardı. Balkanlar'daki büyük boğuşma ve çatışmaların esas nedeni budur. Türk burjuvazisi, kapitalist bir üst yapıyı hakim kılmakla, yani devleti düşünme uğratmakla imparatorluğu olduğu gibi korumayı başarabileceğini umarken, Balkan halkları millî devletlerini kurma yönünde bir hareketliliğe girişiyorlar ve bu da her iki tarafın egemen sınıfları arasında korkunç patlamalara yol açtı. Balkanlarda, Türk ordusunun dehşetli saldırı ve katliamları neticesinde, bu dönem kanlı kapandı. Yapılmak istenen şey, ulusal sorunu, kılıç zoruyla, gerçekten örneği ancak Rusya'da görülebilen hatta onu da katbekat aşan imha ve katliam tarzıyla çözümlenmekti. O zaman burjuvazinin bir kanadının temsilcisi olan Prens Sabahattin'in ademi merkezileştirilmiş veya halklara özerklik tanımak suretiyle imparatorluğu yeniden tesis etmek istediği bilinmektedir. Fakat devlete damgasını vuran İttihat ve Terakki kanadı ise tam bir merkezileştirmekten yana tavır alır, anti-demokratik, zor ve şovenist yöntemlerle, çoğunlukla da katliamlarla bu sorunların üstesinden gelmek ister. Kendi aralarında birleşen Balkan halkları ise bu azgın ulusal baskı politikasına karşı mücadeleyi, gün geçtikçe yoğunlaştırmaya devam ettiler ve peş peşe önemli başarılar sağladılar. Osmanlı ordularının son Balkan savaşlarında yenilgi almıştıydı ki bu alanda ulusal sorunlar çözümlenmeye başladı.

Türk burjuvazisinin yeni genç temsilcileri, tüm olay ve olgulardan ders alarak, gelinen aşamada imparatorluğun kaçınılmaz dağılmasını önlemenin mümkün olmadığını kavradılar. Bundan hareketle, sadece Anadolu toprakları üzerinde bütünlük bir ulus ve ulusal bir devlet yaratmak için muazzam bir çaba içine girdiler. İşte tam bu noktada Ermeni sorunu alevlenmeye başladı.

Ermeni sorununun, İttihat ve Terakki'nin gündeminde neden en önemli bir yer işgal ettiğini bir kaç yönden incelemek mümkündür. Herşeyden önce, Ermeniler batıda değil, doğuda yaşayan bir halktır. İkincisi; müslüman değil, hristiyanlardır. Ve üçüncü olarak da; diğer hristiyan halklarda olduğu gibi, Ermenilerde de kapitalist üretim ilişkileri, islam halklar; Türk ve özellikle de Kürtlere nazaran daha erken ve daha hızlı gelişmiş ve bu temelde komprador burjuvazi, gidecek bir Ermeni millî burjuvazisi oluşmuştu. Her ulusal burjuvazisi bu dönemde kendisi pazarına sahip olmak için kendi ulusal hareketini, bundan kalkarak da kendi devletini şekillendirme çabasındayken, Er-

meni ulusal burjuvazisinin de böyle bir yönelim içine girmesi kaçınılmazdı. Bir yandan Çarlık Rusya'sının, diğer yandan İngiliz-Fransızların da kısırtılmasıyla, Ermeni ulusal hareketi gelişme gösterdi.

Türk burjuva milliyetçiliği, 1890'larda kendi örgütünü kurmaya başladığında, Ermeni burjuva ulusal hareketi ile örgütleri olan Taşnak ve daha solda yer alan Hıncak gelişti. Balkan halkları, kendi aralarında birleşerek sorunu çözüme bağladılar. Ama bu, doğuda gerçekleşmez ve bu yüzden katliamlar gündeme gelir ve Abdulhamid döneminde doruğa varır. Abdulhamid, Türk soyunu devlete hakim kılmak, müslüman halkları kendinden yana çekmek; Arnavutları Balkanlar'da, Kürtleri ise, doğuda gelişen ulusal hareketlere karşı kullanmak gibi emperyalist bir politika uyguladı. "Kürtleri kazanmamız gerekir, bunları Ermenilere karşı kullanmak gerekir" diyen Abdulhamid ten başkası değildir. Kürt beylerinden teşkil ettiği Hamidiye Alayları ve yine bunlardan devşirdiği Kürt paşa çocuklarını kendi etrafında örgütler. Bir yandan Ermeni burjuva ulusal hareketi ile bunlar çatıştırılır, diğer yandan feodalizme taze kan verilerle Kürt ulusal hareketinin gelişmesi kösteklenir. Bilindiği gibi bu politika daha sonra İttihat ve Terakki ile Kemalistler tarafından, daha tehlikeli biçimde devralınacaktır.

Ermenilerin talihsizliği, coğrafik, tarihsel, dinsel ve sosyal koşulların lehlerinde değil, aleyhlerinde olmasında aranmalıdır. Ermeni katliamında bu etkenler önemli ve hatta belirleyici rol oynar. Şunları da eklemek gerekir ki, Ermeniler her ne kadar Kürdistan'ın kuzeyinde, Karadeniz ve Kafkasya ile Urmiye ve Van gölleri arasında yaşayan bir halk ise de, gerçekte Kilikya'ya yani Çukurova'ya kadar, dağınık biçimde serpiştirilmişlerdir. Kürdistan'ın bir çok bölgesinde yaşayanların durumu da böyledir denilebilir.

Coğrafik olarak çok dağınık olmaları, diğer hristiyan halklardan uzak yaşamaları, erkenden bir kapitalistleşmenin gerçekleşmesi, yanbaşında yaşayan Kürtlerin hâlâ feodal düzeni aşamamaları, tersine feodalizmin gelişmeye devam etmesi vb., etkenlerin yanı sıra, devlete sahip çıkan şoven Türk burjuvazisi gibi, azgın bir düşmanın karşılığında bulunmuş olması koşullarında ortaya çıkan bu hareketin, katliamlardan geçirilmesi kaçınılmazdı. Tüm bunlara Ermenilerin I. Emperyalist Paylaşım Savaşında Çarlık Rusya'sının yanında yer almasının eklenmesi, bardağı taşıran son damla oldu. Ve bu temelde 24 Nisan 1915 tarihinde büyük bir Ermeni tehciri, sürgünü ve katliamı gerçekleştirildi.

İttihat ve Terakki'nin çoktan beri aradığı fırsat artık doğmuştu. Bir yandan tüm dünya savaş koşullarını yaşıyor ve böylece koşullarda kimsenin kimseden hesap sorması beklenmiyor ve diğer yanda, "Ermeniler saldırıya geçti, Türkleri arkadan vurmaya başladı" teraneleriyle düşmanlık körükleniyordu. Beri yanda yüzyıllardan beri Ermenilerin malına ve topraklarına göz koyan Kürt beylikleri vardı. Evet bütün bunlar birleştğinde, artık katliamların gerçekleşmesi bir zorunluluk haline gelmişti. Bizzat 600 bini yolda katledilir. Mezopotamya'da, Adana ve Halep'te valilik yapmış olan ve buraları çok iyi bilen Cemal Paşa hatıratında 1,5 milyon Ermeninin tehcirinden bahsediyor. Yani bir ulusun, Ermeni ulusunun topraklarından koparılışı, ki Ermenilerin bu topraklarda binlerce yıllık tarihi vardır, güneye; Beyrut ve Haleplere kadar sürüldüğü söz konusudur. Gerçekten bu tehcir, tarihin bize gösterdiği en büyük

tehcirlerden bir tanesidir. Tarihte örnekleri aranır, ancak M.Ö. VI-VII. yy'larda gerçekleşen Yahudi tehciri ile XX.yy'da, Hitler faşizmini gerçekleştirdiği Yahudi Katliamı ve Amerika'da, daha önce gerçekleştirilen, Kızılderili katliamı buna örnek olarak gösterilebilir. Ama, yine de denilebilir ki, Ermeni katliamı, tüm bunlardan daha korkunç ve daha dehşetlidir. Öyle ki, gelişmiş bir ulus kültürüyle, sanayile, ekonomisi ve sosyal yapısıyla imha edilmiştir.

Yüzyıllardan beri, Anadolu'da bu politikayı sinsi ve sürekli biçimde sürdüren Türk egemen sınıfları, I. Dünya Savaşı'nın olağanüstü koşullarında halkları toptan imhaya yöneldi. O tarihlere önünde duran tüm sorunları kılıç ve zoraki eritme yöntemleriyle halletme sezsine de sahiptir. XX. yy'ın ilk çeyreğinde işlenen bu büyük ve benzeri görülme-yen katliam, yüzyılların baskı ve eritme politikalarının doruğunu teşkil eder. Hitlerin, bu katliamı kendisine örnek alması boşuna değildir. Hitler faşizmi, dünya çapında oynadığı rol ve oluşturduğu tehlikenin dolayı dünya tarafından çok teşhir edilmiş ve insanlık vicdanında mahkûm olmuştur. Ama aynı şeyi, bugün bile, Türk burjuvazisi ve onun azgın temsilcileri için söyleyemeyiz. Gerçekte Hitler faşizminin hiç de gerici kalmayan, fakat sınırlı bir bölgeyi; bütün dünya uluslarını değil, salt kendi hakimiyeti altındaki ulusları ilgilendirdiğinden ötürü, Türk Hitlerliğinin bu azgın temsilcileri yeterince izah edilemez, bilince çıkartılmamış ve hesap sorulmamıştır.

Ermeni katliamının bazı hususlarına daha değinirken, hemen şunu teslim etmek gerekir ki, Ermeni burjuvazisi, özellikle de komprador burjuvazisi, sınıf çıkarları gereği olarak, dışa bel bağlıyor; ya Rus Çarlığına, ya da İngiliz-Fransız emperyalizmine dayanıyor ve bu temelde bir ulusal hareket geliştirmeye çalışıyor. Daha o dönemde başta Lenin olmak üzere marksistler, gelinen aşamada, ulusal sorunda burjuvazinin çözümleyici bir güç olmaksızın çıktığını ve burjuva yöntemle sorunu çözümlenmeye kalkışmanın, Rusya örneğinde görüldüğü gibi, millî kin ve öfkeyi artırdığını ve bunları pogromlar düzeyine yükselttiğini belirtiyorlardı. Bu gerçeği kendisini, Ermeni sorununun tüm açıklığıyla ve güçlü bir biçimde ortaya koydu. Eğer Ermeni ulusu katledilmişse, bundan, Türk sömürgecileri kadar, hareketi, Ermeni halkının çıkarları doğrultusunda değil, kendi dar sınıf çıkarları doğrultusunda ve emperyalizmle işbirliği içerisinde yürütmeye çalışan Ermeni burjuvazisi ve özellikle komprador burjuvazisinin de payı büyüktür. Onlar, Rus, İngiliz ve Fransızları kısırtarak ve onların desteğiyle alakarak Türk burjuvazisini durdurabileceklerini, hakimiyetine son verebileceklerini ve böylece de burjuva devletini kurabileceklerini sandılar. Başta Kürt halkı olmak üzere komşu halklara dostluk ve ittifakları geliştirme şurda kalsın onlarla çatışma halindeydiler. Türk halkıyla dayanışma içine girmediler. Sadece dış "müttefiklerine" daha doğrusu dış kışkırtıcılara dayandılar ve erkenden ortaya çıktılar. Böylece de bilinen sonucun yaratılmasına katkıda bulundular. Ve sınıf olarak çözümlenemedikleri bir ulusun katledilmesine kadar ileri götürdüler. Ermeni burjuvazisi, sadece ulusal sorunu çözümlenemeyen azal olduğunu göstermekle kalmadı, o aynı zamanda strateji ve taktikleri ile, katliamın gerçekleşmesine nasıl zemin yarattığını ve hizmet ettiğini de kanıtladı. O koşullarda, Türk burjuvazisinin bu genç temsilcilerine karşı başka türlü sonuçların alınması zaten beklenemezdi ve başarı sağlanamın

koşulları da yoktu.

Bildiğimiz gibi daha sonra Ermeni ulusunda yeni bir Diyaspaya, yayılma hareketi gerçekleşti. Ermeniler, Ortadoğu'dan Avustralya'ya, Amerika kıtasından Avrupa ve bugünkü Sovyetler Birliği hudutlarına kadar sürdüler. Yerleştikleri alanlarda kültür grupları ve kilise cemaatları biçiminde yaşamak zorunda bırakıldılar. Hitler faşizminin Yahudilerin başına getirdiği, siyonizmin Filistinlilerin başına getirdiği olaylar daha önce Türk burjuvazisi tarafından Ermenilerin başına getirilmisti. Ve bunların çaçımız yüzkarası gelişmeleri olduğu gayet açıktır.

Bugün, çeşitli ülkelerde yaşayan Ermeni ulusal azınlık hareketinin geldiği nokta ve içinde bulunduğu koşullar son derece olumsuzdur. Amerikan Kongresi'nde, Avrupa Konseyi'nde sözümlenmeye başlanan çözüm arayışı, Amerika ve Avrupa emperyalistleri, bugün en basit çıkarları için, halkların katliamlarına onay verirken ve bunda en ufak bir sakınca görmezken, hangi Ermeni ulusal sorununa çözüm getirecektir? Veya en korkunç sömürgecilik uygulayan, dünyanın bütün bölgelerinde, bizzat kendi zalim ordularıyla halkları hergün katliamdan geçiren emperyalistler halkların ve bu arada Ermenilerin dostu olabilir mi? Dağıtılmış, ağırlıklı olarak basit burjuva toprakluluk biçiminde, dünyanın dört bir yanına serpiştirilen, emperyalist sistem içerisinde gerici bir rol oynatılmak zorunda bırakılan Ermeni hareketleri, emperyalizmin yeni kışkırtıcı haline gelmektedirler. Dünya Yahudi sermayesinin oynadığı rolün bir benzerine, Ermeni burjuvazisi hazırlanmakta ve böylece emperyalizmin çıkarlarına hizmet etmek doğrultusunda görevler gördürülmeye çalışılmaktadır.

Ermeni sorunu üzerine, Marks'ın Yahudi sorununa ilişkin, daha 1850'lerde yaptığı değerlendirmeye benzer bir değerlendirmeye yapmak, fazla hatalı olmayacaktır. Ve bu, aynı zamanda, Lenin'in Rusya'daki Yahudiler için yaptığı değerlendirmeye de ters düşmeyecektir.

Marks: Yahudilerin, dünya topraklarının tefeci-ticari gözenekleri olduğunu, kapitalist sistemin gelişimine en gerici tarzda hizmet ettiklerini, kapitalist sınıfın özelliklerini en çok bağırnada taşıyan bir toplum olduğunu belirtir. Gerçekte de gelişim çarkının kapitalizmden yana işletilmesinde baş rolü oynadılar. Nitekim bugün bile, Amerika'da kapitalist-emperyalist çarkın dönmesinde, siyonist sermayenin rolü küçümsenemez. Polonya'da, Almanya'da ve Çarlık Rusya'sında da aynı rol oynanıyordu.

Yahudi katliamı ve pogromlarının olmasına, Yahudi burjuvazisinin bu tarzda ortaya çıkıp, şekillenmesinin kaynaklık ettiğini belirtilebilir. Sayıları az olmasına rağmen Çarlık Rusya'sında, sermayelerinin önemli oranda gelişme kaydetmesi, yine Almanya'da gelişen kapitalizme önemli oranda damgasını vurmaları, Alman burjuvazisinin, korkunç düzeye varan Yahudi katliamlarını gerçekleştirmesine neden oluyor. Tipki Ermenilerin Osmanlı imparatorluğunun egemenliği altında erkenden sermaye sahibi olmaları ve peşinde katliamlara uğramaları gibi.

Marks, Yahudiler için; "dünya sosyalist devriminin gerçekleştirilmesinden başka bir kurtuluş yolları olamaz, her zaman ezilip katledileceklerdir" derken, gerçek çözümün nerede yattığını gösterir. Lenin de; Yahudi pogromların önüne geçmek için, Bund'un kültürel özerklik temelindeki örgütlenmesinin tehlikesine ve bunun katliamlara neden olabileceğine dikkat çeker. Sorunun ancak sosyalist devrimle çözümlenebileceğini ve bu neden-

lerden dolayı Yahudi halkının Rusya işçi sınıfı hareketiyle birleşmeleri gerektiğini açıkça belirtir.

Marks ve Lenin'in bu belirlemeleri, Ermeni hareketinde ilerici rol oynamak isteyen güçler için de geçerlidir, ve gereğinin yerine getirilmesi şarttır. Yoksa, emperyalist mirrahlardan dayattığı kültürel özerklik, vb. şeyler sorunu çözmez. Diğer bir hata ise, bireysel terörizme varan umutsuz çıkışlardır. Böylece çıkışların kime yaradığı, bunları bahane eden Türk burjuvazisinin şovenizmi nasıl dalga dalga yaydı, bugün herkesin malumudur. Bunun yerine başta Türkiye ve Kürdistan olmak üzere tüm Ortadoğu halklarının ulusal bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm doğrultusundaki mücadelelerine destek vermek ve hatta katılmak, özellikle Kürdistan'da gelişen ulusal kurtuluş mücadelesine katkıda bulunmaları ve hatta demokrasi sosyalizm mücadelesinde yer almaları gerekir ve sorunun çözümü, devrimde aranmalıdır. Emekçilerin lehinde ve ezen, ezilen ulusların burjuvalarının, bölge gericiğinin ve tüm emperyalist güçlerinin aleyhinde olan biricik doğru çözüm yolu budur.

Ortadoğu'da yaşayan halklar, bugün çok ağır ulusal, toplumsal, siyasal ve kültürel sorunlarla yüz yüzdürler ve bu sorunların emperyalist-kapitalist sistem içinde çözüm bulmaları düşünülemez. Tersine sistemin kendisi, bunların hergün biraz daha ağırlaşmasının ve derinleşmesinin nedeni durumundadır. Tek çözüm yöntemi, halkların ulusal ve toplumsal kurtuluş hareketlerini yükseltmek ve muzaffer kılmaktır. Tüm sorunlara çözüm getirecek yegâne yöntem budur ve Ermeni sorununa da ancak bu temel gerçeğe ilişkin çözüm bulunabileceğine inanıyoruz.

Ermeni Katliamından Çıkarılması Gereken Dersler ve Kürdistan'daki Ulusal İmha Siyaseti

Ermeni katliamı Kürt ulusu açısından ve bugünkü Ulusal Kurtuluş Mücadelemiz açısından son derece önemli derslerle doludur. Hatta bu olayın şahsında Türk burjuvazisinin gerçeği barbar ve katliamcı niteliğini kavramak ve buna göre tavır geliştirmek bakımından bölge ve dünya halklarının da çıkarılmaları gereken dersler vardır. Şimdi de bu derslerin ne olduğu üzerinde durmaya çalışacağız.

I. Emperyalist Paylaşım Savaşı sona ermeden önce, katliamdan arka kalan Ermenileri Kafkasya'ya sürdüren İttihat ve Terakkiçi subaylar, geri döndüklerinde şu sloganı haykırıyor: "Zo'ları yok ettik, sıra Lolo'lara geliyor." Lolo'lar diye tabir edilen Kürtlerdir. Ve gerçekten de sıra Kürtlere gelmişti ve bu yönlü hazırlıklar yapıyorlardı. Eğer Osmanlı orduları 1918'de yenilmeseydi, Ermeni katliamı benzeri katliamlar bu sefer Kürdistan'da sergilenenecekti. Daha 1916'da tehlikeli görülen aşiretler mecburi iskana tabi tutulmuş ve bunlardan 600 bini Toroslarda telef olmuştur. Bu Abdulhamid'in kullanmakta pek mahir olduğu politikanın bir gereği olarak da yapılmak zorundaydı. Abdulhamid'in "İttihatçılar Bulgar ve Yunanlıların birleşmesine nasıl fırsat tanıdılar, ben onları 30 yıl savuşturdum, bundan hiç ders çıkarmadılar mı?" dediği bilinir. Aynı yöntem Ermeni katlikişinde de kullanılır. Ermeni hareketine karşı Kürt alaylarından sonuna kadar yararlanılır ve Ermeni ulusal hareketini ezdikten sonra Kürtlere yönelmeye başlanır. Ama İttihat ve Terakki'nin savaşta yenilmesi ve önderlerinin kaçması bu amaçlarını

kursaklarında bırakır.

Osmanlı İmparatorluğunun dağılması birlikte, onun enkazı üzerinde yükselen kemalist hareket bu politikayı aynen devralır. Çünkü kemalistler de aynı okulu, ırkçılık ve şovenizm okulunun türedileriydiler. "Böl ve yönet" kendine bağlama ve dirençleride Kocgiri örneğinde görüldüğü gibi, sert yöntemlerle ezme politikası, daha Türk ulusal kurtuluş savaşı gelişmeden önce gündeme sokulur.

Türk burjuvazisi, nasıl ki, içte hristiyan halklardan kaynaklanan tehlikelere karşı Kürtlerin desteğine ihtiyaç duyuyorsa, dış emperyalist işgale karşı da bu ihtiyacı hissetti ve bunun stratejik önemini çok iyi biliyordu. M.Kemal'in bu desteği sağlamak için onlarca Kürt şeyhi ve ağanın elini öptüğünü herkes bilir. Buna ilişkin fotoğraflar ve yazılı belgeler mevcuttur. Ve bu çabalar boşuna değildir. Çünkü Mustafa Kemal'in başarısı bir ulusal kurtuluş savaşını yönetmesi ve bu temelde zafere ulaşması başka türlü sağlanamazdı. Türk ulusal hareketinin, neden Türklerin yoğun olduğu Batı'dan değil de, Kürtlerin yoğun olduğu doğudan başlatıldığının anlamı budur. Ulusal kurtuluş savaşı, Kürtlere dayalı ama Türkler adına, Erzurum ve Sivas'ta temellerini atar. Savaş, din, ımmet, halife adına ve Kürt şeyh ve ağalarının desteğiyle verildi, ama tam bir riyakârlık ve sahtekârlıktır. Kemalistler bunun böyle olduğunu pratikte kanıtladılar. Özünde azgın bir şovenizm duygusuyla hareket eden ama görünüşte "gavura karşı islamîyet ve halifeliklin kurtarılması" parolası altında, Kürtlerin desteğine sığınan ve onları amaçları doğrultusunda kullanmayı çok iyi bilen Mustafa Kemal, bu temelde zafere yöneldi. Amaçladığı cumhuriyeti kurup egemenliğini sağlamıştırdıktan sonra, İttihat Terakkicilerin yanını bıraktığı iyi tamamlanmaya koyuldu. Yani "Zo'ları bitirdik sıra Lolo'lara geliyor" sloganının pratik gereklerinin yerine getirilmesinin zamanı gelmişti artık.

Evet, 1925'lerden itibaren başlayan Kürdistan seferleri bu amaçları güdüyordu. Kürt egemen sınıfların büyük bir kesimi işbirlikçiliği benimsemiş, tam bir uşak durumuna gelmişti. Artık Zo'ları ve Lolo'ları birbirlerine kurdırma yöntemi yerine "it kanunu" uygulanabilir. Bu da Kürdü Kürde kırdırma; aleviyi suniye, suniye aleviye, kuzeyi güneye, güneyi kuzeye, aşireti aşirete, vs. kurdırma politikasıdır. Öte yanda, binbir parçaya bölünmüş Kürtleri -ki bunun ekonomik tarihsel, toplumsal siyasal nedenleri vardır-, cumhuriyet yanlıları ile cumhuriyet karşıtları biçiminde bölere yeni yapıp gruplar türetti. Her bölgede bir ağayı tutar, diğerlerine karşı kullanır, bir tarikatın yanında olur diğerinin karşısında, önce zayıfı tutar güçlüye karşı, sonra güçlüye zayıfı ezdirtir, velhasıl "böl yönet" politikasının tüm inceliklerini Kürdistan'da uygular.

Kürt halkının nüfus bakımından yoğun olması, aşiretler halindeki yaşantısı, savaşçı karakteri, Kürdistan'ın bağımsız coğrafya yapısı vb. faktörlerin yanı sıra, cumhuriyetin kuruluş yıllarında Türk burjuvazisinin onları basit bir lokma gibi yutup eritecek ekonomik, sosyal ve kültürel güce olmaması nedenleriyle, seferlerin sadece askeri nitelikte kalmasına yol açmıştır. 1940'lara kadar sürdürülen bu seferler hep böyle olmuştur.

Bu sürecin sımsal, dolayısıyla ulusal özelliğine de gözetmek gerekir. Ermeni ulusal hareketinde, Ermeni burjuvazisi, özellikle komprador burjuvazisi, nasıl ki dışa dayalı öz güce dayanmaktan uzak, katliama geç bir hareket geliştirdi ulusal imhaya neden olduysa, Kürt egemen sınıfları da, farklı tarihi

koşullarda ve değişik biçimlerde Kürdistan'da katliamların yaratılmasına neden oldular. Kökleri Şeyh idris-i Bitlisi'ye dayanan, Abdullah mid'e yeni boyutlar kazanan ve Hamidiye Alaylarıyla doğuya ulaşan bu gürhürün ihanetinin eşine rastlanmaz. Ermeni burjuvazisi katliamlara neden oldu ama diğendi. Kürt aşiretçi-feodalleri ise çıkarlarını Türk devletiyle birleştirdiler ve bu devleti varlık nedenleri olarak görüp bunun içinde eridiler ve hızlı bir biçimde ulusal-inkarcılığa yöneldiler. Bu özümsemiş sınıf aracılığıyla Kürdistan'da başka türlü bir ulusal imha gündeme getirildi. Özellikle 1940'lardan itibaren, fiziki imha yerine, toplumu ulusal değerlerinden soyutlama ve onu kendi ulusal yapısı içinde eritme biçiminde fiziki imhadan daha tehlikeli bir imhayı gerçekleştirdiler. Bunda da yerli feodal aşiretçi egemen sınıfın rolü belirleyicidir.

Ermeni burjuvazisinin Türk burjuvazisinin ileri olması, katliamlara neden olurken, Kürt feodal aşiretçi önderliğin Türk burjuvazisinin daha geri olması onların Türk uluslaşması içinde ulusal-inkarcı bir biçimde erimesine yolaçtı. Bunların bu durumu, Kürt ulusunun manevi katliamdan geçirilmesine neden oldu. Ve bu fiziki katliamlarla içte işletildi: bir yandan asimilasyonla kültürel özümseme sağlandı, diğer yanda askeri seferlerle fiziki katliamlar geliştirildi.

Katliamların en çok yaşandığı Dersim'de, daha 1940'larda, katledilen onbinlerce insanımızın çocukları zorla alınarak, kıralara doldurulması, buralarda aynen yenileri döneminde toplatılan çocukların sultanlık mekteplerinde eğitimlerine benzer bir eğitime tabi tutulmaları; dilinden, kültüründen ve anasından kopartılan bu çocukların daha bu yaşta türkleştirilme zorlanmaları tam bir manevi katliamdır. Bu temelde ilkök, ortaokul, lise ve üniversitelere kadar okutulurlar. Artık İstanbul Türkçesinden daha düzgün, tam bir kitap Türkçesiyle konuşan, "devlet ülkesi ve milletiyile bir bütündür" ilkesine inanan, "Misakı-Milli" ruhuyla donatılan, kraldan daha kralcı ve Türkçüden daha Türkçü olan, kısacası kemalist olan tipler yaratılır. Yenileri döneminde, yenileri önde gelenlerini nasıl paşa, vali, sadrazam yaptılarsa, bunları da cumhuriyet bürokrasisinin kilit noktalarına yerleştirdiler. Yine katliam temeline devşiren, milliyetleri, kültürleri ve gerçek kimlikleri yok edilen bu çocuklardan ordular oluşturular ve kendi öz halklarının maddi ve manevi katliamlarının malzemesi haline getirildiler. Türk burjuvazisinin, Kürdistan'da gerçekleştirdiği katliamların benzerinin, Hitler Almanyası'nda dahil olmak üzere, dünyada bir eşine daha rastlanamamasından kastedilen budur.

Pervaziz kemalistler bununla da yetinmezler. Bunları Türkiye ve Kürdistan'ın dört bir yanına savurur ve burjuva çıkarılarının gerektirdiği her türlü kılığa büründürür. Bir yandan Türk burjuvazisine ekonomik, sosyal, siyasal, kültürel vb. her alanda hizmet eder, diğer yandan Kürdistan'da yürürlükte olan ulusal yayılma politikasının en iyi hizmetkârı, pıyonu ve uşağı olma rolünü oynarlar.

Adı geçen bu ucube tipin sol safı içindeki konumu incelenmeye değer. Kendi ulusunun varlığını inkâr eder. Ülkesini tanımaz ve kabul etmez. "Ulusların kendi kaderini tayin etme" ilkesini dünyanın tüm ulusları için geçerli sayar ama bu hakkı Kürt ulusuna tanımaz. Sosyal-şovenizmi yayar. KUKM'ne karşı en aktif bir biçimde savaşır. Sol maske altında azgın komünizm düşmanlığını yayar. Bu işin garip tarafı, tüm bunları halk

adına, demokratlık, ilerilcilik ve devrimcilik adına, hatta hatta sosyalizm ve komünizm adına yaptığını iddia eder. İşte Türk devletinin "kısla kültürü"yle yetiştirilen 'aydın' tipi böylesi bir tiptir.

Aydınlık'ın Pülümü'nde geliş birinci derecede bir güç durumuna gelmesi, Dersim ve çevresinde HK ve daha ne idüğü belirsiz sosyal-şoven grup ve grupçukların boy vermeleri boşuna değildir. Bu durum Kemalizmın yarattığı zeminle yakından ilintilidir. Ve bu adı geçen tuhaf oluşumlar, içinden çıkılmaz bir kargaşa yaratırlar, halkı böler parçalar, tarihinden ve millî gerçekliğinden kopartırlar. Özcesi her tarafa zehir saçılır.

Evet XX. yy.'ın ortalarında, başta Dersim olmak üzere, Türk sömürgeciliğinin egemenliği altındaki Kuzey-Batı Kürdistan'da fiziksel katliamlar gerçekleştirildi ama bunlarla yetinilmedi. Bununla birlikte ve bundan daha tehlikeli manevi-kültürel katliam da gerçekleştirildi ve günümüze kadar sürdürüldü ve sürdürülmektedir. Hemde bilinçli, planlı ve sistemli olarak.

Kürdistan'da yaratılan ve dünyada emsali bulunmayan bu vahşiyane katliamların sımsal özelliğinin çok iyi kavranması gerektiğini belirtmiş. Konunun öneminden dolayı üzerinde biraz daha durulmasında yarar görüyoruz.

Ermeni burjuvazisi Türkleşmeye şiddetle karşı çıkıyordu. Çünkü gelişmişlik düzeyi daha yüksek, üstelik de hristiyanlardı. Millî ve kültürel yapısı çok farklı ve açıkça tüm bu değerlerini sahip çıkıyor ve geliştirmeye çalışıyor. Hain işbirlikçi Kürt feodal sınıfı, Osmanlı devletine kuluk, kölelik etme ruhuyla yaşamış ve bu kölece bağıllık karakteri sürekli geliştirmiştir. Cumhuriyet döneminde ise, devletin ideolojik, kültürel, ulusal ve siyasal kurumları içinde eritilmiştir. Böylesine özümsemiş, ulusal-inkarcı ve işbirlikçi sınıfa bağlı olarak oluşturulan kurumlar, TC kışlalarında biçimlendirilip bu kurumların hizmetine koşulan "aydın"lar da en az bu sınıf kadar tehlikeli olacaktı ve nitekim böyle de olmuştur. Halkımızın ulusal kurtuluş mücadelesi açısından çok tehlikeli bir durumdur. Fiziki katliamdan çok daha tehlikeli bir ulusal imha ile karşı karşıyayız derken, çağımızla bağdaşmayan, Afrika'nın siyah ırkından Amerika'nın Kızılderililerine kadar hiç bir ilkel ve geri kavmin bile kabul etmediği bir ulusal imhadan söz ediyoruz. Ve gerçekte de, bugüne kadar yaşanan süreç hep bu yönlü olmuştur. Bunun en önemli iç nedeni, bu özümsemiş ulusal-inkarcı ve işbirlikçi egemen sınıflardır diyoruz.

Kürt işbirlikçi egemen güçleri, bu politikalarıyla yalnız Kuzey-Batı Kürdistan'da değil, tüm parçalarında ulusal, fiziksel katliamlardan daha tehlikeli bir imhaya yaklaşıyorlar. İşbirlikçilik ilklerini katar işlemiştir. Yaşamları bununladır. Gözleri başkaca bir şeyi görmes. Uzun geçirdinden, ulusal bağımsızlıktan, kurtuluş mücadelesinden vebadan kaçır güç kaçarlar. Tüm bunlar tesadüfen ortaya çıkaran olgular değildir. Bu, egemen sınıfın oluşum tarzı, oluşum koşulları ve yüzyıllardan beri yaşadığı politik yaşamıyla yakından bağlantılıdır. Sömürgecilğin Kürdistan'daki kültürel egemenliğini, siyasal egemenliğini, sosyal egemenliğini iç dayanakları, yine bu sınıftır. Ona dayanarak her türlü ulusal baskı politikaları uygulanır, en ücra köşe kadar taşınır ve onların yoğun desteğiyle halk kımıldanamaz hale getirilir.

Ermeni halkı, kendi burjuvalarının ihanetine uğramış da olsa hiç olmazsa direndi, dayatılan teslimiyete karşı başkaldırdı ve her türlü

azgın baskılara rağmen ulusal kimliğini korudu ve hâlâ da korumaktadır. Kürt halkının durumu ise, tamamen bundan farklıdır. Özümsemiş, her türlü ulusal değerlerinden soyutlanmış, hakim ulus burjuvazisinin kültürüyle yoğrulmuş ve bunu kendi kültürümüz gibi her tarafa yaymış, ulusal inkarcılığa topluma dayatan yerli işbirlikçi Kürt egemen sınıfları yüzünden, evet bu hain gürhür yüzünden, halkımız bölük pörçük, ulusal ve sımsal çıkarlarından uzak, kimliğinden yoksun mücadelesiz ve durgun bir yaşam içinde kaldı. Dolayısıyla en alçakça ve teslimiyetçi bir çürümeye içinde bırakılmasına yolaçtırlar ki bunun tehlikesi çok daha büyüktür. Yüzyıllardan beri, böylesine tehlikeli bir yaşama maruz bırakılan bir halkın ulusal kurtuluş mücadelesinden ne kadar uzak kalacağı da çok açıktır.

Türk burjuvazisi, XX. yy.'ın son çeyreğinde de, Kürdistan halkına yönelik en tehlikeli katliamlarını sürdürmektedir. En yurtsever, en fedakâr en cesur ve kararlı insanlarımızı fiziki imha yöntemleriyle katlediyor. Ama sadece bu değil. Bundan çok daha fazla tehlikeli olarak, halkın dil kültür ve maddi yaşam koşulları üzerinde gerçekleştirdiği katliamla da tüm ulusal özellikleri, en son sınırına kadar ortadan kaldırmaya çalışıyor.

"Bulgar zulmü", "komünist esaret" altındaki Türklerin kimliklerini zorla değiştirilmesi üzerine bol bol edebiyat yapan Türk burjuvazisi ve onun azgın temsilcilerinin, ülke ve ulus gerçekliğini tanımayan, gerçekten gözü kör, kulakları sağır ve beyinleri kireçlenmişcesine duyarsız davranmaları, ancak gözü kara bir şovenizme bürünmeleriyle mümkündür. Ve gerçek olan da budur. Bunları son derece olağan olarak görüyorlar ama bir Türk'ün adının değiştirilmesini uluslararası bir sorun haline getirebiliyorlar. Açıkça belirtelim ki, bu büyük bir sahtekârlık örneğidir.

Tarihin en eski halklarından olan Kürt halkını, tüm ulusal değerleriyle birlikte ve görülmeyiş içkenceler ortamında imhadan geçiriyor, fakat böyle bir olayı utanmazcasına inkâr ediyor. Kendini aklıla alemi sersem sanıyor. Bir "bölücü", "eşkiya" edebiyatını tutturmuş gidiyor. Ve bu alçaklar, bu caniler, gerici bir tarih anlayışına, tarihi miras ve kültürene dayanan bu azgı kanlı canavarlar ve başta ABD olmak üzere emperyalizmin bir numaralı uşakları olan bu ırkçı, faşist despotlar, XX. yy.'ın son döneminde; halkların ulusal bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm doğrultusunda kazanımlarını alabildiğine arttırdıkları bu çağda, halkımız üzerinde en pervasız uygulamaları sürdürmektedirler.

Yalnız insanların adlarını değil, tüm bölge ve dağların adlarını ve sadece adlarını da değil, herşeyini değiştirdiler. Kemalizmın felsefesi, mantığı ve ruhu dayatılarak, insanların kişiliğini başkalaştırma uğraştılar. "Ne mutlu Türküm diyene", "bir Türk dünyaya bedeldir" vb. şeyler birer ilke olarak okullarda ufak çocuklara öğütülür. Her gün "Türküm, doğrudum, çalışkanım" andı içirilir. Ve yine hergün istiklal marşı ve Türk ırkının yüceliği haykırılır. Üniversiteler dahil, tüm devlet kurumlarında hergün Atatürkçülük dersleri verilir. Tüm yeraltı, yerüstü zenginlik kaynakları talan edilir. Tüm bunları istikrarlı bir Türkiye; büyük ve müreffeh bir Türkiye için, bölgenin istikrarı için, NATO'nun en güçlü müttefiki olarak yapar. Ve tüm bunların İnsan olmak, sıradan bir düristüğe, namusa sahip olmak için, düristüğe, namusa sahip olmak için vazgeçilmez bir şart olan, kendi ulusal kimliğine ve adına sahip çık-

mak gerekir. Ama buna sahip çıkıldığında "bölücü", "eşkiya", "terörist", "derhal iddia edilmesi, imha edilmesi gerekir" teraneleriyle firtınalar kopartılır. Mahkemeleri de hemen alalecele bu yönlü kararlar çıkarır. Cumhurişkanından, parlamentosuna, hükümetten siyasi partilerine kadar, hepsi bu sorun üzerinde birleşir.

Yalnız onlar mı? Hayır! "sol" maskeli sosyal-şovenler ve diğer onları yerli Kürt uşakları da aynı koruya katılırlar; "bölücü eşkiya", "provokasyona" karşı birleşip hemen cihad açarlar. Gerçekçe, yapılan iş, insan olmanın, dürist olmanın ve bundan vazgeçmemenin gerektirdiği küçük büyük direniştir. Ve onlar buna saldırıyorlar. Dünyanın gözünü içine baka baka, en basit konularda; Bulgar Türkleri, Yunan Türkleri, Kerkük Türkleri vs. konularda firtınalar koparıyor, fakat dünyanın en eski bir halkı ve en mazlum bir ulusu üzerinde ulusal imha politikası uygulanan, buna karşı çıkılmaması gerektiğini, hep emperyalizm ve NATO'nun çıkarı için, hatta sosyalist ülkelerin çıkarı ve bölgenin istikrarı için bu kargaşanın, bu anarşi ve terörün bastırılması gerektiğini dayatır. Tüm devlet güçleri böyle kullanır ve böylesine mazlum bir halkın her türlü değerini çiğnemekte kendisini sonsuz özgür görür.

İşte bu Hitlerden daha tehlikeli bir Hitlercilik değil midir? İşte bu Ermeni katliamından daha tehlikeli bir katliam değil midir? Ve eğer bu böylesine bu katliama karşı Kürt halkının tüm gücünü ortaya koymas; çağımızla bağdaşmayan, Hitler faşizmini, Ermeni katliamını, siyonizmini Filistin'deki, ırkçılığın Güney Afrika'daki uygulamalarını geride bırakan, sessizce ve sessizce olduğu kadar alçakça yürütülen bu imha politikasına karşı isyan etmek, başkaldırmak, bir insanlık görevi değil midir? Her dürist, yurtsever Kürdistanlı insanın, insan olmanın bir gereği olarak, bu uygulamaları kabul etmemesi, ulusal onurunu koruması ve bu temelde direnmesi zorunlu değil midir? Tersini onursuzca bir yaşam demek değil midir? Dünyanın hiçbir halkı ve ulusu tarafından kabul edilmeyen, şiddetle reddedilen böylesi lanetli bir yaşam kabul edilebilir mi? Bize göre, hayır! Böyle bir yaşam isyan edilmesi gereken bir yaşamdır ve hiçbir gerekçeyle kabul edilemez. Ama reformist, teslimiyetçi hain takımı böyle düşünüyor. Onlar bu kahredici yaşama karşı değil, buna karşı ulusal direnme savaşını yükselten halkımıza ve onun şanlı önderi PKK'ye karşı savaşıyorlar. PKK önderliğinde halkımızın silahlı gücü HRK'nın gerçekleştirdiği, 15 Ağustos direnme ve saldırı eylemlerine, nasıl şarlatanca karşı koydukları ve tasfiyeci birlikler oluşturdukları biliniyor. Fakat bunların bu çürük kanlıkları bizi şaşırtmıyor. Çünkü; bunların ne olduğu, kimin adına ve kimin çıkarları doğrultusunda bunu yaptıklarını ve kimlerin yönlendirdiği altında olduklarını çok iyi biliyoruz. Kireçleşmiş beyinlerinin, karartılmış ruhlarının, ürktülmüş yüreklerinin, daha doğrusu yüreksizliklerinin kimin damgasını taşıdığını da çok iyi biliyoruz. Bunların bu objektif konular; oluşum tarzı ve sımsal özellikleri dolayısıyla başka türlü bir rol oynamaları zaten mümkün değildir. Yani herşey olması gerektiği gibi olmaktadır.

Karşımızdaki düşman, sadece sömürgeci bir güç değil, emperyalizmi, bölge gericiğini ve içteki her türlü uşaklarını yanına alarak, halkımız üzerinde bir ulusal imha politikasını uygulayan, yüzyıllardan beri geliştirdiği bu yöntemlerle bizi, ulus olmağın çıkarmaya çalış-

Devamı 22. Sayfada

Baştafı 1. Sayfada AMERİKANCİ DEMOKRASİ MODELİ VE TÜRKİYE UYGULAMASINDA VARDIĞI AŞAMA!

Yani, tüm toplumsal, siyasal ve ekonomik yaşam hızla askerleştirilerek, her türlü toplumsal muhalefet bu temelde ezilmeye, sömürü bu temelde sürdürülmeye ve kısaca yıkımın eşine erişmiş olan sınıfla, bu sınıfın iktidarı bu temelde ayakta tutulmaya çalışılacaktır. Kendine has özelliklerinden ötürü de, bunun en tipik örneklerinden birinin yaşadığı bir ülke Türkiye'dir.

Askeri faşist diktatörlük, ekonomik iflas, yükselen toplumsal muhalefet ve en önemlisi de karşısına dikilen bir Kürdistan olgusu karşısında sömürgeci-faşist burjuvazinin, kendi iktidarını başka hiç bir biçim ve araçla sürdürmeye nokta gelmesi sonucu, burjuvazinin sivil yönetimlerle başaramadığını başarmak göreviyle yükümlü olarak işbaşına getirildi; ve bu sadece işbirlikçi Türk egemen sınıfların değil tüm sistemin başka alternatif olmayan tek seçeneğiydi. Demirel ve Ecevit'in milyonluk örgütlerine rağmen cuntanın iktidara gelmesini sessizlikle karşılamaları ve tabii ki onaylamaları da bu nedene dayanmaktadır.

Ama bu tek seçenek, bunalımın çözümlenmesinin değil, derinleşmesinin de kaçınılmaz nedeni olduğundan, toplumsal muhalefeti büyütenin de ötesinde, bizzat egemen sınıflar arasındaki çelişki ve çatışmaları da geliştirmek zorundaydı. Yönetimin tek bir merkezden emir-komuta zinciri içinde sürdürülmesi ve oluşturulan sözde parlamento ile partilerin de bu zincirin halkaları olmak dışında yaşam olanaklarının bulunmaması, özellikle cunta ile sivil kesimler ve kurumlar arasındaki karşılıklı yıpranmaya yol açacak çelişki ve çatışmaları yaratacağı. 12 Eylül programının uygulanması biçiminde oturtulmaya çalışılan model, görüleceği üzere daha baştan itibaren kendi içinde bile bir istikrar unsuruna sahip değildir.

Generaller "demokrasi"sinin oturtulduğu mantık, eğer gerçek bir tiyatro sahnesinde sergilenseydi, tam bir komedi izlenecekti; fakat bu mantık siyasal-toplumsal bir gerçeklik içinde sergilendiğinde görülen, kitleler açısından büyük yıkım ve acı, işkence, zulüm ve her türlü özgürlüğün gaspı, egemen sınıflar açısından ise kendi aralarındaki mücadeleden kısıpması olmuştur. Cuntanın üzerine oturtulduğu mantık, yapıcı hiçbir yönü olmayan yıkıcı bir mantıktır. Çıplak bir şiddetlenmiş örgütleniş ama, salt bununla da sınırlı değildir. Merkezinde askeri şiddet olduğu her yol ve yöntem denenersek toplumsal-siyasal dinamizmin engellenmeye çalışıldığı, kendisi dışında herşeyi gereksiz ve zararlı bularak yok etmeyi zorunlu gören bir mantıktır. Sadece kendisine karşı olan siyasal olgulara değil, tüm bir halk kitlelerine yönelik olarak vahşete varan uygulamalar bu mantığın yarattığı kaçınılmaz bir sonuçtur. Yine, 12 Eylül sonrasında, köklü değişiklikleri olmasına rağmen burjuva çevrelere dahi uygulanan cuntanın demir yumruk politikası bunun bir örneği olmaktadır.

Bu mantık aynı zamanda başını ABD'nin çektiği emperyalizmin mantığıdır. Emperyalizm işbirlikçisi ekonomilerin, emperyalizmin genel bunalımı içinde yaşadıkları çıkmaz ve siyasal iflaslar, 1970 yılları ortalarından itibaren 80'li yılların da faşist diktatörlüklerin birbiri ardına iş başına geldikleri bir dönem haline gelmesini kaçınılmaz kılmıştır. Şili, Güney Kore, Salvador, Guatemala, Arjantin, Pakistan vb. Asya, Afrika ve Güney Amerika'da bir dizi diktatörün iktidara oturtulması hep birbirini izlemiştir. Amerika patentli bu kuklalar eliyle emperyalist sistemin çürüten gövdesinden kopuşlar engellenmeye çalışılmıştır. Türk

burjuva sınıflarının oluşum özellikleri, tarihi ve stratejik nedenlerle TC bünyesindeki gelişmeler, emperyalizmin her düzeyde yaşadığı bunalımın adeta bir aynası gibidir. Sistem bütün sancılarını olduğu gibi bu zeminde yansıtmaktadır. 12 Eylül programının diğer işbirlikçi rejimlere bir örnek olarak sunulması ve bu rejimin tüm bir emperyalist kamp tarafından destek bulması tesadüfi değildir. 12 Eylül'le birlikte Türkiye'ye bir model oturtulmak istenmiş ve bunun başarısı için mümkün olan herşey yapılmıştır. Anayasa referandumu, 6 Kasım parlamento ve 25 Mart yerel seçimleri, oluşturulan iktidar ve muhalefet partileri, çıkarılan kanun ve kararname, sol'un tasfiyesi için uygulanan politikalar vs. bu modele ulaşmanın halkalandır. Söz konusu model de demokrasi denilen; her türlü muhalefetin şiddet temelinde sürdürülmesi üzerinde kör ve sağır bir toplumun yaratılması ve bir avuç işbirlikçinin her türlü kuraldan yoksun saltanatıdır. Ama bu, burjuva toplumunun yasalarına dahi aykırı olan bir egemenlik ve burjuva sınıflar arası çatışmayı kıvırtması bu nedenle kaçınılmazdır.

Nitekim, model daha ilk günden bedene umayyan yönlere açık veremeye başlamıştır. Bizzat iktidar için oluşturulan MDP, hesaplanmanın tersine cunta parlamentosuna en küçük parti olarak girebilmiş, iktidarı için oluşturulan parti küçük bir "muhalefet" partisi biçimine düştüğünden cuntanın demokrasisinde sağ ve sol'u ile hesaplanan denge de ilk günden bozulmuştur. Buna bir de diğer burjuva çevrelerin parlamentoda söz sahibi olma çabaları eklenince, temelsiz bir biçimde kurulan cuntanın partilerinde hıznalan bir çözüme süreci başlamıştır. Cuntanın parlamentosunun oluşumunda bu rol dağıtımını bizzat kendi ağızlarından da duymaktayız. MDP milletvekillerinden Memduh Yaşa, Yankı dergisinin sorularını yanıtlarken, MDP'nin oluşumunu şöyle anlatıyor: "Herkesin kolaylıkla kabul edeceği gibi, MDP klasik anlamda bir parti olarak kurulmamıştır. İktidara gelmek için oluşturulmuştur. Fakat meclis grubunu teşkil eden ve halen de teşkilatta görev alan kimseler bu kadroyu bugün bir parti haline getirme göreviyle karşı karşıyadırlar. Ya bunu başaracaklardır, ya da parti çözülecektir..." Aslında, MDP için söylenen bu sözler bir bütün olarak cuntanın parlamentosu ve "demokrasi"si için de geçerlidir. Nasılsa MDP cuntanın devirdiği kadrolardan oluşturulup başa oturtulmak istendiği için ve tabii ki generallerin dolaysız bir çözücü olmasından ötürü hiç bir çevrenin desteğini alamadığı gibi kendi içinde bile çatışma ve çözülmeye yaşamak durumunda kalmışsa, aynı mantığın ürünü olan parlamento da bu kaçınılmaz akibete yüzüzedir. Fakat bu, daha baştan itibaren görülen bir gerçektir de aynı zamanda.

MDP'nin başına gelenler, pek tabii ki bu "parti"nin yönetim mekanizmasının beceriksizliğinden değil, kuruluş mantığından ötürüdür. Aynı çözümlerin HP ve iktidar partisi olmasına rağmen ANAP'ın bünyesinde yaşanması bu gerçeği doğrulamaktadır. Her üç parti de, Amerikan demokrasi modelinin aracı olarak sahneye sürülmüş oluşumlar olarak ortak bir akibete ulaşmaktadırlar. Burjuva muhalefetin sesini bile sopanın ucunu göstererek bastırma temelinde uygulanmak istenen model, bir yandan alttan gelen basın ve diğer yandan da burjuva sınıfların kitlelerdeki homurtuyu duydukları artan bir telaşla huzursuzluklarını yüksek sesle ifade etmeye başlamalarıyla, sosyal-siyasal yaşamın çıplak gerçekliği kar-

şısında erimeye başlamıştır. İşbirlikçi-tekkelci burjuva çevrelerinden bile, kendi adlarına yapmasına rağmen cuntanın mevcut uygulamalarına ve gelişmelere karşı bir hoşnutsuzluk belirtisi görülmeye başlanmışsa, burada yabı oludukca ciddi gelişmelere gebe demektir.

Cunta programının uygulanması doğal olarak daha başka bir sonuç yaratamazdı. Bürokrat ve teknokratlar ekibi olarak Özal kabinesi eliyle uygulamaya konulan iç ve dış politikalar, birçok neden ötürü istikrarlılıklara yol açacaktı. Ve olan da budur. Özal yönetiminin, cunta ve ordunun desteğinde pervasızca uygulamaya koyduğu ekonomik politika, bugün görülmektedir ki, kitleleri tam bir patlama noktasına getirmiştir. Burjuvazinin uşağı oldukları şüphe götürmeyen ağızlar bile bu gerçeği itiraf etmekte ve yönetime dikkat sinyalleri vermektedirler. O "her zaman haline bin sükkür eden köylülüğün" bile artık yeter dediğini, işçiler, öğrenciler, esnaf, memur, emekliler, kadınlr vs. her kesim içerisinde istisnasız bir hoşnutsuzluk dalgalanım kopardığını korkulu gözlerle seyretmekte, "Midyat'a pirince giderken evdeki bulgundan olmamak" için daha yumuşatılmış biçimlere kesinlikle gerekisinin olduğunu şimdi artık hep bir ağızdan ve bağırarak ifade etmektedirler. Şüphesiz ki bu, demokrasinin aşkından değil, mevcut araçlarla işleri bir adım daha götürmenin mümkün olmamasından ötürüdür.

Türkiye'de denemeye konulan ve ardından diğer diktatörlüklere de dayatılan Amerikan demokrasi modeli, Avrupa çevrelerince de kaygıyla izlenen bir model olmuş ve tedbirli bir yaklaşımla elden bırakılan bu çevreler, Türkiye sol muhalefetine karşı işledikleri sinsi taktik ve bugün Ecevit çevresinde yaratılmaya çalışılan oluşumda da açığa çıktığı gibi, Amerikan planının yanında kendi planlarını da değerinden daha az başanlı olmayan bir biçimde uygulamaya koymuşlardır. Ancak işlemeyen Amerikan planı gibi Avrupa'nın programı da ciddi sorunlarla karşı karşıyadır.

Sol'u ezme ve tasfiye amaçlarına uygun olarak 12 Eylül sonrası, Avrupa, üstlenmiş olduğu rolde epey bir adım atmış olmakla birlikte, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketi, bu rolün başarıyla tamamlanmasını önleyen en ciddi engel olmuş ve bugün de dikilmiş bulunmaktadır. Kürdistan ulusal probleminin devrimci çözümünü dayatan bu hareket ezilmediği müddetçe -ki bu olanaksız- ister Amerika ve isterse Avrupa destekli olsun hiç bir model tutunma ve yaşama şansına sahip değildir. Yine Türkiye işbirlikçi-kapitalizminin önünde çözümlenemeyen ciddi ekonomik sorunlar vardır. Yürürlükteki ekonomik politika bunalımı daha da derinleştirmekte, ama rejim bunun dışında bir ekonomik politikayı üretme şansına da sahip bulunmamaktadır. Bunlar, hangi model piyasaya sürülürse sürülürün başarısını engelleyen ve ortamı her an gergin tutan temel iki etmendir.

Türkiye'de çözümsüzlük tepeden tırnağa kadar yaşanmaktadır. Avrupa'nın kaygısı, işte bu çözümsüzlük ortamında daha çok şiddete dayalı bir biçimde yürütülen Amerikan modelinin gerginliği artırarak patlamalara yol açması tehlikesi noktasındadır. Yoksa elbirliğiyle öldürdükleri "demokrasi"nin savunulmasından ötürü değildir. Yine Avrupa, katıksız bir Amerikancı konumda olan generallerin, ABD'nin askeri açıdan olduğu gibi ekonomik olarak da Ortadoğu üzerindeki politikalarına, Avrupa'ya rağmen köprü olmalarından ötürü rahatsızlık duymakta ve bu

durumu ekonomik ve siyasal çıkarlarına uygun bulmamaktadır. İşbirlikçi-tekkelci burjuva kesimlerin iktidar üzerinde daha dengeli söz sahibi olmalarını istemek ve içte dayattığı demokrasininde bunu sağlamayı amaçlamaktadırlar. Yoksa, Avrupa'nın demokrasi programında savunulan da, kuşrukçu-tasfiyeci sol'un umutlarına rağmen, burjuva anlamda bir demokrasi bile değildir. Açık ki, Avrupa, 12 Eylül sonrası vahşete varan cinayetlerin sorumluluğundan da kurtulmak istememektedir. Brezilya, Arjantin ve Şili'de olduğu gibi gerçekte ortak olduğu cinayetlerin ağırlığını Amerika ve generallerin sırtına yükleyerek ve hatta askerlerin sözde yargılanması biçiminde kitlesel muhalefetin yönünü sapırtmaya çalışmaktadır.

Görülen o ki, yaşanan süreçte ABD, Avrupa ve işbirlikçileri ortak tema TC'nin varlığını korumak olmak üzere kendi programlarını sürdürme, dayatma ve uygulama çabası içinde bulunmaktadırlar. Fakat bunun yoğun çatışmaları doğuracak bir çelişki olmadığını da hemen belirtelim. Üzerinde hesaplar yapılan ülke Türkiye'dir ve tüm bu güçlerin üzerinde hemfikir olduğu çok hassas bir nokta vardır ki, o da, TC'yi tehdit ettiği oranda emperyalist sistemin bölge çıkarlarını da tehdit eden Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin her ne biçimde olursa olsun tasfiye ve imhasıdır. Bunu da ancak askeri bir şiddet temelinde yapabileceklerinden, Türkiye'de "demokrasi" problemi fazla bir sorun olmamaktadır. Kaldı ki, rejim de, bu nokta dikkatlenince kaçınılmamak kaydıyla ve bu hedef etrafında toplanmayı amaçlayan uzlaşmalara karşı değildir. Tam tersine, eğer Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesine karşı bir birliği bağlayabilecek ve güçleri buna seferber etmeye hizmet edecekse, DISK ve Barış Derneği davasında görüldüğü gibi "af"fa varan bir girişime kadar basırlılabilmektedir. Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi bir tehlike karşısında iken, cunta da çatışmaları yoğunlaşmasından yana olmadığını, Ecevit ve Demirel çevrelerinin değişik görüşümler altında da olsa siyasal arenaya yavaştan dahillarına sert bir tavırla yaklaşılmaya başlatılmaktadır. Öte yandan bu durum, tekkelci burjuvazinin çıkarlarına da son derece denk düşmektedir. Onun şu anki tüm çabası büyüyün Kürdistan tehlikesi karşısında sağ ve "sol"u ile topyekün olarak devleti savunmasını gerçekleştirilme mektir. Ve bu, Türkiye'de tüm burjuva ve hatta küçük-burjuva çevre ve gruplaşmalarının da üzerinde birleştiği bir nokta olduğundan konuya ilişkin fazla bir sorun da doğmamaktadır.

Ama işte, bu tehlike nedeniyle de cunta, ekonomik çıkarlar nedeniyle burjuva çevrelerin partiler biçiminde ağır dalışmasına tahammülsüzdür. Bu durum, icazetli sağ ve sol'un erimesi karşısında giderek daha fazla suyüzüne çıkan olguların düzenin kuvvetleri tarafından ne kadar meşru görüleceklerini belirsiz kılmaktadır. Özellikle Avrupa'nın arkasında olduğu, DSP biçiminde şekillendirilen ve tüm bir "sol" muhalefeti de kendi etrafında eritmeyi amaçlayan oluşumla, ABD tekelleriyle işbirliği içindeki tekkelci burjuva kesimlerin sağ'da partileşme çabaları göze çarpan ilk durum olmaktadır. Şüphesiz ki tüm bunlar çözümsüzlük içindeki rejimin, kendi eriyişinin de ifadesi olan icazetli sağ ve sol'unun erimesi karşısındaki arayışlardır. Ama bu arayışlarında düzeni sürdürme şanslarının ne kadar olduğu belli değildir. Bu durum hem sağ ve hem de "sol" için geçerlidir.

"Bence hükümetin en uzun ömrü

ve milletin tahammül gücü, Eylül'de ya da Ekim'de bir duvara gelir. O zaman hükümet bunalımı doğar ve yeni denemeler ortaya çıkar. Önümüzdeki aylarda parti programları bir yana bırakarak bir 'milli meseleler gündemi' yapılarak geniş tabanlı bir hükümet kurulmalıdır." Yankı dergisinin Haziran 1984'deki 688. sayısında yayınlanan bu sözler, Kamran İnan'a ait. Kamran İnan'ın niteliği ve kimler adına konuştuğu konusunda kimsenin şüphesi olmadığına göre, mevcut modelle fazla ileriye gidilemeyeceğinin bizzat modelin yaratıcı ve uygulayıcıları tarafından da bildirildiği görülmektedir. Cuntanın başbakanı sıfatıyla Özal'ın son Amerika gezisi de yine bu yönlü çabaların uzağına değildir. Dikkat edilirse, hem Amerika ve hem de Avrupa rejime, en iyi çare olarak düşündükleri kendi modellerinin uygulanması ve değerlendirilmesi için işbirlikçi güçlerini yanlarına çağırarak, bu konudaki trafiğin çok yoğun işlediği görülmektedir. Ecevit'in özellikle son bir yıldır artan Avrupa ziyaretleri, Avrupa merkezlerinde verdiği konferanslar, DSP'nin oluşum faaliyetleri ile, asker ve sivil işbirlikçilerin ABD ziyaretlerinin aynı dönemde denk düşer bir biçimde hıznalan bir rastlantıya bağlanamaz. Kesin olan bir şey var ki, o da düzenin iç ve dış kuvvetlerinin tutmayan bir modelle birlikte çıkarlarını tehlikeye girmesini önlemeye ve bunun önündeki engelleri etkisiz kılmada yoğun bir çaba ve arayış içinde olduklarıdır. Yine, Türkiye'de kesin olan bir diğer şey de kesin söz sahibi olan tek kuvvetin ordu olmasıdır. Bugün eski isimleri etrafında yeniden görülmeye başlanan Ecevit ve Demirel gibi şahsiyet ve çevrelerin ordunun sopası karşısında adeta dillerini yuttukları göz önüne getirilirse, şimdiki ufaktan baş uzatmaların da fazla bir anlamının olmadığı kendiliğinden anlaşılacaktır. Örneğin yeniden piyasaya sürülen Ecevit, cuntaya verdiği beş yıllık sessiz onayını kitlelere nazih izah edebilir. Bugün bir parti biçiminde örgütlenildiğini ve bu örgütünün 20 bin kişilik bir kitle gücü üzerinde inşa ettiğini söylerken, acaba içinde bulunduğu utanlılar derun farında değil midir? O CHP ki, geçmişte milyonlar arasında sürükleyen büyük bir örgüt gücüne sahipti. Ama 12 Eylül sabahı, elde bir bavulla tutulanlara kapısını da açık bırakarak askerlerin gelmesini bekleyen bir Ecevit vardı. Aynı durum Demirel için de geçerlidir. Bir Güney Kore, Pakistan, Bangladeş, Şili vb. ülkelere görülen muhalefetin direncini bile gösteremeyen, milyonluk örgütlerine rağmen daha ilk dakikada herşeyleriyle teslim olan bu karşılanmış uşakların, burjuvazinin liberal muhalefeti adına bile orduya rağmen bir güç oluşturalabilecekleri düşünülemez. Bunlar, olsa olsa, düzenin güvencesine alınmasında, halk muhalefetinin önüne düzenin kuvvetleri tarafından dikilen emniyet sübapları olabilirler ve gelinen aşamada bir kez daha soyundukları rol de bundan başka bir şey değildir.

Bu noktada söylenmesi gereken söz devrimci-demokratik muhalefete düşmektedir. Fakat Türkiye devrimci muhalefetinin durumu da, son derece elverişli olmasına rağmen mevcut gelişmelere karşılık verebilecek özellikleri henüz göstermemektedir. Bu cephedeki gelişmeler de açık ki, daha çok Kürdistan'daki gelişmeler belirleyecektir. Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin kilit rolü bugün daha da belirginleşmiş durumdadır. İlan edilen Ulusal Kurtuluş Cephesini getireceği yeniliklerin sol'u etkilemesinin kaçınılmazlığı da düşünülmüş gelişmelerin hangi merkez kuvvetlerin etrafında şekilleneceği

Devamı 22. Sayfada

15 Ağustos devrimci harekâtıyla başlayan devrimci atılım, bütün zorluklar asılarak ve faşist-sömürgeci oyunlar bozularak sürmektedir. Kesintisiz olarak sürdürülen devrimci eylemlerle faşist sömürgecilerin "eşkiyayı kışın yokedeceğiz" biçimindeki umutları kırılmış, yalan ve demagogilerle açığa çıkarılmış, milis-çete örgütlemeye çabalarına ağır darbeler vurulmuştur.

Bundan önce yayınladığımız iki bildiride gerçekleştiren silahlı eylemlerimiz açıklanmıştır. Doğal zorlukların arttığı ağır koşullarında şu eylemler gerçekleştirilmiştir:

1-20 Kasım 1984 günü, Şemdinli-Grana köyünde yörede ajan-milis çete örgütlemeye çalışan Tahire Kem ve Ferman adındaki kişiler, Şehit Ferhat Kurtay Grubu tarafından ölüme cezalandırıldı. Bu kişiler, sömürgeci tarafından silahlandırılmışlardı ve çetenin başını çekiyorlardı. Grubumuzda daha önce yapılan üç uyarını dindirmemiş, faaliyetlerine devam etmişlerdi. Devrimci eylemimiz sonucunda çete büyük ölçüde dağıldı ve sömürgecilerin halka zorla verdiği silahlar tekrar kendilerine iade edildi.

2-Kasım 84'te, 23 Eylül günü bir devrimciyi öldüren Eruh-Spiyan köyünün muhtar-melle çetesine saldırıldı. Bu kişilerin evleri ve köy 150 kişilik bir asker kuvvetiyle korunuyordu. Meydana gelen çarpışmalarda iki ajanın evi de tahrip edildi, ailelerinden ölenler oldu, sömürgeci birlik püskürtüldü, bir çok asker öldü ve yaralandı. Olayda bir kahraman savaşçımız şehit düştü. Devrimci eylemimiz sonucunda yörede örgütlenmeye çalışan ajan-milis çetesi dağıldı.

3-2 Aralık 1984 günü, Şehit Sait Grubu tarafından, Çukurca-Şiwarz köyü karakolunun 9 katır yükü erzak ve malzemesine elkondu.

4-29 Kasım 1984 günü Şemdinli yakınlarındaki bir askeri araca Kurtuluş Kuvvetleri tarafından pus kuruldu. Tahrip edilen araçta 1 üstgömen ve 1 er öldürüldü, diğerleri de yaralandı.

5-18 Aralık 1984 günü Şırnak Xirbêbest köyünde ajan-muhbir melle Ramazan devrimci güçler tarafından cezalandırıldı.

6-15 Aralık 1984 günü Pervari-Kezvin köyünde ajan-muhbir Reşit Ağa ile oğlu savaşçı birliklerimiz tarafından cezalandırıldı. Olayda ağır yaralanan bir savaşçımız, yaralı olarak düşmanın eline esir düştü.

7-Şırnak-Berkevir köyünde muhbir Baki ve desteğindeki Sadık Lokman, devrimci kuvvetler tarafından Aralık ayı içinde cezalandırıldı.

8-Aralık 1984'te, Midyat'ın bir köyünde ihbar sonucu çembere alınan ilk savaşçımız, cephaneleri tükeninceye kadar sömürgeci kuvvetlerle çarpıştı. Sonuçta savaşçılarımlardan biri şehit düştü, birisi de yaralı olarak düşmanın eline geçti. Çarpışmada düşman çok sayıda ölü ve yaralı verdi. Daha sonra bu ihbarı yapan kişi, devrimci güçlerin saldırısı sonucunda ağır yaralandı.

9-30 Ekim 1984 günü, Pervari'nin Osiyan köyünde konumlanan bir tabura saldırın 14 Temmuz Propaganda Birliğimiz, saldırından sonra geri çekilerek pus kurdu. Olayda yerde beş saat süreyle gevreye durmadan ateş eden sömürgeci güçler, geri çekilme hattını bildikleri halde Birliğimiz üzerine gelemediler.

10-19 Aralık 1984 günü, Şehit Abdulkadir Çubukçu Grubu, Kurtalan Halk Bankasına saldırı ve bankayı ele geçirdi. Bu eylemde şunlar gerçekleştirildi: mukavemet gösteren banka müdürü vuruldu; bankada biriken 2.242.180.-TL ile banka koruyucusunun Kırkkale marka tabancası kamulaştırıldı; bankaya PKK ve HRK bildirileri asıldı; banka önünde toplanan halka hitaben "Bijî Partiya Karkeren

III- HRK Basın Bürosundan Kamuoyuna

FAŞİST-SÖMÜRGEÇİ OYUNLAR BOZULMAYA VE SÖMÜRGEÇİLİK YIKILMAYA MAHKÜMDÜR!

Kurdistan", "Bijî HRK" ve "Bijî Serok Apo" sloganları atıldı. Bu eylem, Türk televizyonunda PKK hakkında program yayınlandığı gün yapıldı.

11-4 Kasım 1984 akşamı Şıran-Maden Köyünde toplantı yapan Şehit Abdulkadir Çubukçu Grubu, halka yönelik propaganda yaparak ayrıldı. Daha sonra köye baskın yapan iki ayrı sömürgeci birlik ile grubumuz arasında silahlı çarpışma oldu. Grubumuzun ayrılma alanından uzaklaşması sonunda iki sömürgeci birlik saatlerce birbirleriyle çarpıştı. Olayda biri çavuş beş asker öldü, birçoğu da yaralandı.

12-18 Kasım 1984 günü, Şehit Abdulkadir Çubukçu Grubu Siirt trafik kontrol kulübesine saldırı. Eylemde kitlelere ağır baskı yapan bir polis öldürüldü, iki poliste yaralandı.

13-Şehit Abdulkadir Çubukçu Grubu, 10 Ağustos 1984 günü, Siirt merkezinde işbirlikçi-ajan Hacı Ali Örek ile yeğeni İbrahim Kalkan'ı cezalandırdı.

14-Şehit Abdulkadir Çubukçu Grubu, Şıran'ın çok sayıda köyünde propaganda toplantısı yaptı, bir çok ajan-ihbarcı uyarıldı, 27 Kasım 1984 günü Bitlis-Diyarbakır karayoluna üzerinde "Kahrölsun Sömürgeçilik" ve "PKK 7. Yılına Girdi" yazılı pankartlar asıldı, bunlar üç gün asılı kaldı.

15-13 Ekim 1984 günü, Şenkaya-Dokuzelma Köyünde Şehit Akif Yılmaz Grubunda iki savaşçımız bir ihbar sonucunda sömürgeci kuvvetlerce kuşatıldı. Saatlerce süren çarpışmada kahraman savaşçılarımız Aydın ve Mazlum yoldaşlar şehit düştüler. Çarpışmada ihbarı örgütleyenlerden köyün öğretmeni ile bekçisi öldürüldüler, bir çok asker yaralandı.

16-18 Aralık 1984 günü Karakoan'da operasyon yapan sömürgeci kuvvetlerle devrimci güçler arasında çarpışma oldu. Olayda 1 assubay ve 2 asker öldürüldü.

17- Kasım ayı içinde Çatak-Narlı köyünde ajan-muhbir Temeze Kasım devrimci güçler tarafından cezalandırıldı. Daha önce Çatak'ta ajan Kâmil Gökçür'den 30 Temmuz günü cezalandırılmıştı.

18-13-15 Ocak 1985 günlerinde halkı ihbar etmekle ün yapmış olan muhbir Casım Casım, boynuna ip takılarak Uludere'nin bir çok köyünde dolaştırıldı, kitle toplantıları yapılarak teşhir edildi.

19- Geçtiğimiz sürede Kurtuluş Kuvvetleri tarafından onlarca köyde geniş propaganda toplantıları yapıldı. Diyarbakır'da, Nusaybin'de, Sason'da, Dersim'de, Kürdistan'ın bir çok alanında kapsamlı kesin bilemedığımız silahlı eylemler oldu.

20- 26 Ocak 1985 günü, Uludere'nin Yekmal köyü bölüğünden kaçan er M.Hafî Koçbuş Kurtuluş Kuvvetlerine sığındı, kendisine istemleri doğrultusunda yardım edildi. Faşist ordu birliklerinden çok sayıda kaçan askerin olduğu, büyük bir huzursuzluğun yaşandığı söyleniyor. Uludere'de, Pervari'de, Çukurca'da bir çok askerin nöbette süğükten donduğu veya kendi içlerinde çıkan çarpışmalarda öldüğü haberleri dolaşıyor. Yurtsever halk kitleleri ile baskıcı operasyon birlikleri arasında sık sık çarpışmalar oluyor.

Devrimci eylemlerimiz her gün daha da gelişerek devam ediyor.

Yürüttüğümüz devrimci çalışmalar, sürdürdüğümüz devrimci eylemler faşist-sömürgeçiliği gerileterek devrimci hareketi ilerlet-

mektedir. Devrimci eylemimizin gücü ve sürekliliği, faşist-sömürgeci oyunları bir bir bozulmaya mahkum etmiştir. Eylemlerimiz karşısında içine düştüğü panik, korku ve şaşkınlığı gidermek için Eylül ve Ekim aylarında onbinlerce silahlı güçle Kuvvetlerimiz üzerine gelen faşist-sömürgeciler, bütün çabalarına rağmen devrimci eylemlerimizi durduramayıp devrimci taktikler karşısında sonuçsuz ve çaresiz kalmış, kitleler nezdinde düştükleri acizlik ve gülünç durumlarını giderebilmek için "kiş gelirse anarşistleri bir bir yakalayacağız ve yokedeceğiz" propagandasını yapmışlardır. Bu doğrultuda Kasım ve Aralık aylarında onlarca uçak ve helikopterlerle, yüzbinlerce silahlı güçleriyle Kuvvetlerimiz, halkımız ve ülkemiz üzerine saldırılmışlardır; Kürdistan'ın her tarafını bir savaş alanı haline getirmişler, havadan ve karadan birlikte yürüttükleri operasyonlarında bütün taktiklerini kullanmışlar, köyleri, kasabaları, dağları haftalarca kuşatmışlar, basmışlar, halkımıza karşı en vahşi zulmü uygulayarak binlerce insanımızı tutuklamışlardır. Ama bütün bunlara rağmen yine çaresiz kalmışlar, sonuç alamadıkları gibi devrimci eylemlerimizi durdurmayı, kuvvetlerimize darbe vurmayı bile başaramamışlardır. Ve bastırın kiş koşullarında inlerine, yüzler metrekarelik sığınaklarına çekilerek kendileri kalmışlardır. Bütün bunların sonucunda, devrimci kuvvetler ve kitleler nezdinde uğradıkları yenilgiyi gizleyebilmek için bugün başka çarelere başvurmayla ve düzmece mahkemeler icat etmeye çalışmaktadırlar.

21 Ocak 1985 günü, Birliğimize üye olmak ve silahlı eylemlerimize katılmaktan dolayı yakalanan 84 kişinin Diyarbakır Sıkıyönetim mahkemesinde yargılanacakları ve 30 kişi için idam cezası istendiği açıklanmıştır. Bu mahkeme tamamen yurduruk ve sahtekarca bir olaydır. Bir kere, faşist-sömürgeci tarafından tutuklananların sayısı 84 değildir; yüzlerce ve hatta binlerce köylü, işçi, genç tutuklanmış, zindanlara doldurulmuştur. Operasyonlar esnasında yerinde yapılan vahşi işkenceler altında 10'un üzerinde yurtsever insanın katledildiği herkesçe bilinmektedir. İkinci olarak, gerçek durum şöyledir: Geçtiğimiz süre içinde faşist-sömürgeci ve ajanları ile devrimci kuvvetlerimiz arasında kırk'ın üzerinde silahlı çarpışma olmuştur. Bu çarpışmalarda, onlarca ajan-muhbir yanında faşist ordunun on subayı ve yüzlerce askeri silahlarımla hedef olmuş, bu subaylarla otuzun üzerinde asker ölmüş, çok sayıda asker de yaralanmıştır. Yine bu çarpışmalarda sekiz savaşçımız şehit olmuş, dört savaşçımız da yaralı olarak esir düşmüştür. Belli ki açıklamada yeralan seksen kişiyi, eylemlerimizle ilişkisi olmayan yurtsever köylüler ve başka ilerici, devrimci güçler oluşturmaktadır. Köylülerden topraklıları insanlara zorla istediklerini kabul ettiren faşist-sömürgeciler, onları idamla yargılamaya çalışmaktadırlar. Faşist-sömürgeçilik, bu uygulamaya ile uluslararası ve ulusal kamuoyunu yanıltmak, başarısızlığını ve içine düştüğü aczi gizlemek istemektedir. Dayattığı ağır cezalarla halk kitlelerini korkutmak, pasifize etmek istemektedir. Kırılan moralini düzeltmek istemektedir. Ama bütün bunlar boşunadır. Bir kez ufku aydınlanan halkımız, her geçen gün daha aktif ve kararlı bir biçimde faşist-sömürgeçiliğin kar-

şısına dikilecektir. İlerici kamuoyu, faşist Türk sömürgeçiliğinin nasıl bir çamurdan heykel olduğunu bir kez açık olarak görmüştür. Daha da geliştireceği devrimci eylemleriyle faşist-sömürgeci zulme uğrayan bütün güçlere kararlılıkla sahip çıkacak olan Kurtuluş Birliğimiz, faşist sömürgeçiliğin her saldırısını misliyle kendisine ödetirecektir. Faşist-sömürgeçiliğin her zulmü ve katliam uygulamasının hesabı katbekat fazlasıyla sorulacaktır.

Sabır ve bilinçle yürüttüğümüz ikna çalışmaları, başta Grana ve Spiyan eylemleri olmak üzere ajan-muhbir yapıya karşı gerçekleştirdiğimiz eylemler faşist-sömürgeçiliğin ajan-milis çete örgütlemeye faaliyetlerine güçlü darbeler vurmuş, düşmanın bu oyununun da bozulmasına önemli mesafeler katmıştır. Bir çok alanda oluşum halinde çete güçleri dağılmış, düşmanın bu doğrultudaki pratik faaliyetleri belli bir zayıflama durumu göstermiştir. Ancak, bugün böyle olmakla birlikte faşist-sömürgeçiliğin bu oyundan vazgeçeceğini sanmak ciddi yanlıgı olur.

Devrimci kuvvetler karşısında mevcut silahlı güçleriyle başanlı olamayan faşist-sömürgeçilik, atalarından, Saddam diktatörlüğünden ve emperyalist efendilerinden öğrendiği bu oyunu geliştirebilmek için bütün gücünü sonuna kadar harcayacaktır. Nitekim bunun yodan hazırlandığını yaptığı açıktır. "Terörün geliştirdiği alanlarda geçici köy koruyucuları örgütlemeye kanunu" adı altında bu durumu kendince yasalaştırmıştır. Bununla devrimci harekete karşı gerici işbirlikçi ağaları, aşiret ve kabile reisleri, lümpenleri, serserileri örgütlemeye ve silahlandırmaya çalışacaktır. Bundan da öteye, bu yapıya siyasal bir görünüm bile vermeyi deneyecektir. Açıkça "doğru ve samimi itiraflarda bulunan teröristlerin cezalarının azaltılacağını ve hatta salıverileceklerini" ilan etmiştir. Bu, şimdiye kadar gizlenen yürütülen çalışmaların artık açık ve resmi hale getirilmesidir. Bununla, cezaevlerinde yurtdışına kadar örgüt içindeki ve dışındaki reformist, oportünist, pasifist, kaçkın, bozguncu, tasfiyeci güçleri provakatörlerin yönetiminde PKK'ye ve onun şahsında devime karşı örgütlemeye çalışacak ve bunları birincilerle birleştirecektir. Bütün bunları örgütleyip silahlandırarak PKK'nin ve ulusal kurtuluş hareketinin üzerine sürecekleri; bununla devrimci gelişmeyi boğmak, engellemek, sapırmak ve böylece imha etmek istemektedir. Bu durum, 80 öncesi pratik mücadelede açıkça yaşanmıştır; şimdi daha gelişmiş ve genişlemiş bir kapsamda yeniden uygulamaya çalışılmaktadır.

Bugün devrimci mücadelenin gelişimi önündeki en ciddi tehlike budur. 1979-80 pratiğinde devrimci hareketin önünü tıkanan, boğan, onu pratik-örgütsel açıdan işlemeye kulan birincil etkenin bu yapı ve buna karşı mücadeledeki zayıflıklar olduğu iyi bilinir. Ancak aynı oyun ikinci kez oynanmamalı, bilinçle, pratik yaratıcılıkla, politik ustalık ve pratik planlılıkla bozulmalıdır. Bunun için, PKK'nin stratejik ve taktik hattının, politikalarının, çalışma tarzının iyi özümsemesi, PKK militanlığının pratik-örgütsel alanda gereklerinin başarıyla yerine getirilip doğru pratik uygulamaya yapılması gerekir. Koşullara göre en doğru yöntemler uygulanarak ve çeşitli yöntemlere başvurarak devrimci mücadele önündeki bu tür

engellerin başarıyla etkisiz kılınması ve düşmanın bu oyunlarının da mutlaka bozulması gerekir. Çeşitli siyasal görünümle biçiminde ortaya çıkabilecek bu tür yapılanmaları karşı dikkatli ve duyarlı olunması, devrimci faaliyetin doğru bir çalışmaya tarzıyla aktif olarak geliştirilmesi, doğru taktikler izlenerek, kitlelerin ulusal kurtuluşcu örgütlenmesi ve birliği genişliğine ve derinliğine geliştirilerek, esnek politikacılık aktif ve kararlı pratik uygulayıcılıkla birleştirilerek, devrimin önündeki bu tür engellerin aşılması gerekir. Geçtiğimiz pratik, ajan-milis yapıyla mücadele konusunda, çeşitli zayıflıklara rağmen doğru ve başarılı yöntemlerin ipuçlarını vermiştir. Sabır, bilinç ve dirençle yürütülen iktâ ve inandırma çalışmalarını sürekli ve daha etkin kılıp en geniş halk kitlelerinin ulusal kurtuluşcu örgütlenmesini yaratarak, en tehlikeli düşman güçleri olan ajan-muhbirleri zamanında toplum içinde teşhir ve tecrit ederek, uyarma, vazgeçirme, tarafsızlaştırma çalışmalarını yerinde ve zamanında aktif ve kararlı şiddet uygulamasıyla birleştirecek ajan-milis yapılanmaların mutlaka dağıtılıp, ezilip etkisiz kılınması, faşist-sömürgeci düşmanın bu yöndeki çalışmalarının yenilgiye uğratılması gerekir. Devrim, bu görevlerin başarılmaları ile daha ileri bir konuma ulaşabilecektir.

Bugün faşist-sömürgeci düşmanın en çok umut bağladığı şey, ajan-milis örgütlenmesidir. Bu, onun bir kez yenilgi olmasının en açık göstergesidir. Ama boşuna, bu oyunda da bozulacak ve en kısa sürede ikinci kez de yenilecektir. İlerlemenin ve gerilenimin pratik dersleriyle pekişen devrimcilik, bilinçli, kararlı, planlı ve aktif bir biçimde yürüteceği devrimci çalışmalarla faşist sömürgeçiliğin bütün oyunlarını bir bir bozguna uğratmayı başaracaktır.

Faşist-sömürgeçiliğin bugün dayatmak istediği bir olgu da "Irak'a müdahale ve Güney Kürdistan'a saldırılar"; Suriye ve İran yönetimlerinin sıkıştırılması, tehdit edilmesi çalışmasıdır. Bu konuda çok sayıda güç tehdit edilmekte, korkutulmakta, endişe için sokulmaktadır. Konuya ilişkin kitleler içinde seviyesiz ve gerici değerlendirmeler, asılsız ve tehlikeli propagandalar yapılmaktadır.

Bir kere, Kürdistan'ın tümüne hükmetmek Türk hakim sınıflarının tarihi amacıdır. Bununla yöğrulan Türk burjuvazisini ve onun faşist-askeri yönetiminin kuşruğu sıkıştırma sağa-sola saldırabileceği her zaman beklenilecek bir durumdur. Ayrıca dünya emperyalizmi faşist Türk yönetimine bölge jandarmalığı görevini yüklemiştir. O, bu görevi kendi tarihi amacıyla birleştirmek istiyor, isteyecektir. Görüldüğü gibi Türk hakim sınıfların Kürdistan'ın tümüne ve Ortadoğu'ya yönelik saldırı ve müdahaleci tutumu, uzun tarihi ve güncel uluslararası ve ulusal politik etkenlere dayanmaktadır. Bu yalın gerçekçi görmeyenler, politik savaşında derin hatalar yapacaklar ve yanlışlarıyla gerici bir konuma bile düşebileceklerdir.

Faşist Türk sömürgecileri, 25 Mayıs 1983'de Güney Kürdistan'a saldırmışlardır; bununla, ilk pratik adımları atılan devrimci hareketimizi ve genel olarak Kürdistan'daki gelişmeleri durdurmak, yok etmek istemişlerdir. Bir güç, düşmana her zaman saldırarak, onu yenip yok etmek ister, bunun için her türlü çabaya harcar. Ulusal harekete birleşen Kürdistan halkı, tüm sömürgecilerin, faşist Türk sömürgeçilerinin birinci sıraya koydukları düşmandır. Bu nedenle Türk sömürgeçilerinin Kürdistan'da baskı, katliam, saldırı uygulamaları yadırganacak bir şey değildir; tersine ona

ULUSAL KURTULUŞ CEPHESİNİN İLANINA KIŞ BOYU SÜRDÜRÜLEN YOĞUN EYLEMLERLE VARILDI!

Kaldırdık artık biz
Kızıl isyan bayrağını.
Dayandık kapısına bağımsızlığın.
Mezar olacak ülkemiz
Barbar sömürgeciliğe.
Dökülen kanlar,
Seldir bağımsızlığın.
Korkutamaz,
Yoldaştır bize ölüm!
Meşaledir silahımız,
Çağa giden yolda.
Kalesidir direnişin
Dağlar
Sloganımızdır;
Bağımsız ve özgür KÜRDİSTAN.

Baştafı 1. Sayfada

PKK, 15 Ağustos devrimci kararlılığını devam ettirerek acımasız kış koşullarına rağmen, planlı hazırlıklı temelde gerçekleştirilen eylemlerle bu bekleyiş dönemini güçlü bir atılma dönüştürmeyi bildi. Tüm kış boyu eylemler durmadı. Basına yansıtılmamakla birlikte, Kürdistan'ın dört tarafında peşe karakol baskınlarından, ajan ve muhbirlerin cezalandırılmasına, yaygın bildiri dağıtımından köylerde düzenlenen propaganda toplantılarına kadar çeşitli çap ve yaygınlıktaki eylemler başarıyla gerçekleştirilerek, kitlelerle ilişkiler daha da sağlam temellere

oturtuldu. Halkımızın silahlı kuvvetleri olan HRK, gerçekleştirdiği başarılı eylemler ve kitlelerle kurduğu sağlam bağlarla halkımızın canlı desteğini haklı olarak alırken, sömürgeci askerlerin ise korkulu rüyası haline geldi. HRK savaşçılarının eylem yetenekleri ve cesaretleri kitleler içinde adeta efsanevi bir

faaliyetlerine hız verdi. Operasyonlarda yoksul köylülerimiz üzerinde uyguladığı vahşi işkence ve katliamlarla halka göz dağı vermeye çalıştı. HRK güçlerine ağır darbeler vuramamanın tüm hıncını adeta kitlelerden almak istedi. Binlerce yurtsever köylü işkence tezgahlarından geçirildi, evler talan edildi, aileler

özellik kazandı. Elbette ki, düşman da boş durmadı. PKK'nin kitleler içinde artan etkinliğini kırmak için en akıl almaz yöntemlere başvurdu. 15 Ağustos devrimci atılımı sonrası gelişimi kesmek için bir yandan TC tarihinin en "büyük" ve kanlı operasyonlarını düzenlerken, bir yandan da karşı-devrimci propaganda

evlerinden-köylerinden göçe zorlandılar. Ama bununla da yetinmedi, yeni kanun tasarıları ve uygulamalarıyla milis çeteleri oluşturulmaya çalışırken, devletin yetkili ağızlarından kuyruk ve kararsızları etkilemeyi amaçlayan ve tabi ki örgütlü taşımayı hedefleyen teslimiyete teşvik çağrıları yapıp, örgütünü ele verip dağıtılmasına hizmet edenler estetik ameliyat ve devletin çeşitli kademelerinde görevlendirme vaatleri dahil bir çok vaatlerde bulunan kanun tasarıları meclise sunuldu. Şüphesiz ki bunlar sıradan olaylar değildir. Devrimin güçlü hazırlıkları ve gelişimine karşılık, düşmanın da kendi amaçlarına uygunluk içindeki karşı-devrim faaliyetlerine hız vermesidir. Çıkanacak sonuç, ulusal kurtuluş mücadelemizin önü alınamayan gelişimi karşısında düşmanın korku ve telaşını gözlemleyemeyen noktaya gelmesi olacaktır. Yani burada güçlenen bir devrim hareketi vardır. Kış boyu yayınlanan sıkıyönetim komutanlıklar bildirileri bu açıdan ilginçtir. Yoğun bir biçimde teslimiyet çağrılarının yapıldığı bu bildirilerde, sahte haberler imal edilip darbe vurulduğu izlenimi yaratılmak isteniyor ve zaten bitirilmek üzere olan devrimci hareketi kalmamanın anlamsızlığı vurgulanarak militanlara teslim olmaları başka çarelerinin olmadığı mesajı iletilerek, eğer örgüte darbe vurmayla yardımcı olurlarsa cezaları ne olursa olsun affedilecekları duyuruluyordu. Bir devletin kendi yasalarını bile ihlal etmesi anlamına gelen bu çağrı ve kanunlar, elbette ki, büyük bir tehlike karşısında o devletin düştüğü aczi kanıtlamaktan başka bir işe yaramamıştır. Yoğun kış koşulları nedeniyle hareket olanakları ortadan kalkan bir grubun Sason'da bir ihbar sonucu kuşatılarak çatışmada katledilmesi ardından, kendince nefes aldığını zanneden sömürgeci-faşist cunta, özellikle bu tarihten itibaren peşe peşe bildiriler yayınlanarak devrimci militanlarda ve kitlelerde moral bozukluğu yaratmaya yönelik CIA kaynaklı programı uygulamaya hız verdi. O, bununla, en azından gelişmelerin önünü kesmeyi amaçlıyordu.

bir maceraya atılırsa, Kürdistan'ın tüm ulusal-demokratik güçlerinin, tüm Kürdistan halkının birleşik direniş içinde boğulup yokolacaktır.

* * *

Devrimci eylemlerimizin sürekliliği, faşist-sömürgeciliği yıkılmaya mahkûm etmiştir. O, örgütlü baskıcı güçlerine güvendi, ancak çaresizlik içinde sonuç alamadı. İşbirlikçi Kürt gericiğine dayanmak onun bu umutlarını da yıktı. Bugün ajan-milis çete örgütlenmesine, provakör, tasfiyeci güçlere, topuna, tankına umut bağlamış görünüyor ve açıkça uzun süreli savaşı kabul ettiğini ilan etmiş bulunuyor. Bu, onun için ciddi bir pratik yenilgi ve yıkıma mahkûmiyettir.

Devrimci hareketimiz karşısında Türk sömürgeciliği 1977'de, 78'de, 79'da, 82'de defalarca ideolojik-politik ve pratik yenilgi almıştır. Bu gelişmeler üzerinde yükselen 15 Ağustos devrimci atılımı ve bunun sürekliliği, faşist-sömürgeciliğe ciddi bir pratik yenilgi daha tattırmış ve devrimci yengileri pekiştirmiştir. Faşist sömürgeciliğin bütün oyunlarını bozarak ilerleyecek olan bu pratik süreç adım adım onun pratik yıkımını getirecektir. Ve sürekli gelişme sağlayan bu devrimci yolda ilerleyen halkımız nihai zaferi mutlaka kazanacaktır.

O Halde:

***Faşist sömürgeciliğin bütün oyunlarını bozmak için daha bilinçli, dikkatli, planlı ve kararlı bir şekilde mücadele edelim!**
***Faşist sömürgeciliğin yıkımını hızlandırmak için daha etkili ve cesaretlili savaşıalım!**

15 Şubat 1985
Kürdistan Kurtuluş Birliği (HRK)
Basın Bürosu

muşlardı.

3- 19.10.1984 tarihinde saat 03⁰⁰ sıralarında Şirvan'ın Zuşut köyünde bulunan bir grup HRK savaşçısı 300 kişilik bir komando birliği tarafından silahlı, ancak meydana gelen silahlı ve bombalı çatışmada hiç bir kayıp verilmeden kuşatma kırılmıştır.

9- 16.2.1985 tarihinde gece saat 22¹⁵ dolaylarında HRK savaşçıları'nın kurduğu pusuya düşen Mensuri ağalarından Cebrail, Şerif ve Temel (mala hacı teyib) adlı üç halk düşmanının bulundukları araba kurşunlanmış, Cebrail ve Şerif, olay yerinde ölürlük, diğeri ise aldığı yaralar sonucu felç olmuştur. Cezalandırılan bu üç unsurun suçları, Ramazan Özsoy, İzzettin Ay, Adil Yavuz, İbrahim Alan, Aslan, Mehmet, Hatip ve Siyamed köyünde Sabri adlı yurtsever ve devrimcileri yakarak ve gözlerine naylon akıtarak işkenceye öldürmek, çok sayıda yurtsever köylüyü tehditle göçe zorlamak ve devrimciler hakkında ihbarlarda bulunmak.

10- 4 Mart 1985 günü saat 13³⁰ sıralarında Şırnak-Kızıllı bucağı yakınlarında pusuya kuran HRK savaşçıları, bir özel harp birimini imha etmiştir. Sağlık kontrolü bahanesiyle köylerde faaliyet yürüten ve tüm bölgede karşı-devrim faaliyetlerini örgütlemeye çalışan bu özel harp birimi biri doktor, biri ebe, biri jandarma bölük komutanı üstteğmen, biri polis memuru ve Şırnak Kaymakamı olmak üzere 5 kişiden oluşmaktaydı. Kaymakamın yaralı olarak şimdilik kurtulduğu eylemde, diğer dört kişinin yanı sıra kaymakam şoförü de ölenler arasındadır. Başarıyla gerçekleştirilen eylem tüm Kürdistan'da büyük bir etki yaratmıştır. Alınan bilgilere göre bu beş kişinin yanı sıra, eylemde çok sayıda ölü ve yaralının olduğu, ancak düşman tarafından titizlikle gizlendiği söylenmektedir.

11- 14 Mart 1985 günü bir grup HRK savaşçısı Siirt şehir karakoluna baskın düzenlemiş ve baskın sonucu bir assubay olmak üzere beş sömürgeci asker öldürülmüştür.

12- Mart 1985'de Mardin'deki bir bankaya soygun eylemi düzenlenmiş ve eylem sırasında iki jandarma eri öldürülmüştür.

13- Geçtiğimiz süre içinde Ergani'de bir dizel eylem gerçekleştirilmiştir. Askeri bir araç pusuya düşürülüp imha edilirken, 21 Mart gecesi de yaygın bir biçimde ateşler yakılmıştır. Araba taktiklerinin yakılması ve şehir merkezine yuvarlanması ile başlayan Neuroz ve Cephe kurtulmaları, karakol, hükümet konağı, işgah, banka vb. yerlerin kurşunlanması ve yakılması ile devam ederek, düşmana maddi ve manevi büyük kayıplar verdirilmiştir.

14- Dışarıda başarılı eylemlerle düşmana ağır kayıplar verdirilirken, cezaevlerinde de devrimci tutuklular direnişleriyle eylemleri sürdürmüştür ve düşmanın cezaevlerinde gerçekleştirmek istediği yeni planları işleme kılınılmıştır. Aldığımız son haberlere göre, Antep cezaevinde bir aya yakın bir süredir yeni bir direniş yükseltildiği ve iki devrimcinin yakıldığı öğrenilmiştir.

Devrimci eylemler tüm Kürdistan'ı sarmış durumdadır. Özellikle orta kesimlerde yoğunlaşan direniş eylemleri, Kuzey-Güney ve orta olmak üzere üç ana bölgede giderek daha da boyutlanmaktadır. Diyarbakır hastanesinin yaralıları dolu olduğu ve hastanenin görüşe kapatıldığı söylenmektedir. Kürdistan'ın çeşitli şehir ve köylerden sürekli eylem haberleri gelmektedir. Buraya almadığımız eylemler se, HRK Basın Bürosu tarafından dağıtılan bildirilerde yazılmıştır.

Kontr-gerilla faaliyetini bizzat örgütlemek üzere görevlendirilen özel harp birimine yöneltilen ve bir harç tüzümünün imhasıyla başarılı bir biçimde gerçekleştirilen Şırnak eylemi, Kürdistan'da ikinci bir 15 Ağustos'u yaşatmıştır. Bu özel harp birimi, tüm bölgede karşı-devrimci faaliyetleri örgütlemekle görevlendirilmiş cuntanın en seçkin birliğini oluşturuyordu. Eylemin sıradan bir pususu olmadığı, eylem sonrası TC'nin Cumhurbaşkanı sıfatını taşıyan cunta başı Evren'e kadar, tüm parti, parlamento, kurum ve kuruluşlarına kadar sömürgeciliğin ferayından da anlaşılmaktadır. Ama elbette 5 Nisan Şırnak eyleminin çok isabetli bir hedefe ulaştırılması olmasından da öte taşıdığı bir anlam vardır. Şırnak eylemi, ERNK'nin güçlü bir tarzda karşılığı olduğu gibi, Sason şehitlerinin anısına gösterilen devrimci bir bağlılık ve aynı zamanda bir intikam eylemidir. Faşist-sömürgeciler bilmelidirler ki, bundan böyle işledikleri hiç bir cinayet, dökülmeleri hiç bir kan karşılıksız bırakılmayacak ve kendilerine mislisiyle ödettirilecektir.

5 Nisan Şırnak eylemiyle ERNK'nin ilanı en güçlü tarzda duyurulurken, gerçekleştirdiği bu eylemle HRK, eylem insiyatifinin tümüyle kendisinde olduğunu, istediği yer ve zamanda düşmana darbe vuracağını bir kez daha göstermiştir.

Sömürgeci-faşistler, tüm gizleme çabalarına rağmen Kürdistan'ın dört bir tarafında yükselen ve karşısında şaşkınlığa boğuldıkları devrimci eylemlerin ne gelişmesini ve ne de dilden dile dolaşmasını önleyebilmekteydiler. Kürdistan'da tam bir savaş halinin yaşandığı söylenmektedir. Ama artık, sömürgeci vahşete karşı ulusal direniş boyutlarına yükselen devrimci bir savaşında yaşandığı, halkımızın kendi elleriyle düşmanlarını boğduğu bir savaş. Kürdistan'da her gün ve her sahada gerçekleştirilen eylemler günlük yaşamın bir parçası haline gelmiştir. Ve işte ERNK'nin kuruluşu, sadece HRK'nin gerçekleştirdiği eylemlerle değil, bu eylemlerden güç alan ve yolu aydınlatan yurtsever halkımızın ajan ve muhbirlerine ve hatta sömürgeci askeri birliklere karşı koyduğu kitlesel eylemlerle karşılanmıştır. Avrupa, Libya, Suriye ve Lübnan sahasında toplam sayıları yüzüne varan kitle katılımıyla toplantılar düzenlenmiş ve yurdındaki emekçilerimizle, Suriye kesiminde bulunan halkımız mücadeleye en coşkulu biçimde sahip çıkmasını bilmislerdir.

Artık direnen bir Kürdistan'dan bahsedilmelidir. Ve gerçekte de ERNK direnen bir Kürdistan'ın adıdır. Bugüne kadar gerçekleştirilen ve halen de devam eden eylemler, bu baharla birlikte mücadelenin daha da yükseltileceğinin göstergesi olmuştur. Tüm Kürdistan halkı ve silahlı direniş kuvvetleri HRK, kuruluşunu düşmana vurulan güçlü darbelerle selamladıkları ERNK'nin bayrağını, daha güçlü atılımlarla yükseltmesini de bileceklerdir.

Gazetemize ulaşan bilgilere göre, ERNK'nin kuruluş hazırlıkları süresince ve ilanı ardından gerçekleştirilen eylemlerden bazıları şöyledir:

1- 16.10.1984 tarihinde bir grup HRK savaşçısı, Şirvan'ın H... köyüne girerek bir ihbarcı unsuru yakalayıp tüm köy halkı önünde teşhir etmiş ve köylülere hitaben bir konuşma yapmışlardır.

2- 17.10.1984 tarihinde bir grup HRK savaşçısı, Şirvan'ın S... köyünde bir ihbarcı daha yakalayıp uyarımı ve halka hitaben konuş-

PKK Genel Sekreteri A. ÖCALAN:

YİĞİT KÜRDİSTAN HALKI CEPHE BAYRAĞI ALTINDA TOPLANALIM ve SAVAŞALIM

Halkımız, 21 Mart 1985 Newroz'u'nda Kürdistan Ulusal Kurtuluş Cephesi'nin ilanı ile yaşamsal silahlarından birine kavuştu. Halkımızın cephe silahını eline alışı elbetteki kolay gerçekleşmedi. Ama, uğruna yüzlerce evladının kanını dökerək, büyük acılar ve yoksunluklar pahasına da olsa, bugün KUCB gibi bir silahı eline alışı, bağımsızlık yolundaki inatçı, fedakâr, cesur ve inançlı yürüyüşünün önemli bir merhalasını ifade etmektedir. Bu silahla halkımız, yabancı egemenler tarafından daima karartılan umutlarının ve geleceğinin bir kez daha karartılmasına izin vermeyeceğini, çünkü geleceğinin gerekirse yüzbinlerce evladının kanını-canını vermekten çekinmeksinin umut ve dirençle öreceğini ilan etmiştir.

Halkımızın yüzyıllardır süren direniş geleneği ile, çağımız halklarının bağımsızlık ve özgürlük mücadelesinin muazzam pratik deneyimlerinin birleştirilmesinin bir ürünü olarak ortaya çıkan PKK, daha doğrudan itibaren vahşi sömürgeciliğin amansız imha ortamını yırtarak ve özellikle de 12 Eylül faşist rejiminin birçok cepheden çekimci hücumlarına, insanlık tarihinde görülmemiş baskı ve işkencelere rağmen cephenin ilânına bağlılığın gereğini yerine getirmiş bulunmaktadır. Atılan bu adım, tüm bir halk olarak kurtuluşu dair inancımızı daha da güçlendirmiştir.

Daha kuruluşunun başında bulunan Kürdistan Ulusal Kurtuluş Cephesi, çözümlemesi gereken birçok sorunu karşı karşıya. Bu sorunlar, iç ve dış karakterli olanlar, acil ve uzun vadeli çözüm bekleyenler biçiminde sıralanabilir. Tüm bu sorunların altından nasıl kalkılacağına belirtmek için, dünya halklarının günümüzde en çok kullandıkları cephe silahını iyi tanımak ve bu silahın bizim ülke koşullarına nasıl yaratıcı bir biçimde uygulanacağını tartışarak sonuca varmaya çalışmak en doğru yaklaşım olacaktır.

Kürdistan her şeyiyle unutturulmaya çalışılan bir ülkenin adıdır. Ülkemiz insanları, uygulanan vahşi bir sömürgecilik altında dayatılan katmerli bir yabancılaşmanın ürünü olarak içine itildikleri durumu neredeyse kader kabul edecek bir duruma getirilmişlerdir. Umutları söndürülmüş, bilinçleri karartılmıştır. İşte halkımız böyle bir dönemde, PKK ile bağımsızlık ve özgürlük bilincini yakalayıp, bu bilince dayanarak, çok az gücün cesaret edebileceği ulusal kurtuluş ve toplumsal özgürlük gereğini yönelme cesaretiyle göstermiş ve bugün bu yolda cephe silahıyla kuşanacak kadar hiç de küçümsenmeyecek bir mesafe almıştır. Partinin ilânında olduğu gibi, cephenin ilânında da leyhte ve aleyhte yoğun bir ilgi yanında ilgisizlik, büyük umutların yanında umutsuzluğun da görüldüğü daha başından kabul edilmelidir. Ama, çağın bağımsızlık bilincinden başka bir gözle bakmayı yasak edinen insanlar için, bugün atılan bu adımların nihai zafer doğrultusunda halkımızın ayağa kalkacağı ve şanlı dönemlerden birisini teşkil edeceğine dair en ufak bir kuşku olamaz. Kendi pratiğimize ve dünya halklarının zengin deneyimine dayanarak bir kez daha üzerine basıyoruz ki; çağın bizim hakkımızdaki hükmü ne kadar anlamsız ve vicdani halkımızın kurtuluş gereğine adaletli bir davranışı ne kadar sergilememiş olursa olsun, insanlık tarihinde belirleyici olan her zaman ilerici doğrultudaki insan bilinci ve eylemi olduğunu asla gözardı etmeksizin, bu işi her zamankinden daha büyük bir cesaretle, bilinç ve azimle sonuca götürebilmeyizden en küçük bir kuşku yoktur.

1 - Kürdistan'da Devrimci Cephe ve Sınıf

Kürdistan Ulusal Kurtuluş Cephesi'nin ilanı, halkımızın tarihinde kendi öz gerekliliği konusunda en çok bilinci ve hareketli olduğu bir aşamada gerçekleşmiştir. Cephe, düşmanın yüzbinlerce köylü ordusunu en gelişmiş taktik ve vahşi yöntemlerle, doğa-

nın amansız kış koşullarından da yararlanarak, sürdürdüğü kuşatma çabalarına rağmen, yalnızca sözde değil, en kahramanca eylemlerle ilan edilmiştir.

Düşman, özünde sosyalizme karşı, görüşüne ise Bulgar Türklerinin azınlık haklarını savunma maskesi altında kulakları sağır eden bir sövenizmi TRT, basın ve diğer her türlü araçlarını devreye sokarak ayıyuka çıkararak ve cephemizin ilan edildiği 21 Mart günü tarihinde ilk kez perşembe getirdiği bir mington Türkleri ve dolayısıyla Türk işbirlikçi-burjuvazisini dünyaya mazlum gösterme çabalarıyla, Kürdistan halkının bu son atılımını ört-bas edeceğini zannetti. Bununla da yetinmeyerek radyo ve TV'de yalan haberler imal edip, özellikle operasyon bölgelerinde 7. ve 8. koldaki komutanlıkları eliyle psikolojik savaş yöntemlerinin en alçakcasını kullanarak bir yandan "bölücü eşiği"nin nasıl yakalanıp öldürüldüğünü ilan ederken, diğer yandan da savaşçılara teslim ol çağlarını yapıp, "adil Türk demokrasisi"ne sığınmaktan başka bir çarenin olmadığı propagandasını günlerce tekrarlamakta geri durmadı. Yine, bu karşı-devrimci bastırma hareketi için bölgenin en gerici mirası olan Arap krallıklarıyla ilişkili yoğunlaştıran desteklerini almaya çalıştı. 15 yıldan beri ilk defa bir Türk başbakanı ABD'ye gitti. Ve bu başbakan, bizzat basının deyişiyse Amerika'dan daha Amerikancı-Reagan'dan daha Reagancı pozlarla en azgın emperyalist temsilcilerden destek aldığını ve bu destek sayesinde en başta bölücülük tehlikesi olmak üzere iç ve dış bölücülük tehlikelerini bertaraf edeceğini söylemek durumunda kaldı. Türkiye'nin stratejik önemi bir kez daha pazara sunularak bir yandan yardım muskularının açılması sağlanmaya çalışılırken, yürürlükte olan ekonomik-politika nedeniyle güllük-gülistanlık, herkesin ilişkisi kurmak için yarış halinde olduğu bir Türkiye tablosu çizilip ilan edildi. İşte işe, varlık nedeni faşist-askeri rejim olan, onun siyasi, askeri ve emniyet güvencesi altında ekonomik işler uzmanlığı biçiminde ortaya çıkarılan Özal kabinesi ve ANAP'ın bir yandan alternatifiz olduğu propagandaları yapıp, diğer yandan da icazetli sağı'da ve sol'da sözde alternatif teşkil etmek için rejimin de himayesiyle yoğun bir çaba sergilendi. Daha beşinci yılını tamamlamamış olan faşist askeri rejimin ömrünün birkaç yıl daha nasıl arttırılabileceğinin son derece iki yüzölçü hesapları yapıldı. Kürdistan Ulusal Kurtuluş Cephesi, işte böylesine bir ortam içinde, tüm ideolojik, politik ve askeri engelleme barajlarını yırtarak ilan edildi. Rejimin kendisini güçlü hissettiği bir aşamada, küçümsenmeyecek sayı ve boyutlarda eylemler, ortalık işi ve dışında yaygın bildiri dağıtımı, Ordo doğu ve Avrupa'da toplam sayıları yüzbinlere ulaşan emekçinin katli diğli toplantılarla ilanı yapılan Cephe, Kürdistan tarihinde halkımızın beklentilerine gerçekten cevap verecek ve güvenerek arkasından toplanabileceği en cesur adımdır. Bu gerçek, daha ilk günden onaylanmış bir halk kararıdır.

Elbette ki, böyle bir adım atılırken ne aşın bir iyimserlik ve ne de sorunların ağırlığı altında ezilme sözkonusudur. Halkımız ve öncülü, artık yalnızca, çağımızın belki de en gecikmiş bir ulusal kurtuluş hareketinin ilânını yapmakla biraz da utanç ve vicdan azabından kurtulmuş olduğunu hissederek, önümüzdeki günlerin örse-çekici arasında nasıl dövüleceğini hesaplamaktadır. Cephe, bu temel üzerinde sağlam bir biçimde gün yüzüne çıkmıştır. Görüleceği üzere bu cephe, bir günlük ilan olmadığı gibi, gerçekten büyük inanç, kararlılık ve fedakârlıkların bir birikimi, halkımızın savaşma ve kazanma azminin doğal bir sonucu olarak yükseltildi bir bayraktır.

Ama, işte tam da burada, eski bir nakaratın bazı ağızlarına yeniden düştüğünü duyuyoruz. Cephenin mevcut örgütlerin bir araya geliyle kurulacağından veya zamanı gelmedikinden, her sınıfın daha ideolojik-politik inşa dönemi yaşamaya gerektiğin-

den bahsediyorlar. Bunu söyleyenler, yalnızca çağımızın en yalın gerçeklerinden ne kadar habersiz olduklarını değil, aynı zamanda gerçeklerle oynamakta ne kadar utanmaz olduklarını her gün tekrar tekrar kanıtlamaktadırlar.

Ulusal Kurtuluş Cephesi, sömürgeci bir statüde yaşayan ister büyük ister küçük, ister çok ister az donanımlı ve yine ister çok ister az örgütlü olsun, her halkın günümüzde başvurduğu vazgeçilmez bir kurtuluş silahıdır. Sınırlı sayıda bir yurtseverler topluluğunun bir araya gelmesiyle birlikte doğru bir teorik çözümleme ve uygun bir pratik hazırlıkla, yıllara değil aylara sığdırılması gereken bir çabayla mutlaka yükseltilmeleri bir bayrak, kuşanacakları bir silahtır. Zorunlu nedenlerini ne kadar sıralarsak sıralayalım, buna öncülük eden bizlerin, cepheyi daha Partimizin kuruluş yıllarında ilan etmemekle bir gecikme içinde olduğumuzu ve bu eksikliğimizi ortaya koymanın bir özeleştirisi olarak kabul edilmesi gerektiğini söylemekten asla çekinmiyoruz. Çağımızın tüm ezilen halklarının çoktan başarıları ve bir kısmının da halen uğruna mücadele verdikleri ulusal kurtuluş görevlerine, neredeyse dünyanın tek kalmış bir halkı olarak bizim halen zamanı gelmemiştir diye sahip çıkmamız, halka karşı sergilenilecek en soyus davranışlardan biri olduğu kadar, dönemlik ve ihanetten başka bir değerlendirmeye de tabi tutulamazdı.

Cephe, ulusal baskı ve sömürgeci sisteme karşı ilk direniş belirtileri; düşünce düzeyinden silahlı eyleme, kültürel düzeyden ahlaki davranışlara kadar bir halkın uyanma, kendini yenileme istek ve eyleminin başlama hareketidir. Böylesine bir süreç giren bir halkı cephesiz bırakmak sorumlu aydın-devrimci geleneklerle bağdaşmaz. Sınırlı bir sorumlulukla bile gerçeğe bakıldığında, mutlaka yapılması gerekenin böylesi bir süreci yaşayan halka bilinçli ve örgütlü bir hareket olarak cephe silahını vermek olduğu görülür. Bunun şimdiye kadar böyle olmamasında sömürgeciliğin kendisi tarafından oluşturulan özümsemiş aydın ve işbirlikçi yapıların büyük bir payı vardır. Ama bu, sıradan bir namuslu bulduğuna sahip olan insanın bile asla kabul etmeyeceği bir tutumdur. Bunun altını çizerek tekrar tekrar belirtmek gerekiyor. Halkımıza hiçbir fırsat ve zamanı kaçırmadan, en basit imkanları bile sorumlu bir biçimde bir araya getirerek, bunların bir ulusal kurtuluş cephesi biçiminde somutlaştırılması, çağımızda insan olmanın, yurtsever olmanın ve hele demokrat ve sosyalist olmanın vazgeçilmez bir koşuludur. Koşullar ne kadar zor ve amansız olursa olsun, bu görevleri yerine getirmek var olmanın vazgeçilmez bir şartıdır.

Kendisi emperyalizme bağımlı olan Portekiz'in sömürgeci Angola, Mozambik ve Gine ulusal kurtuluş hareketlerinin, yeni-sömürge statüsündeki Küba, Güney Vietnam Ulusal Kurtuluş Cephelelerinin ve günümüzde Nikaragua, Salvador, Güney Afrika, Namibya, Filistin Ulusal Kurtuluş Cephelelerinin değişik biçimlerde nasıl ortaya çıktıklarını, her ülkenin bu süreçleri kendi somut koşulları gereği nasıl başlattıklarını, siyasal, askeri, kültürel ve kişisel kalkışı nasıl sağladıklarını ve tüm bunların özlü bir ifadesi olarak ulusal kurtuluş ideolojisinin her türlü emperyalist-işbirlikçi safsataya karşı halkların elinde günümüzde nasıl güçlü bir silah olarak sıkıca tutulduğunu tartışmayı bile gereksiz buluyoruz. Güney Vietnam'dan Küba'ya, Mozambik'ten Filistin direnişine kadar sayısız halk, sayıları bizim ülke nüfusunun çok altında, coğrafya koşulları çok elverişsiz olmasına ve muazzam zorluklarına rağmen direnmeye cesaret etmiş, bazılarını zafere ulaştırken, diğerleri de küçümsenmeyecek politik kazanımlar elde ederek dünya halkları tarafından tanınan, desteklenen bir konuma ulaşmışlardır. Gerçekler, üzerinde tartışmayı gereksiz kılacak kadar yalındır. Kürdistan'da, Güney Afrika kırkçılığının ve yine siyonizmin baskı sisteminden çok daha vahşi bir sömürgecilğin

uygulandığı inkâr edilemez.

Ulusal Kurtuluş Cephesi, bağımsızlığı için mücadele eden her halk gibi halkımızın da vazgeçemeyeceği silahıdır. KUCB, proletarya devrimlerinin vazgeçilmez müttefiki olan ulusal kurtuluş devrimleri döneminde Kürdistan halkının da kendisini ulus olarak tanımlama ve özgür bir topluma ulaşma yönündeki iradesini tezahür ettirmesi, askeri, kültürel, ahlaki ve felsefi alana kadar üzerindeki vahşi sömürgecilik ortaçağ kalıntılarına karşı çok az olanaklarla bile olsa savaşan bir halk gerçekliğine bilincle ve pratikte varması adımdır. Milli baskı ve işbirlikçi feodal-kompradorlara karşı, halkların, ister devrimci burjuva milliyetçiliği ve isterse proletarya ideolojisi altında ulusal bağımsızlık ve demokratik kurtuluş aşamasını bu bayrakla yaşadığı ve böyle bir aşamaya da cephe aşaması denildiği bilinmektedir. Kisaca cephe hareketi, sömürgeciliğin ve işbirlikçilerin ulusa ve topluma dayatmış oldukları siyasal, ekonomik, kültürel koşulları kabul etmemek, bu konuda uyanışa geçerek bilinçlenme, örgütlenme ve çok sınırlı da olsa ortaya çıkan ısrar tepkilerini giderek gelişmiş bir halk savaşına dönüşürme ve bunu bağımsız ve demokratik bir toplum yaratmaya kadar sürdürme hareketidir. Bu hareket içinde çeşitli sınıf ve tabakalar, çeşitli ideolojik ve politik akımlar da savaşa katılırlar. Cephe içinde yer alan güçlerin bağlı olduğu esaslar bağımsızlık ve demokratik kurtuluş çerçevesidir. Bu çerçevede içinde kaldıkça, düşüncesi, milliyeti, cinsiyeti, sınıfı, dini, felsefesi ne olursa olsun hepsinin genel hareketliliğine cephe içinde yer vardır. Hangi ideolojik-politik akım ağır basarsa basins, bu çeşitliliğin korunması, bağımsızlık ve demokrasi mücadelesinin de bir özelliği olarak kabul edilmek durumundadır. Cephenin bu kadar zengin bir içeriğe sahip olması, herkesin kendi sınıfsal, kabile, ideolojik-politik çıkarlarını cephenin ve dolayısıyla halkın genel çıkarlarına dayatarak, onu kendinden yana yontması anlamına asla gelmez. Bu, cephe birliğinin özünde inkârdır. Yalnız, bir sınıfın, aile, kabile, din ya da politik-ideolojik akımın çıkarını dayatıp, hiçbir taviz vermeme, bu konuda uzlaşmadan yana olmama cephe anlayışıyla bağdaşmaz. Hangi ideoloji önderlik ederse etsin cephenin özüne ters olmamak kaydıyla ve onun ana ilkelerine kan verme esas olmak üzere, çok çeşitli toplumsal formasyonlara yaklaşıp cepheye alma cephenin de varlığını gerekli kıldığı bir koşuldur. Çağımızda halklar, bağımsızlık ve demokrasi amaçlarına sömürgecilik işbirlikçileri dışında, her sınıf ve tabakanın bilinçlilik ve örgütlülük düzeyi ne olursa olsun bağımsızlık ve özgürlük ilkelerine bağlılık temelinde genel hareketliliğini başlatması ve zafere kadar götürülmesini ifade eden cephe bayrağı altında ulaşmaktadırlar. Cephenin genellikle halk savaşının en gelişmiş olduğu evrede tanımını bulduğu söylene de, bunun genel tanımını değiştirmeyeceği, yani direnen halk gerçekliğinin cephe olarak adlandırılmasının en doğru tanımlama olduğunu kabul etmek gerekiyor.

Bunların ışığında bakıldığında, düşmanın katliamlara varan baskı ve sömürüşü yanında, ulusal inkârcı işbirlikçi bir tabakayı alabildiğine kullandığı, her an teslim olmaya hazır reformist-milliyetçi bir akımda da devrede her an hazır tutulduğu, ama öte yandan çok çeşitli alanlarda ve çeşitli biçimlerde de olsa halkın direndiği böyle bir aşamada, KUCB'nin resmen ilan edildiği tarihi önemdedir. Bu konuda yıllardır mücadele ettiği iddiasında olan ilkel milliyetçiliğin çeşitli gruplaşmaları ve partilerinden, reformist milliyetçiliğin çeşitli gruplaşmalarına kadar tümünün, bir yandan ayaklanmaları övken, diğer yandan daha cephenin zamanının gelmediğinden, sürekli ideolojik inşa döneminde olduklarından, komünist partisini kuramadıklarından, her sınıfın kendi öz örgütünü henüz kurmamış olduğundan bahsederek demagogilerle halkın ekmek ve su kadar ihtiyacı olduğu direniş cephesini

teoride ve pratikte ortaya koymamaları, Kürdistan'da çok güçlü olan teslimiyetçiliğin kendisini aydın saflarda ele vermesi, ama bunun da ötesinde kendini sosyalizm cılasıyla maskeleyip ulusal kurtuluş görevlerinden kaçınmadır ki, bu da niyet ne olursa olsun sahipleri İhlanetin içine kadar atacaktır bir durumdur. Çok gecikmiş de olsa, bugün KUKC'ni dayatmakla, tarihe ve halka karşı vazgeçilmez görevlerimize sahip çıktığımızı kanıtlamış oluyoruz.

O halde, KUKC'nin resmen ilan edildiği bu aşamada, Kürdistan'daki somut mevzilenme nasıl izah edilecektir. Kürdistan'da bugün bir tarafta, kökenlerini tarihin derinliklerinden olan ve çağımızda da en vahşi emperyalist sömürgecilğin temsilciliğini üstlenen faşist barbar bir sömürgecilikle, onların işbirlikçileri durumunda ulusal inkarcılığı en alçakça bir ihanet biçiminde sergileyen ulusun ve halkın düşmanı bir karşı devrim cephesi vardır. Bu cephe bugün, halkımızın adına varncaya kadar tüm ulusal değerlerimizi ve tüm özgürlükleri, zaman zaman katliamlara varan saldırılarla yok etmekle meşguldür. Karşı-devrimci cephe, ordusu, sivil aygıtları, operasyonları, istihbarat elemanları, demagogları ve ideologlarıyla sahnededir. Faşist Türk rejimi, bugün Kuzey-Batı Kürdistan'da ideolojik, askeri, ahlaki, felsefi vd. her cepheden saldırarak toplumu teslim almakla da yetinmeyip, kobayları öldürdükleri bile yüzütlüklerini operasyonu sürdürerek halkı kendi öz benliğinden sıyırmak için ne gerekiyorsa onu yapmaktadır. Bunun için, işkencenin en görülmüş olanının, asimilasyonun, askeri seferlerin ve ahlaksızlığın her türlü süsünün uygulandığı, gençliğin radyo, televizyon, basın ve eğitim kurumları vasıtasıyla faşistleştirilmeye çalışıldığı bir aşamada, bir karşı devrimciler cephesinin varlığı reddedilemez. Eğer, bir karşı-devrimciler cephesinin varlığı reddedilemezse, bu bir devrimciler cephesinin varlığını da ortaya koyar. PKK, bugün bu cepheyi resmen ilan etmekle, aslında fiiliyatta uzun ve görülmüş bir vahşet ortamında gerçekleşen mücadelesiyse yarattığı cepheyi sadece adlandırarak günyüzüne çıkarmıştır.

KUKC, sadece bir resmi ilan ve yine sadece Kuzey-Batı Kürdistan'da ortaya çıkan bir olay değil, yüzyıllardır beri teslim alınamayan halkımızın, silahlı-silahsız her alandaki direnişinin, Partinin ideolojik-politik önderliğinde yeniden bir sentezi olarak ortaya çıkmıştır. Bu adım böyle bir temel üzerinde ve Parti militanlarının büyük fedakarlık ve cesareti ile atılmıştır. İşte düşmanın vahşi saldırıları da bu gerçeği itiraf etmektedir. En vahşi biçimde sürdürülen bu savaş inkâr edilebilir mi? O halde PKK, bugün, doğmuş ve büyümekte olana elbise giydirmek gibi bir gereği yerine getirmektedir. Bu, direnmeye cesaret eden halkımızın direniş bayrağını dalgalandırmak, halkımızın dostlarını destegi için almak ve düşmanı kahretmek için varlığını savaştan bir halk olarak sürdürme kararında olduğunu ilan etmek demektir. Daha gelişmesinin başında olması nedeniyle, KUKC'nin eksikliklerinin olması anlaşılabilir. Cephenin, halkımızın uzun vadeli savaşımının genel bir andlandırması olduğu göz önüne getirilirse, eksikliklerin doğal olması yanında, mutlaka giderilmesi gerektiği de açıktır. Elbette ki, eksiklikler var diye cephe silahlı kuşanmayı ertelemez, düşmanın azgın karşı-devrimci cephesine karşı halkımızın direniş cephesini dayatmak kabul edilemezdi. Var olana sahip çıkmak, halkın genel tepkilerini, bilinci ve yontulmamış sıvri çıkışlarını doğru bir ideolojik-politik hak altında halk savaşımıyla geliştirmek sorumlu devrimcilğin varlık nedenidir. Atılan bu adım, bu gereği yerine getirmekten başka bir anlama gelmemektedir.

Kürdistan'da devrimci cephenin varlığından bahsedilirken bu bir kavram düzeyinde ele alınmaktadır. Binlerce yurtsever, demokrat ve devrimci zindanlarda görülmüş işkencelerden geçirildi; yüzlerce katledildi; kanları ise her an öldürülme tehlikesiyle yüzüyüzer. Cezaevleri dışında halkımız, karşı-devrimin darbeleri altında görülmüş bir acı ve yoksulluğu yaşamaktadır. 300.000'i aşkın faşist ordu birlikleri, Kuzey-Batı Kürdistan'ın her köy ve kentinde sürekli operasyonlar düzenliyorlar. Her gün binlerce insanı tutuklayıp, işkenceden geçiriyorlar. İşte bu, halkın çok gelişmiş olmasa da direnme cephesine karşı açılmış bir savaş değil midir? Düşmanın

korkusu, halkın direnişinde yatmaktadır. Halkımızın direnişi bugün çok sınırlı olabilir, bu fazla önemli değildir. Çok zayıf da olsa bugünkü direniş, yarıncı büyüyen direnişlerinin habercisidir. O halde KUKC, yurtsever, devrimci, demokrat kişi ve grupların eğer kendileriyle çekilmek istemiyor ve düşmanın dayattığı karşı-devrimci, kendi devrimci eylemleriyle boşa çıkarmak istiyorlarsa, içine girmeleri gereken tek doğru tarihi harekettir. Ve bu konuda en sorumlu olan gücün bu cephe bayrağını dalgalandırması da, sadece tarihin emrettiği ve halkımızın artık vazgeçilmez bir arzusunun somutlaşmaktan başka bir şey değildir. Bu adımı özenle anlamak, tüm tarihi-toplumsal-siyasal temelinin açığa çıkarmak, olumlu yalpalayan katkıda bulunmak, kendisine ilerici, demokrat, yurtsever diyen herkesin vazgeçilmez görevidir. Bu olgu doğru kavranmalı ve o anda da doğru uygulanmasına özen gösterilmelidir derken, sadece örgütsel gerçekliğimizden bahsetmek istemediğimiz son derece açıktır.

Bu iki cephe arasında, üçüncü bir olgu olarak, halktan yana tam tavır almayan, sürekli yalpalayan, devrimci görevleri örtbas edip erteleleyen bir yaklaşımla sahibi olarak orta-yolcu, reformist, ilkel milliyetçi bir oluşumdan da bahsetmek gerekmektedir. Her ne kadar programı, strateji ve taktiğiyle sınırlanmış bir siyasi bütünlüğe ulaşmış görünümünde değilse de, ruhsal belirsizlik, bölük pörçülüğü ve örgütsüzlüğüyle her telden çalan, çeşitli kılıklara bürünen, ama, son tahlilde küçük-burjuvaziye özgü reformist sınırlar dahilinde hareket eden, bu haliyle değeri kurtarıcı bir güç olmak, daha çok kendisinin kurtarılmaya muhtaç olduğu, sınıfsal karakterinden ötürü başka türlü olmasının da beklememesi gerektiği bu ara tabakanın sözcülerinin durumu üzerinde de özenle durmak gereklidir. Düşünceden pratiğe kadar öz gücüyle ayakta duramayacak kadar yalpalayan, teslimiyete açık olduğu kadar keskin sosyalizm zırhına da bürünen, ilkel milliyetçilikten radikal milliyetçiliğe kadar kendini dışa vurmak isteyen, ama, bir türlü de gerçek yapısına oturmayan, karşı-devrim cephesini olduğu kadar devrim cephesini de farklı göstermeye çalışan ve bunun için düşmanın hiç de karşı-devrimci saldırıda olmadığını, halkın ise devrimci bir tarzda kendi cephesi ile savaşmak durumunda olmaması gerektiğini, düşüncü-bunun rüyasını gören ve dünyayı da böyle zanneden, adeta halkın umut ve beklentileriyle düşmanın dayatmalarının bir ürünü olan bu tabakanın, savaştan cephelelerin sınır çizgilerinin bulanıklaşmasını sağlama anlamında zararlıdır. Bu kesimlere göre, devrim ile karşı-devrimin toplulaşması zararlıdır. Pasif barışçı yöntemler yoluyla burjuva demokrasiinin geliştirilmesi ile kurulacak yeni düzen, bunların ideallerinde düşündür. Çalışma tarzı ve mücadele anlayışları hep buna hizmet eder.

Kürdistan'da özellikle ulusal inkarcılık ve işbirlikçiliğin güçlü, devrimci cephenin ise zayıf olması, bunların muğlak bir ortamda kişiliklerini örtbas etmelerine yol açarken, ideolojik-politik eğilimlerinin gerçek özünü ortaya sermelerini de engelledi. Ama artık, günümüzde karşı-devrimin azgın saldırılarına karşı Ulusal Kurtuluş Cephesi'nin ortaya çıkışı, bu akımın nefes alması daha da daraltılmakta, gerçek özünü ortaya çıkarmaya zorlanmakta, sözcüklerle kendilerini örtbas edip pasifist ve reformistliklerini aktif devrimcilik olarak yutturamayacaklarını her geçen gün daha açık bir biçimde ortaya koymaktadır. Dolayısıyla, mücadelesizliğin egemen olduğu bir ortamı yücelten, bunun hayaliyle yaşıyan, sınırlı reformlarla işlerin düzeltilileceğine kendisini inandırmış olan bu kesim günümüz koşullarında artık zor yaşıyan bir duruma girmiştir. Faşizmin bastırıldığı koşullarda, uzun yıllar dış ülkelerde kalıp, devrimin ezilmesi temelinde faşizmin geri çekilerek yönetimi sivilere devretmesi ve bu vesileyle de yeniden dönüp arzi-ndam etmeyi hayal eden bu muğlaklar cephesi, günümüzde umutlarının yerine gelmediğini görünce hırçınlaşmakta ve kendi içinde tükenişe gitmektedirler. Önümüzdeki dönemde KUKC daha da boyutlandıkça, bu kesim içinden dürüst olanların devrimci cepheye doğru akmaları beklenmelidir. Ama, işbirlikçiliğin iliklerine kadar işlediği kesimlerin de rahatsızlık ulusal inkarcılar cephesine gideceklerini daha şimdiden belirlemek de mümkündür. Geçmişte bunların içinde yer alan, fakat gerçekten yurtsever

olan ve faşizme karşı direnmek isteyenlere, kişi, grup ve hatta parti düzeyinde radikal bir yöneliş gerçekleştirdikleri oranda, KUKC'nin kapılarının açık olması hem doğru ve hem de beklenmesi gereken bir gelişmedir. Şimdiden ortaya çıkmıştır ki bunların yaşıdıkları ayrımsa daha da hızlanacak, orta yolcu bir cephe tutturulamayacak, ya devrim ya da karşı-devrim cephesinde saf tutma eğilimleri netleşecektir. Belirtilmişti üzere, gerçekten yurtsever olanlar devrim cephesine yönelirken, iflah olmazların ise, gelişecek mücadelenin altında ezilerek, "pışmanlık yasası"na benzer düzenin çağrısına uyarak teslim olmaları ve eğer sahte burjuva demokrasisi gelişirse sol'dan uzantısı olma mayasoyunmaları beklenmelidir. Bunların, faşist bir parlamentonun sivil kanadı olma tutumunu içine geçtiklerini, Türkiye'nin yakın geçmişinden de anlamak mümkündür. Özellikle DSP veya sol'un birliği ve yeni sol tartışmaları yapıldığında, devrimci özü gerçekten tükenen bu kesimlerin, bu tip icazetli sol görünümü faşizmin işbirlikçisi parti ve cephelede yoğunlaşmalarını beklemek gerekiyor.

Ayrıca, hiçbir siyasi akımla ilişkileri olmayan bol sayda aydının varlığından da bahsedilmelidir. Bunlar, KUKC'nin ortaya çıkmasından ötürü, halka ve ulusal kurtuluşu duydukları özelemlerinin gereklerini yerine getiremiyorlardı. Cephenin ortaya çıkması, bunların birikimlerinden yararlanmayı olanaksız kılıyordu. Parti örgütlenmesi gibi ideolojik-politik ve örgütsel birliğin arandığı bir oluşuma giremeyenler, cephe tipi oluşuma girmeyi hem çıkarlarına ve hem de konularına daha uygun bulurlar. Dolayısıyla, ülkemizin koşullarına göre çok geniş olan yurtsever aydın topluluğunun KUKC'ne omuz vermesi beklenmelidir. Ülkemizin genç yurtsever kesimleri, gerçekten de ancak bundan sonra üzerlerine düşen görevleri yerine getireceklerdir. Cephe, adeta bunların enerjilerini harekete geçiren bir anahtar konumunda. Bu kapı açıldığında göre, içeri girmeleri hem görevleri ve hem de haklarıdır.

2 - PKK ve Cephesel Gelişme

Kürdistan Ulusal Kurtuluş Cephesi'ni ve dayattığı görevleri kavramanın önemi ortadadır. Halkımız bu silaha kavuşuncaya kadar gerçekten de çok zorlu mücadeleler verdi. Cepheye önderlik eden partinin şahsında, en büyük olanaksızlıklar içerisinde en inanılmaz olanları başararak bugüne geldi. Halkımız iki kelimeyle bile kendini tanımlamakta güçlük çekmekteydi. Ama, örgütlenmek bir yana, kendi varlığını iki kelimeyle bile özürgüle dile getirmesinin çok tehlikeli bir suç sayıldığı, davaya inançsızlık ve umutsuzluğun kol gezdiği bir ortamda PKK gibi bir silaha kavuşan halkımız, kaybettiği her şeyi adım adım yeniden alma gibi bir yola girmesine de bildi. 1970'lerin başında içine girilen bu çocukların, 75 ve 80'lere doğru nasıl bir evrim gösterdiğini belirtme gereğini duymuyoruz. Fakat şunu hemen belirtmek gerekir ki, Partimiz resmen ileri yola yollandığı 1978'de Kürdistan gerçekliğinin somut bir ifadesi olarak aslında cepheleşmesinde fiiliyatta temelin atılmış bulunmaktaydı.

Politik uyanışın yükseldiği 1978'ler, aynı zamanda, cephenin temelinde de fiili olarak atıldığı yıllardır. İlanıyla birlikte onbinlerce insanın partinin devrimci ulusal kurtuluşçu politikası altında en ilkel donanımı rağmen, silahlı-silahsız, yazılı-sözlü birçok mücadele yöntemiyle neredeyse ayaklanmaya doğru gittiğini, Hilvan, Siverek, Mardin, Batman, Kars, Bingöl ve benzeri bir çok alanda geniş bir siyasi mücadeleye yönelen onbinlerin Partimizin ilan çağrısına cephesel nitelikte bir karşılık verdiğini belirtmek gerekiyor. O zaman adı ulusal kurtuluş cephesi olarak belirtildiyse de, fiili olarak gerçekleşen cephenin protipinden başka bir şey değildir. Ayaya kalkanlar bir halkın değişik sınıflar ve tabakalardan gelmekteydiler. Dinsel, aşiretsel, ailesel bilinçle, değişik politik düzeyde, değişik sınıflardan gelme insanlardan oluşan karmaşık bir kalkıştı ve dolayısıyla cephesel bir nitelik taşı-maktaydı. Çok iyi bilindiği gibi, o dönem Partimizin yetkin kadrolardan yoksunluğu nedeniyle örgütsel sorunların başlan-mayışından ötürü ve askeri-faşist yönetimim 12 Eylül'de birlikte büyük bir imha hamlesine yönelmesi sonucu, halkımızın bu cephesel kalkışına örgütlü ve bilinçli bir

ifade vermeyi başaramadık. Şüphesiz ki bu kalkışın büyük kazanımları da oldu. Fakat bunu giderek halk savaşının biçimlerine dönüştürmekte, en başta silahlı propaganda ve gerilla olmak üzere, siyasal ve askeri örgütlenmeyi geliştirmek gösterdiğimiz yetmezlikler, uğranılan başarısızlıklar, yayın tutuklamalar ve 80 sonrasında yaşanan bunalmı, bizi, o zaman tarihi bakımdan doğru olan bu çıkışı çok istediğimiz halde ulusal kurtuluş cephesine dönüştürmekten ahkoydu. Şartlar ne olursa olsun, bu bizim bir eksikliğimizdir. Bu eksikliğin giderilmesine olan inancımızla; başta Partimizin kadrosal kuruluşunu yeniden sağlamla, ideolojik-politik hattını daha güçlü bir teorik temele kavuşturmak, pratik donanımı daha da güçlendirmek, yalnız dünyadan tecrit edilmiş bir halkı ayaya kaldırmayı değil, aynı zamanda onun dış nefes borularını da açmak ve giderek ittifaklarını geliştirmek, bir türlü rayına oturtulmayan Parti taktiğini daha güçlü bir biçimde özümsetip uygulamak için yıllardır sürdürülen hazırlık faaliyetlerini, bu kez çizginin gereklerine uygun bir biçimde ülkenin en elverişli coğrafik, siyasi ve sosyal koşullarına kaynaştırarak, 1978-79'larda hem Parti ve hem de kitlelerin yığınal eylem düzeyi için yapılmayana, ulusal kurtuluş cephesi bayrağını yükselterek yerine getirme kararlılığında olduğumuzu kanıtlamış durumdayız. Parti tarihimizden yeniden hatırlar ve işe nasıl başladığımızı unutmazsak göreceğiz ki, en amansız koşullar altında bile Parti bayrağını yere düşürmeden yükseklerde dalgalandırmayı bildiğimiz gibi, bugün de cephe bayrağını daha da gelişmiş olanaklarla yükekte tutmasını bileceğimizi söylerken, sadece gerçeğin en açık olanına değinmekteyiz. Ülke içinde yüzlerce silahlı partizanın varlığı, zindanlardaki binlerce direnişçi ve halkımızın yüzbinlercesinin destek ve onay ve yurtdışında onbinlerce kişinin katıldığı toplantılarla ilan edilen cephenin geleceğinin zaferlerle dolu olacağını belirtmekte en küçük bir tereddüt duymamaktayız.

Eğer büyük talihisizlikler yaşanmazsa, halkımızın girilen doğrultuda ilerleyişini hiçbir güç engelleyemeyecektir. Eskiden çok az insanımızı bayrağımız altında ve sorumluluğumuz içinde tutabiliyorduk. Bundan sonra sorumluluğumuz milyonlarımıza karşı yerine getirebileceğimiz gibi, bir milyonlar da Parti ve Cephe bayrağı gibi en yüce bir halk otoritesi altında sorumluluklarını sonuna kadar duyacak ve bunun gereğini cephe örgütlenmelerini inşa ederek yerine getireceklerdir. Bunu içten ve diştan sabotaj etmek isteyen herkes karşılığını geçmişle kıyaslanamayacak cevaplarla bulacaktır. İster uluslararası güçlerin basit taktik hesaplarından, ister ülkemizin ve sömürgecilğin egemen sınıflarının oyunlarından kaynaklansın, ister dolaylı ve isterse direkt gelsin tüm engeller, halkımızda ve onun ötek gücünde bir tutku haline gelmiş olan kurtuluş bilinci ve iradesi karşısında yok olma mahkumdur. Bağımsızlık ve özgürlük eğer halkların tercihi olan tek yaşam biçimiye, bizim halkımızın da bu yaşama ulaşmasını, hangi toplumsal güç adına olursa olsun, hangi strateji ve taktiğe dayandığını iddia ederse etsin ve kendi çıkarları tarafından formüle edilen hangi gerekçelerle izah edilirse edilsin hiçbir dayatma önleyemeyecektir. Ne Türk "demokrasisinin" içinde bulunduğu koşullar, ne bölgemizin yaşadığı gerçeklikler, ne de insanlığın tehdit altında tutan nükleer şantaj oyunlarının, halkımızın yüce kurtuluş iradesi karşısında bir anlamı vardır, anlam kazanmaları bu iradeye hizmet etmeleri oranındadır. Aksi halde halkımız sonuna kadar direnerek, kendi kutsal gerçeğini dayatacağı. İnsanca yaşamamış vazgeçilmez bir kutsal olarak direniş sürekli kılınmaktan başka çaremizin olmadığını insanlık kabul etmek durumundadır.

Böylesine haklı temellerde ve küçümse-meyecek kazanımlarla ortaya çıkan cephe-mizden bazıları geçedeğini belirtenler fazla bir iyimserlikten hareket ettirilmiş söylenemez. Şüphesiz ki gelişmenin ileri safhalarında çözüm bekleyen sorunlar kendini sürekli dayatacak, baskı ve katliamlar atacak, daha fazla tutuklamalar olacak, ama yüzbinler bu doğrultuda kanlarını akıtmaktan çekinmeyeceklerdir. Bütün bunlar, her kurtuluş hareketinin olduğu gibi, bizim de ödememiz gereken kurtuluş faturalarıdır. Rejim en basit bir adımı bile faturlaya bağla-mışken, bizim ulusal kurtuluş gibi en soylu

bir dava için kendi faturalarımızı şimdiden hazırlamamız düşünülmez. Halkımızın yediden yetmişe her kesimi, her tabaka ve sınıfı bunu böyle karşılamaya hazır olduğunu daha şimdiden kanıtladığı gibi, bundan sonra da daha güçlü destekleriyle kanıtlaya devam edecektir. Halkımızın destegini hiçbir zaman kuşkuyla düşmedik. Ve hele günümüzde, yüzbinler maddi bir güce dönüşen ilgiyle kendi davalarına bir tutku derecesinde sarılırsın, cephenin görülmüş başarılarla gelişme yoluna girdiğini teslim etmekten başka yapacak şey kalmamıştır.

3 - Kurtuluş Giden Yolda ERNK Halkımızın Altında Toplanacağı Tek Bayrak-Elindeki Tek Silahtır

Cephenin ilanyla birlikte tartışılmak istenen bir sorun da parti-cephe ikilemidir. Bazıları cepheyi partilerin toplamından ibaret gibi görürlerken, aynı zamanda tek bir partinin cephe kuramayacağı biçiminde değerlendirmelerde bulunmaktadırlar.

PKK somutunda sorun daha önce genişçe izah edilmiştir. Daha kuruluşundan itibaren PKK'nın, halkın çeşitli sınıf ve tabakalarını kendi etkisi altında geniş bir komutanızdan kitle biçiminde yönetmesi söz senasızdır. Cephe, PKK Hareketinin bünyesinde tohum halinde mevcuttu. Dolayısıyla, PKK'nın bugün kendi önderliğinde bir cephe ilanına gitmesi hem zorunludur ve hem de kaçınılmazacağı bir görüldür. Diğer çeşitli yurtsever birikimlerin bunu tek başına göğüsleyememe durumları da, teoride ve pratikte gücünü kanıtlamış PKK gibi bir gücün buna önderlik etmesini zorunlu kılmaktaydı. Bu açıdan PKK'nın kendi etkisi altındaki kitle temelinde cephe ilanına gitmesi ve bunun giderek dalga dalga diğer kesimlere doğru yayılması doğru cephe anlayışının bir gereğidir.

Kürdistan gibi bir ülkede, halkın öz çıkarlarını temel olarak bunu kendi programında pratiğe edip, doğru mücadele anlayışı ve mücadeleyle kanıtlanmış bir örgüt olmalıdır. Bir cephenin ilanından bahsetmek de son derece zordur. PKK ve UKC etle tırnak gibi birbirlerine bağlı olan iki oluşumdur. Birbirlerinin varlığını koşullandıran bu iki oluşumdan cephe, öncünün kütleselleşerek, kitleleri ayağa kaldırmaya hareketidir. O halde, parti önderliğinde ayağa kalkan kitlelerin temel örgütlenmesi olarak cephe, savaşçı bir konumu göğüslemeye cesaret eden ve bunun ilk adımlarını atan bir halk hareketinin adıdır.

Çeşitli aşiret ve kabile topluluklarından, çeşitli ideolojik-politik gruplaşmalara kadar, temel politikalarda, bağımsızlık ve demokrasi programında anlaşmaları temelinde tümünün cephe üyeleri olarak mücadele etmeleri doğru olan yaklaşımdır. Burada önemli olan, en kabasından en incinesine kadar her türlü yöntemle yüzyıllardan beri sürekli parçalanan halkımızın birliği ve kurtuluşu yolunda düşmanın oyunlarına karşı yararlanılabilecek herkesten yararlanmak, mücadele edebilecek olan herkesi mücadeleye çekmek, hangi örgüt halkı mücadeleye çekiyorsa onu, hangi eylem biçimleri halkı ayağa kaldırıyorsa o eylem biçimlerini dayatmak, bu konuda bir yandan halkın ideolojik-politik bilinci ni yükseltirken, diğer yandan örgütsel-eylemsel düzeyini yükseltmek, cephenin siyasal-askeri kısımlar olarak içiçe gelişimini sağlamaktır. Yine, halkın kültürel dermesini de cephe hareketinin önemli bir aşaması olarak görmek gerekir. Kürdistan gibi kendisini ancak kültürün özgül alanlarında gözleyebilen bir halk gerçekliğinde, kültür sahasında güçlü bir cephe hareketi yaratmak, özellikle folklor ve müziğiyle cephenin ruhsal gıdası olmak, silahlı siyasal mücadeleyi kültürel mücadeleye tamamlamak büyük öneme sahiptir. Böl-yönet politikasıyla düşman tarafından provake edilen toplumumuzda son derece çeşitli sınıf, tabaka, grup, aşiret, mezhep ve bölgeler arasında hoşgörü ortamını canlı tutmak, bölünüp-parçalanan halkımızın birliğini tuğla-tuğla örnek, kişisel ve ailesel çıkarlarını alabilmesine abartıldığı sosyal gerçekliğimizde halkın genel demokratik çıkarlarını yüceltmesini sergilemek, sömürgeci baskının bir ürünü olan cesaret ve fedakârlıktan uzak yaşam yerine cesaret ve fedakârlığa dayanan bir yaşamı halk arasında yaygınlaştırmak, birleşen ve ayağa kalkan bir halkın yenilebileceğine dair güçlü bir inanç vermek, bu konuda engellerin nasil

aşılacağını halkın kendi öz deneyimiyle görmesini sağlamak, kısaca cephenin muhtevası kadar çok çeşitli olan biçimlenişini de akıllı bir biçimde gerçekleştirmek gerekiyor.

Cephe bugüne kadar siyasal bir etkinlik olarak gelişti, ama, örgütlenişine kavuşmadı. Önemli oranda Parti içinde geçerli olan bu sorun, cephenin kitlelerle örgütlenmesine yönlendiğimizde daha da aciliyet kazanmaktadır. Halkımızın somut koşullarına uygun, sosyal ve ulusal durumunu, dünya ve bölge içindeki gerçek konumunu hesaba katan bir örgütlenmeye dayatmak gerekmektedir. Ama bunda da biçimci olmamak, ne zamanı geçmiş biçimlerde ısrar etmek, ne de henüz kullanılmayacak biçimleri aceleyle getirerek kullanma hatasına düşmeye dikkat edilmelidir. Bunun yerine ürün alınabilecek biçimler dayatılmalı, halk ne keşimserliği istemeli, ne de koşulları hazırlanmış gösterilerle gidilmelidir. Planlanmış, öny aydınlatılmış ama mutlaka direnişçiliği esas alan bir eylemlilik dayatılmalıdır.

Kürdistan halkının, sert baskıdan ötürü sürekli direnen sürecini yaşayan bir halk olma gibi bir karakteri vardır. Örgütlenme ve halk savaşımız, halkın bu genel sürekli ayaklanma halini göz önüne getirmek durumundadır. Halkımız yüzyıllardan beri zorla baskı altına da alınsa, gergin bir ayaklanma halini yaşayan bir halktır. Biçim sorunlarına, bu gerçek derinden duyularak çözüm aranmalıdır. Unutulmamalı ki, örgütlenme eşittir eylem demektir. Bu Kürdistan'da, örgütlenmenin gelişiminin gerilla ve ayaklanmanın gelişimine eşit olduğu anlamına gelir. Dolayısıyla Kürdistan'da örgütlenmeye silahlı mücadeleyi birbirlerini yakından etkileyen olaylar olarak görmek ve bunların aynı zamanda halkın ayaklanması demek olduğunu kavramak gerekmektedir. O halde, silahlı mücadele, halk ayaklanması ve örgütlenme son derece iç içe geçen, birbirlerini zorunlu kılan özelliğe sahiptirler.

Daha zamanı gelmemiştir veya süreç içinde oluşur demeden, halkımız yeniden gücümüz ve imkanımız oranında köy köy, kabile kabile, aile aile, genç, ihtiyar, kadın, erkek her dil ve lehçeden ve mezhep ayrımı götmeksizin uygun örgütlenişler içinde bir araya getirmek ve cepheyi bu genel birliktirinin bir toplama olarak değerlendirmek gerekiyor. Öyle ise cephe, her şeyden önce halkımızın bu çok zengin olan kesimlerinin örgütlü bir ifadesidir de. Bölgesine bir örgütlü ifadeyi, ancak çok zengin ve karmaşık örgüt ve eylem biçimlerini kullanarak yaratabiliriz. Yalnız silahlı mücadeleyi değil, silahlı mücadelenin çok cüzi bir yer işgal edeceğini düşünerek, asıl siyasal mücadeleden kitlelerin her düzeydeki tepkisinin yolunun açılması olduğu, kültürel faaliyetlerden, yürüyüş ve gece gösterilerine, protestolar, toplantılar ve düşünlerden cenaze törenlerine kadar her şeyin değerlendirilmesi gerektiği bilinmelidir. Kısaca, her türlü toplumsal yaşantıyı çeşitli eylem biçimleriyle bir cephe gösterisine dönüştürmek ve siyasal bir niteliğe kavuşturmak gerekiyor. Yalnız silahlı mücadeleyi görüp, bu kadar zengin mücadele biçimlerini görmeme hastalığına düşmemek gerekiyor. Toplumun tüm faaliyetlerine cephe rengi verilmesi, ekonomik yaşamdan sportif faaliyetlere, ibadet gösterilerinden gerçek siyasal mücadelelere kadar tümü tek bir potada yoğunlaştırılabilinmelidir. Halkımızın çeşitli birikimlerini böylesine bir kanalda birleştirmek, halk savaşını yolu açmak demektir. O halde, halkımızın genel eylemlilik düzeyini yalnız silahlı eylem olarak görmek, silahlı mücadelenin belirleyiciliğini esas almak ama, onu sürekli geliştirip güçlendirecek olan sayısız direnme biçimlerini de hesaba katmak, Kürdistan'da yaşamın gerçekten bir direnme eylemi olduğunu görmek ama, bunun bir ulusal kurtuluş eylemine dönüştürülmesi gereğinin derin bilinci ile hareket ederek yüceltmek yani halkın direnişçi yaşamını bilinçlendirmek gerekiyor. Fakat, bunun başarılması için de son derece usta olmak gerekiyor.

Halkımızın böylesine bir cephe silahlını kuşanması, öde ve biçimde kendi deneyimini bu biçimde yaşaması demektir. Açık ki, bu işin daha ilk adımlarını atmakta. Fakat mühim olan da, doğru bir parti önderliği ile bu ilk adımların atılmasıdır. Bugün, Partinin partizan birimleri ve özellikle de halkımızın silahlı kurtuluş kuvvetleri olan HRK. Cephemizin siyasal örgütlen-

mesinin üzerinde yükselcek zemini kızıl bir şerit halinde çizmektedir. Silahlı kurtuluş kuvvetleri, halkımızın siyasal gelişmesinin geliştiricileri ve koruyucuları olacaktırlar. Daha kuruluşuyla birlikte, halkımızın böylesine bir silahlı güç temelinde her türlü özerkiyi gösterebileceğini kanıtlayması, halk silahlı kuvvetlerinin hızla gelişeceğini ortaya koymuştur. En az Parti kadar, Partinin politik hattı doğrultusunda geliştirilen silahlı mücadele, cephenin oluşumunun vazgeçilmez bir şartı olmaktadır. Günümüzde nitelikçe ne kadar yetersiz, nicelikçe ne kadar zayıf olursa olsun, silahlı mücadelenin cephenin oluşumu, geliştirilmesi ve korunmasında oynayacağı rol çok önemlidir. Vietnam'da silahlı propaganda birliğinin oynadığı bu rolün katbekat fazlasıyla bizde de oynandığı ve oynamaya devam edeceğini bilince iyi çıkarmak gerekiyor. Silahlı mücadelesiz bir cephenin olamayacağı ama, silahlı mücadeleyi de salt bir askeri mücadele olarak görmek gerektiği ortadadır. Silahlı mücadele, gerçekte yoğunlaşmış siyasal mücadeledir. Kürdistan Kurtuluş Birliği'nin rolü de budur. Ama henüz daha da geliştirilme-yetkinleştirilmeye ihtiyacı vardır. Bütün bunlar dikkate alındığında, Partinin öncülük ettiği, cephenin silahlı gücü ve giderek gelişecek olan halk ordusunun öncü çekirdeği olan silahlı mücadele birikimlerini koruyup-geliştirdiği mücadelenin, bu temel araçların zorunlu bir sonucu olarak her geçen gün gelişmesi için hiçbir neden yoktur.

Yüzbinlerce kişinin daha şimdiden cephe adını salamlamak onaylaması, tarihinin en görkemli olaylarından birisidir. Halkımızın birliğe, uyanışa ve direnişe duyduğu büyük özlem kendisini şimdiden belli etmiştir.

Bundan böyle önümüzdeki en temel görev, halkımızın tek kurtuluş silahlı olan cephe örgütlenmelerini yaratmaktır. Parti birimlerimizin, kendi çekirdekleri etrafında cephe kuruluşlarına yönelmeleri bir parti emridir. İçte ve dışta, barışçıl ve silahlı, siyasal ve kültürel her düzeydeki birikimin cephenin kuruluşuna dönüştürülmesine militanların ustaca önderlik etmeleri hem görevleri ve hem de hazırlıklar yapıldığı ölçüde rahatlıkla sağlanabilecek gelişmelerdir.

Artık, en ücra köylerden kentlere kadar cephe komiteleri kurulacaktır. Halkımızın tüm aşiretsel-kabileleş birikimleri, sömürgeciliğin zorla dayattığı birliktirliğin aşiret ruhundan kurtulacak, bu aşiret ruhunu ulusal kurtuluşçu ruh içinde eritecek ve her biri birer direniş kaleşi haline gelecektir. Bundan böyle ulaşılıp-örgütlenmeyen tek bir ev, tek bir köy, tek bir şehir-mahalle, tek bir dağ, tek bir ova ve insan kalmayacaktır. Cephe bayrağı, her yaş ve cinsiyetten, her kabile ve mezhepten tüm Kürdistan insanlarının elinde yükselcektir.

Görülmemiş yoğunluktaki gençliğimiz, okuduğu mültici okullarını birer direniş kalesine dönüştürecek, kendi yurtsever birikimlerini geliştirme görevini, öncülük sıfatlarına layık bir biçimde, geçmişte olduğu gibi günümüzde de ulusal kurtuluşun taşıyıcı gücü olarak Parti önderliğinde ve Cephe silahıyla yerine getireceklerdir. Faşist sömürgeciliğin azgın soven propagandalarıyla benliklerinden uzaklaştırmaya, geleceklerinden umutsuz lumpen-yoz bir yaşama itilmeye çalışılan ve kendilerine yaşam ve gençlik adına halka ihanetten başka yol tanınamak istenmeyen, sömürgeci ordunun emrinde kendi halklarına karşı savaşılması istenen gençliğimiz, enerjisi, bilinci ve kahramanlığı ülkesinin kurtuluş mücadelesine katarak, sömürgecilik tarafından karartılan umutlarını ülkenin kurtuluş umudunda canlandıracak ve düşmana karşı sağlam bir silah olmayı bilecektir.

İşçi sınıfımız, içinde bulunduğu koşullar ne kadar olumsuz olursa olsun, kendi ideolojik-politik önderliğini kanıtlamak için, tüm sınıfların en başında yerini alabilecektir. En hızlı örgütlenmeyi bilen kesim olduğunu kanıtlayacak, geçmişte olduğu gibi günümüzde de Partimize en çok maddi yardım ve kadro birikimi sağlayan kesim olacaktır. En zor koşullarda, en tortu işlerde adeta ilkelerine kadar sömürülen, egemen güçler tarafından sağılacak bir inek gibi değerlendirilen, Avrupa'dan Arabistan çölleriine kadar uluslararası pazarlarda köleler gibi satılan işçi sınıfımız, kendi tarihsel rolüne de uygun olarak ülkemiz kurtuluş mücadelesinin başında yürüyecek, sağlam iradesi,

çelikten disiplin anlayışı ile mücadelenin temel geliştirici gücü olacaktır.

Sömürgecilik altında her gün iflasa sürüklenen geniş yurtssever esnaf kesimlerimiz, kendi kurtuluşlarını ülkenin kurtuluşunda görececek ve tüm olanaklarını ulusal kurtuluş emrine vereceklerdir.

Ulusal baskının en olumsuz bir biçimde etkilediği kadınlarımız, sömürgeciliğe karşı en çok kin duyan, mücadelemize en çok omuz veren kesim olduğunu gösterecek; Kürdistan kadın direnişe dayanıklılığın, fedakârlığın ve cesaretin bitmez tükenmez bir kaynağı olduğunu kanıtlayacaktır.

Ulusumuzun belkemiği olan, sömürgeciliğin en çok kahırını çeken, emeği ve ürünü gaspedilen, işsizlik, hastalık ve eğitimsizlik içinde boğulan köylülüğümüz, günümüzde kadar Partimize gösterdiği büyük desteği, bundan sonra kendi öz silahlı olan cephe içinde daha güçlü bir biçimde gösterecek ve cephenin temel gücü olduğunu kanıtlayacaktır.

Ulusal kurtuluş mücadelesine vermek istediklerini bugüne kadar bir türlü veremeyen geniş yurtssever kesimlerimiz, artık yuce bir bayrağı dalgaladığını görmek kendi bilinçlerini ve güçlerini daha rahat katabileceklerdir.

Geliştirilecek örgütlenmelerin teknik sorunlarının çözümü yer ve koşullara göre belirlenecektir. Genel cephe merkezi ve kongresinden, çevre, grup, özel birimlere, en ücra mahalle ve köy komitesinden dağdaki çoban komitesine kadar halkımızın düşman karşısında yer alan tüm kesimlerinin öz örgütlenmeleri yerden mantarların fişkırması gibi fişkırarak, bundan sonra her zemin düşman için bir patlama noktası, bizim için ise bir yaşam kaynağına dönüşürmüştür olacaktır. Bitmez-tükenmez bir çaba, azim ve istekle buna önderlik edecek olan militanlar, halkımızın bu doğrultudaki özemlerine cevap verecek adımları mutlaka başlarıyla atacak; tüm bunları yaratmanın ancak, Partimizin doğuşundan günümüze kadar kanıtlandığı bir gerçek olan sömürgeciliğin vahşi karşı-devrimci şiddeti ortamında devrimci şiddeti dayatmakla mümkün olduğunu ananarak, halkın devrimci şiddetini esas alacak ve cephenin bu esas üzerinde geliştireceği bilinciyle hareket edeceklerdir. Ve açık ki tüm bunlar, halkımızın öz silahlı güçlerinin gelişimiyle içiçe gerçekleşecektir. Partimizin ilk nüvelerinin doğuşu döneminde bile katliamı yakından gören Partili militanlar, nasıl ki devrimci şiddeti devrimci gelişimin vazgeçilmez bir şartı olarak belledilerse, halkımızın cephe silahına kavuştuğu bu dönemde de, yalnızca öncünün silahlanmasının yeterli olmadığını bilerek, cephenin öz silahlı kuvvetlerinin gelişimine öncülük edecek, yakın geçmişte kurulan HRK (Kürdistan Kurtuluş Birliği) deneyimiyle de kanıtlandığı gibi bu silahlı bundan sonra daha yaygın ve geniş bir biçimde kullanacaklardır.

Cephe ve silahlı mücadele birbirine etle tırnak gibi bağlıdır. Silahlı mücadele, cephenin siyasal ve kültürel potansiyelini harekete geçirdiği gibi, cephenin siyasal ve kültürel olarak gelişimi de silahlı kuvvetlerimizi hem nitelik ve hem de nicelik olarak daha hızlı geliştirecektir. Düşman saldırıca saldırı güçlerimiz daha da pekişecek, silahlı mücadele taktiklerimiz pratiğe uygulandıkça daha da geliştirilecek, Partinin siyasal şiddet anlayışını bugün en anlamlı biçimde sergilediğimiz gibi, bundan sonra da bu, halkımızın ayağa kalkışında en gelişmiş silahlı mücadele birlikleriyle sergilenmeye devam edilecektir. Bugün sınırlı sayıda silahlı birliklerden oluşan Kürdistan Kurtuluş Birliği (HRK) bundan sonra daha da gelişecek, cephenin güçlü bir silahlı kuvveti ve giderek bir ulusal kurtuluş ordusu haline gelecektir. Siyasal gelişme hızlandıkça silahlı gelişimin de hızlanacağı açıktır. Daha bu aşamada bile, halkımızın yer yer ayaklanmalarının ucı vermeye başladığı, çok sayıda köylü direnişçisinin gerilla savaşına katılmak istediği görülmekte ve bu artık dost ve düşman her güç tarafından da kabul görmektedir. Ülkemizin dünyada eşine ender rastlanan uygun coğrafyası ve mert köylü yapısı çok geniş silahlı birliklerimizin oluşacağını daha şimdiden müjdelemektedir. Düşmanın en güçlü olduğu ve zirhlı ve helikopterli en seçme birliklerini devreye soktuğu bir dönemde bile, tek bir silahlı birimimizi dahi toptan imha etmeyi başaramaması ve HRK birliklerinin bir yıla yakın bir süredir sapa sağlam ayakta duruşu da,

mücadelemizin silahlı çekişmelerinin yaşama şansının son derece yüksek olduğunun ve bunun ulusal kurtuluş ordusunun dönüşümünün pek o kadar uzun zaman almayacağına kanıttır. Silahlı mücadelede, halkımızın onuru, onun soylu ifadesi olan Ulusal Kurtuluş Cephesi'nin doğru gelişim ve zafere gidişini belirleyecek temel mücadele ve örgütlenme biçimidir. Ama silahlı mücadele salt örgütlü seçkin birliklerin bir savaşımı olarak anlaşılmamalıdır. Halkımız, öncüde kanıtlanan bu savaşçılığı, giderek tek tek köylere indirgeyecek, her köy bir savaş birimi haline gelecek, bir araya gelen iki insanımız bile düşmanı nasıl imha edebileceklerini düşüneceklerdir.

Bu süreç şimdiden başlamıştır. Günler artık düşman için bir zindan haline girecektir. Düşmanla işbirliği eden hiç kimseye evinde rahat uyuma izni verilmeyecektir. Kadın-erkek, çocuk-ihityar demeden yedi-den yetmiş herkes bir cephe üyesi gibi hareket edecek, savaşın bir halk karakterine uygun olarak olanakların azlığına-çokluğuna bakmadan yüreğini, yumruklarını, topraklarını düşmana karşı bir silah gibi kullanacak, tuzak hazırlayacak, bal-tayla, taşla, bıçakla vuracak; yolları, kavşakları pusu kuracak, kısaca birbir çeşit direnme ve eylem biçimini geliştirerek düşmanın dayattığı bu vahşet karşısında belki de dünyada en gelişmiş bir halk savaşımını gerçekleştireceklerdir. Halkımızın yaşadığı son derece acılı yaşam, muazzam kin ve öfke birikimi, bugün güçlü bir potansiyeeldir. Bu potansiyele üzerinde doğru örgütleniş ve eylem mutlaka sonuç alması bilecektir. Daha şimdiden girilen bu doğrultunun başanyla geleceğinden kuşku-muz yoktur. Eylemsiz bir yaşamın ekme ve sudan yoksun bir yaşam kadar imkansız olduğu ülkemizde, her insanın düşmana karşı en azından birkaç eylem gerçekleştirmeyi dürtür insan olmanın ölümlü kabul edip uygulayacağı günler çok uzak değildir.

Halkımız cephe silahlını işte böyle almaktadır ve bu sorunun konuluşa da böyle olmak zorundadır. İşçi-köylü-gençlik ve aydın kaynaşımının örgütlenmesi, eyleme geçilmesi ve her düzeyde savaşırılması, devrimci bir ulusal kurtuluş cephesinin başanyla çözümlenmesidir. Sorunu böyle koyarken, bunu kendi pratiğimizle de kanıtlamış bulunmaktayız. Dünya halklarının öz cepheleleri de yine bu biçimde gelişmiştir. Evet Cephe, ne idüğü belirsiz, direnip diremeyeceği belli olmayan gruplarla bitmez tükenmez tartışmalarla oluşmayacaktır. Böylesine grupların toplanmaktan oluşan birlikler cephe değildir. Bizim cepheyi örgütlemeye sorunumuz, halkımızın engin potansiyelini hareket geçirmeyi başarmaktır. İşbirlikçi güçlerle masa başına oturmamak, olsa olsa ancak çözümsüzlüğü geliştirebilir. Ülkemizde böyle sahte bir cephe kuruluşu olmayacak aksine, cephe, direnmek isteyen herkesin yer alacağı temel işçi-köylü bloku biçiminde ifadesini bulacaktır. Buna katılmak isteyen bilinçli aydın kesimleri olursa, onlara da böyle bir cephe içinde elbetteki yer vardır. Yine, ister ki, ister aile ve isterse parti düzeyinde olsun direnmek isteyenlere de cephenin kapısı açıktır. Bu konuda samimi ve dürüst olmak yeterlidir. Eğer bu dürüstlük kanıtlanırsa, geçmişte bilmeyerek düşmanla ilişkiye girmiş, ama bugün aydınlandığı ve bu işbirliğinden vazgeçtiğini söyleyenlere bile cephenin kapıları açık tutulacaktır.

KUKC Bağımsızlık Mücadelesinde Her Türlü İşbirlikçi Reformist Akımları Teshir ve Tecrit Edecektir

Kürdistan Ulusal Kurtuluş Cephesi, dayatılan her türlü olumsuz birlik anlayışı ve tasfiyeci girişimlere karşı mücadele temeline doğdu. Daha 1975'de ideolojik grup aşamasına yollandığımızda düşmanla ve ilk milliyetçilik ile sosyal-şovenizmle bağlantılı olan "Stërka Sor" ve 1978-79'da "Tekoşin" gibi sahte örgütler, yakında imha olacağımız propagandasını yaparık ve Haki KARER başta olmak üzere, yigiti devrimci önderlerin kanına girecek mirasını üzerinde oyun oynama amaçlığına girdiler. Fakat karşılığını da amansız bir biçimde ödediler. Sosyal-şovenizmin ağız saldırlarıyla yüzüye gelmiştir. Bugün burjuva şovenizminin isteri dercesine vardığı saldırıların yerine, o zaman sosyal-şovenizm ve ilk milliyetçiliğin entrikaları vardı. O dönem tam farkına varamadığımız, ama

bugün çok açıkça ortaya çıkan böylesine planlı saldırıları daha o zamandan yaşadık. 1978-79'da, adı sosyaliste çıkmış olanlar, bugün faşizmin işbirlikçisi olduğuna kimsenin şüphe duymadığı Ecevit hükümetinin desteği ile cepheleşme içerisinde girmek istiyorlardı. Nitekim, PKK'nin çıkışına UDG ile karşılık verilerek, daha düne kadar Kürdistan'lı ağızlarına almayanlar Kürdistan kesildiler. 1981 seçim hesaplarında ortak listeler geliştirerek, Kürdistan üzerinde sergileyecekleri görülmemiş ihanetin adımlarını atmaya cabaladılar. Bu ortam içinde birçok parti militanımız ve sempatizanımız katledildi. Görülmemiş bir küfür sağanıyla yüzüye geldik. Ve tüm bunlar, düşmanın en çok saldına geçtiği bir zamanda oldu.

Ulusal Kurtuluş Cephesi bayrağını yükselttiğimiz ve halka gerçekten bağlılığın ne demek olduğunu dostun ve düşmanın da gördüğü gibi kanıtladığımız bugün de yine sahte birlikler dayatılıyor. Halkımızın en değerli evlatlarının kanyıla çizilen bir yolda dayanışma içinde olmak bir yana, yine mirastan alacakça yararlanmak, girilen doğrultuyu sapırmak ve halkımıza ezeli karantik yılları yine dayatmak gibi sefalet ve gaflet örnekleri sergileyenler ne yazık ki az değildir. Düşmanla savaşın unutularak temeline PKK'nin tasfiyesinin konulduğu programlarla dörtlü, beşli, altılı, onbirli birliklerin oluşturulduğu, bildirilerin dağıtıldığı herkesin gördüğü gerçeklerdir. Faşizme savaşın unutulduğu bu ihanet bildirilerinde, en önemli tehlike olarak PKK ve tabii ki bu tehlikenin tasfiye yolları gösteriliyor. ABD emperyalizminin temsilcilerinin yapamadığını sosyalizm adına yapanlar ortaya çıkıyor. Sosyal-şovenizm, ilkel ve reformist milliyetçiliğin bu iflah olmaz temsilcileri, döktüğümüz şehit kanlarına ve maruz kaldığımız işkencelere rağmen, halen de kendilerini dayatıp bizi soylu yolumuzdan döndürecek ve hatta imha edebilecekleri sanacak kadar pervasızlaşmaktadırlar. Ama ardından da kendilerinin yurtsever olarak tanınmasını istemektedirler. Hem her türlü küfür edecek, teshir, tecrit ve imha sürecine alacak ve hem de tekrar masaya oturmadan, yurtseverlikten bahsedecek. Böylesine bir küstahlık, ancak oportünizm, reformizm ve sınır tanımayan feodal entrikacılığın en ince tarzda birleştirilmesinde ustalaşanların sergileyeceği bir tutumdur. Bu utanmaz tutumun sahipleri, faşizmin de yardımıyla bilinçsiz ve örgütsüz bırakılmışlığınla yararlanarak kamuoyunu aldatabileceklerini sanabilirler ama, bu aldatmacalarını, bu kadar direnişi yükseltmiş, bu kadar insan bilinci ve yüreğini ayaklandırmış bir hareket olarak PKK'ye karşı da yürüteceklerini zannediyor ve biraz daha sahtekârlık, biraz daha yüzeysel görüşmeler ve uyutmacalarla başa-racaklarına inanıyorlarsa korkunç ölüme yanılmaktadırlar. Çünkü bu durumda sadece bilinçli militanlarımızın değil, halkımızın yaşadığı her alanda kanıtlandığı gibi, tüm bir halkın kin ve öfkeyle sıklıkla yumruklarının suratlarında nasıl patladığını ve girecek delik bulamayacaklarını görecektir. Geçmişte Partimizin içinde ve dışında hiçbir kural tanımadan yürütülen bozgunculukların karşılığı, bundan sonra bizzat halkımız nasıl ödetceğini bu baylara gösterecektir.

O halde, halka ve ilerici insanlığa bağlılığın sınırlı bir sorumluluğunu duyuyorsanız bunlar da kendilerini kanıtlamak için gerçekten tarihte eşine ender rastlanan bir pratik ve aynı zamanda onlara kitapla sergilenen doğru bir teorik yaklaşım ortamına cesaretle girmesini bilmeli, içinde yürüttükleri uzlaşmacı-teslimiyetçi yolu bırakıp, direnişçi ve kurtuluşçu saflarda yerlerini almalıdırlar. Ulusal kurtuluşçuğun zayıf olduğu bir ortamda herkes sorumsuza konuşup, istediğini yapabiliyordu. Ama bugün, TC gibi vahşi bir sömürgeci aygıt karşı direnmesinin bilen bir hareketi rağmen bunu sürdüremeyeceklerini bilmek zorundadırlar. Bu güçler, ya doğru olan tutumu kabul etmeli, ya siyasal safları daha fazla kirlilmeden terketmeli ya da düşmanlıkları da mertçe yapmalıdırlar. Entrika ve dedikodu bir çıkış yolu olamaz. Bu konuda doğacak sorumlulukların bize değil kendilerine ait olacağını özenle tekrar belirtelim. Biz, doğru bir direniş hattı temel olarak kaydı, geçmişleri ne olursa olsun her grup, parti ve kişilerle, ilerici-aydın ve yurtseverlerle görüşme yöntemiyle anlaşarak halkımızın devrimci siyasal birliğinin kurulmasından yanayız. Bu konuda her türlü feda-

kârlığın gereklerini yerine getirmeye hazırız. Ama bu ölçülerle aşarak, ancak düşmanın kullanılabileceği yöntemleri bize karşı kullanılabileceği bundan sonra anladıkları dilden cevaplandıracağımızdan da kimsenin şüphesi olmamalıdır.

Türkiye İşçi Sınıfı ve Halkı Bu Tarihsel Çağrıya Cevap Vermelidir

Türkiye işçi sınıfı ve devrimci-demokratik hareketi stratejik bir müttelikimiz olarak değerlendirilmektedir. Ezen bir ulusun halkının özgür olamayacağı geçeceğinden ötürü, Türkiye halkının mücadelesi de bugüne kadar rayına oturmamıştır. Özellikle de cumhuriyet tarihi boyunca Kürdistan gibi bir sömürgeci olmasından dolayı Türk burjuvazisi, Kürdistan'ın karanlığına dayanarak Türkiye işçi sınıfı ve halkını da amansız bir baskı ve sömürü altında tutmuştur. Türkiye işçi sınıfı ve devrimci-demokratik hareketinin çıkış yolu bulamamasının nedeni budur. Biz buna derinden inanıyoruz ki, Kürdistan'ın içinde tutulduğu karantik zemin Türkiye halkı ve devrimci-demokratlarının da çıkış bulamamalarının en belirgin nedenidir. Kürdistan bağımlılık altında tutulup, bağımsız ve özgür bir çıkıştan yoksun bulundukça Türkiye işçi sınıfı ve halkının emperyalizm ve işbirlikçi-tekeli burjuvazinin egemenliğinden kurtuluşu söz konusu olamaz. Bu, defalarca kanıtlanmış bir gerçektir.

Ulusal Kurtuluş Cephesi gibi bir silaha kavuşan Kürdistan, bugün artık, aşiret ağalarının egemenliğinin kol gezdiği ve dolayısıyla Türkiye'nin demokrasi mücadelesinin engellendiği bir zemin değil; tam tersine 12 Eylül faşist askeri rejimi gibi bir rejim altında sürekli direnebildiğini kanıtlayan ve silahlı mücadele temeline bir ulusal kurtuluş hareketini yaşayan bir ülkedir. Türkiye işçi sınıfı ve halkı, böyle bir Kürdistan'ın kendi kurtuluşları için de gerekli olanakları yarattığını kabul etmelidirler. Bir türlü başanyla gidemeyen Türkiye Devrimci-Demokratik Hareketi, günümüzde Kürdistan'da Ulusal Kurtuluş gibi bir müttelike dayanarak daha cesaretle çıkışlar yapabilir.

O halde, Türkiye olumlu devrimci-demokrat ve sosyalistlerine düşen görev, bu gerçeği derinden kavrayarak, doğmuş olan bu tarihi fırsatı kaçırmamak için mümkün olan her şeyi yapmaktır. Şovenizm ve sosyal-şovenizme yüklü olan geçmişte yerine getirilemeyen halkların bağımsız ve özgür temeldeki birliği için FKBCD bayrağı ile ortaya çıkmal ve bugün bu cephenin en sağlam bir müttelikinin KUKC olduğunu görmelidirler. Ama bununla da yetinmemeli, geçmişte kendi cephemizin ilanından bile öne aldığımız FKBCD'ni somut bir içeriğe kavuşturarak, tüm dürtüst demokrat ve sosyalistleri bu bayrak altında bir araya getirmeli, halkımızın ilk defa ellerine geçen bağımsız ve özgür birleşme ortamını en iyi biçimde değerlendirerek, cephemizle en anlamlı destek ve dayanışmayı gösterebilmelidirler. Hemen belirtelim ki, bu, yalnız bir müttelikten beklediğimiz dayanışma görevi değildir. Türkiye işçi sınıfı ve devrimci-demokratik hareketi, bunu, emperyalizme bağımlılığın en alçakçasının yaşadığı kendi ülkelerinin bağımsızlığı için yapmak zorundadırlar. Tarihte yoğun etkisi altında yaşadıkları şovenizm bir kenara bırakılmalı, büyük devlet safsatalarına son verilecek, yaşamın en kutsalının halkların bağımsız ve özgür yaşamları olduğu kabul edilip, kimlik, anlayış ve yaşam değişikliği somut olarak gerçekleştirilmelidir.

Biz, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Cephesi bayrağını yükseltmekle Türkiye halkına karşı enternasyonalist görevimizi yerine getirmiş oluyoruz. Geçmişte Türk burjuvazisi ve M. Kemal, Ermeni-Rum tehlikesi maskesi altında halkımızı kendi burjuvaların ulusal kurtuluş amaçlarına alet ederek, alçakça kullandılar. Daha sonra ise 25'lerden 40'lara kadar yürütülen vahşi bir katliam üzerinde görülmemiş bir asimilasyon politikasıyla halkımızın inkarı yoluna girdi. Türk egemen sınıflarının 600 yıllık barbarlık politikası olan bu politika, Türkiye halkının çıkarlarıyla ve devrimci-demokrat aydın olma karakteriyle asla bağdaşmayan bir ideolojik-politik yaklaşımdır. Ama, böylesine ağız bir şovenizmle yüklü politikalar

bugün de hortlatılmaktadır. Son aylarda, bu amaca hizmet eden propagandalara eklenen bir halka da, icat edilen bir "Bulgar zulmü" olmuştur. İşte demokrat olmak, bugün buna karşı çıkmak, bağımsızlık olmak ve Ortadoğu'da gerici koalisyonlara giren Türk burjuvazisinin bu politikalarına karşı Ortadoğu halklarını devrimci-bağımsızlık eğilimleriyle dayanışma içinde olmaktır. Kürdistan halkı, böylesine bir kalkış için, sonuna kadar Türkiye işçi sınıfı ve halkının yanındır. Bunu yalnız sözde değil, yükün en ağırını omuzlamakla kanıtlamıştır.

O halde, halklarımızın ortak direniş tarihlerinin en görkemli sayfalarını omuz omuza açmak için, halklarımızın bağımsız ve özgür temellerde birliklerini yaratmak için, Türk egemen sınıfları ve Kürt işbirlikçilerinin yüzyıllardan beri halklarımız arasında geliştirdiği şovenizm dalgasını ve ulusal inkarı yapıları kırmak için, halklarımızın ulusal gerçekliğine ve hak eşitliğine sonuna kadar bağlılık temelineki birliklerini ülke içinde ve dışında fabrikalar, okullar, sendikalar vd. alanlarda en devrimci, en üretken, en yaratıcı bir tarzda gerçekleştirelim. Eğer bugün atacağımız küçük adımlar, Ortadoğu halklarını gelecekteki federasyonuna doğru ilk adım olarsa, bu adımın gerekli olan devrimci örgüt ve eylemleri büyük bir inanç ve azimle geliştirelim. Tarihimize ilk defa anlamlı bir biçimde girdiğimiz bu beraberliğimizi yanlış tutum ve anlayışları terk ederek güçlendirip, özgür birlik doğrultusunda daha sağlam adımlarla yürütmesini bilelim.

KUKC, Ulusal Birliğe Giden Yolda Temel Bir Güvencedir

Kürdistan çok parçalanmış ve her parçası değişik siyasal, sosyal, ekonomik statü altına alınmış bir ülkedir. Her parçanın içinde değişik düzeyde, değişik ideolojik ve politik eğilim altında silahlı mücadele de dahil mücadeleler verilmektedir. Bunlardan bazılarının politik hatları tehlikeli gelişmeler açık, bazılarının ki yetersizdir. Çoğu otonomi gibi süf reformist anlayışları aşamaktadır ve ulusların kendi kaderlerini tayin hakkına yönelmiş değillerdir. Eğer otonomi doğrultusunda bazı olumlu adımlar atacaklarsa bile, bunlar devrimci adımla birleştirememektedirler. Muazzam kan dökülmesine ve halkımızın muazzam fedakârlığına rağmen, ilkel ve reformist burjuva milliyetçiliği, halkımızın sorunlarını çözmek bir yana katliamlara karşılık veren rejimlerin stratejilerinin taktik bir aracı durumuna düşmektedirler. Düşman arasındaki çelişkilerden yararlanarak geçici ittifaklara gidebileceği gibi doğru bir taktik, bunlar tarafından strateji düzeyine çıkarılmamıştır. Dolayısıyla bugün bu parçalardaki halkımızın mücadelesi siyasal birlik açısından dikkate alınmaz bir aşamada bulunmaktadır. Buradaki mücadeleler, birbirleriyle savaş halinde bulunan İran ve Irak'ın bir taktik aracı durumuna dönüştürülmüş durumdadırlar. Stratejiden, birlikten, devrimci perspektif ve doğru mücadele taktiklerinden yoksundurlar.

Bugün daha çok Kuzey-Batı Kürdistan'da yükselen Ulusal Kurtuluş Cephesi, iç çatışmaların önlenmesinde, emperyalist sistem içindeki çelişkilerden ve bölgenin ilerici yönetimleri ile devrimci-demokratik ulusal kurtuluş güçleri ve sosyalist ülkelerin desteğinden doğru yararlanmasında, devrimci ulusal kurtuluşu dayatmak temeline bir dış politikasını geliştirmesinde ve tüm bunların bir ifadesi olarak önümüzde koyduğumuz Kürdistan Ulusal Kongresi'nin gerçekleştirilmesinde katalizör bir rol oynayacaktır. KUKC, Kürdistan'ın nüfus, sosyal gelişim ve coğrafya açısından en elverişli parçasında ilan edilip, ete kemiğe büründürülmekle, Ulusal Kongreye giden yolda en sağlam güvenceyi oluşturmuştur. KUKC, teorik ve pratik gelişimle yalnız Kuzey-Batı Kürdistan için değil, Kürdistan'ın diğer parçalarındaki devrimci ulusal kurtuluş cephelerinin kuruluşu için de girişilmesi gereken hattı göstermiştir. Bu alanlardaki halkımız, bu hattın giderek daha yoğun etkisi altına girecek, ideolojik-politik etkinlik giderek maddi bir etkinliğe dönüşecek ve artık eskiden reformist ideolojik-politik eğilimleri aşarak, devrimci ulusal kurtuluşu yönelim bir gerçek haline gelecektir. KUKC,

bu parçalarda kendi dost gruplarını daha şimdiden yaratarak, bunların örgütlenmelerini geliştireceği süreci hızlandıracaktır. Cephe, geçmişimizin ilkel milliyetçi ve reformist yaklaşımlarının hızla aşılacak, bu konuda çok güçlü olan devrimci birikimin politik düzeyde de devrimci bir akıma ulaşmasını, eskinin yetersiz kalan örgüt anlayışlarının radikalleserek yurtsever devrimci-demokrat bir hüviyete kavuşmalarını zorlayacak, ısrarlı engellemeleri doğru devrimci pratiğiyle aşacaktır. Geçmişte bu konuda sorulmayan hesaplar önümüzdeki dönemde gerçek yurtseverlik ve kurtuluş için dayatılarak, en büyük fedakârlıklar cephezinde olmak üzere, ulusal kurtuluş ve birlik amaçlarının tüm gerekleri yerine getirilecektir.

KUKM Dünya sosyalist Devriminin ve Bölge Kurtuluş Hareketlerinin Vazgeçilmez Müttelikidir

Kürdistan Ulusal Kurtuluş Cephesi, her alanda somut koşullara uygun bir mücadeleyi geliştirirken bölgemizin tüm devrimcileri yönetim ve hareketleriyle sıkı bir dayanışma içinde olacaktır.

Bölgemiz ve dünya ilericisi-sosyalist güçleriyle gerekli ittifaklara ulaşarak, kendi gerçekliğini bunlarla kaynaştırmak, gerek kapitalist ülkeler işçi sınıfı hareketi ve demokrasi güçleri, gerek sosyalist ülkeler ve gerekse ulusal kurtuluş hareketleriyle yerinde, zamanında ve gücümüz oranında ilişkileri geliştirerek desteklerini sağlamak, ülke gerçekliğimize tanıtılmak, ülkemizin Ulusal Kurtuluş Cephesini dünya halklarının savaşımının güçlü bir müfrezesi haline getirmek, cephe politikamızın en belli başlı amaçlarındandır. Aynı zamanda düşman kampa ilişkin olarak, sömürgeci burjuvazi ile işbirlikçileri, sömürgeci burjuvazinin kendi içindeki sömürgeci burjuvazi ile emperyalist mihraklar arasındaki sistem içindeki çelişkilerden yararlanmasını bilemek, dış politikamızın geliştirilmesinin vazgeçilmez gerekleri olacaktır.

Bölgemizin ilericisi ve devrimci güçleri de, bölgemizin emperyalizme, şovenizme ve gericiye karşı gelişen mücadeleleri ile bizim ulusal kurtuluşumuzun içiçe olduğunu görerek mücadelemize en güçlü desteği katmaktan geri durmayacaklardır. Bundan böyle mücadelemiz bu güçlerden daha fazla destek alacak ve onların mücadelelerine destek verecektir. Tüm ilericisi bölgeimizin güçlü bir devrimci ulusal kurtuluş cephesini kurmakla enternasyonalizmin en seçkin örneğini sunduğumuz inancındayız.

Emperyalizmin ve yerel gericiğin yarandığı karanlık bir Kürdistan yerine, kızıl-lan bir Kürdistan yaratılması insanlığa çok şey kazandıracaktır. KUKK, halkımızın iradesini çağa dayatan ve ilericisi insanlık içinde yer alma amacına hizmet eden bir mücadele aracıdır. Uyuyan bir Kürdistan'ın çağa ve insanlığa vereceği hiçbir şey yoktur. Bu açıdan, ilericisi insanlık, Kürdistan'ın kölelik uykusundan uyanarak çağa doğru koşmasını saygıyla karşılamalıdır. Her halk gibi halkımızın da vazgeçilmez hakkı olan bağımsızlık amaçları önüne, uluslararası çeşitli koşullar bir engel olarak dikilmemeli,

tersine enternasyonalizmin de bir gereği olarak ülkemiz kurtuluş mücadelesine en sıcak destek sunulabilmelidir. Kaldı ki uluslararası koşullar durmaya değil, tam tersine koşmaya zorlamaktadır. Ancak görülmektedir ki, halkımıza en büyük dostluk örneğini sunması gerekenlerde, soylu ulusal kurtuluş amaçları karşısında, iki yüzlü öncesinde ipliği pazara çıkarılmış kültür özerkliği gibi çözümler etrafında dönmekte ve hatta Kürt dili, edebiyatı, müzik ve folklorünü geliştirme faaliyetini devrimci siyasal görevlerin önüne koyarak, oynamaları gereken role rağmen, halkımızın mücadelesini tükama çabalarıyla gericiye hizmet etmektedirler. Kültürü geliştirme adı altında oportünizmin en tehlikeli olarak sergilenen bu yaklaşımın halkımıza vereceği hiçbir şey yoktur. Bugün emperyalist sistem içinde bazı kesimler de mücadelenin bağımsızlık ve demokratik gelişimin önüne baraj koymak için işbirlikçileri dünden yatan reformist ve ilkel milliyetçileri de kullanarak ulusal-kültürel özerkliği bir çözüm olarak dayatmak istemektedirler. Ancak onların bu yönlü girişimleri halkımız için anlaşılacak bir durum değildir. Ama halkımız, benzeri yaklaşımların sosyalist güçler tarafından da dayatılmasını anlamakta zorluk çekmekte de haklıdır.

KUKK, başta sosyalist ülkeler olmak üzere, tüm ilericisi insanlığı ulusal kurtuluş güçlerinin yanında olmaya çağırılmaktadır. Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin önemini ortaya koyarak, ilericisi insanlığa çok şey kazandıracak olan mücadelede enternasyonalist anlayışı sıkı sıkıya bağrı olduğunu, hiçbir ideolojik-politik sapırmamızı bunu engelleyemeyeceğini, bunu kendi pratiğiyle mutlaka kabul ettireceğini, gerek dünya sosyalist devrimi ve gerekse ulusal kurtuluş hareketlerine bu biçimde karşılık verileceğini, başlangıçtan itibaren girilen bu doğrultunun zafere kadar sürdürüleceğini belirtmektedir.

Partili Militanlar ve Tüm Kürdistan Halkı! Partimizin Dalgalandığı Cephe Bayrağını Yükseltmek İçin İleri!

Partimizin en şanlı adımlarından birisi olan Ulusal Kurtuluş Cephesi bayrağını yükseltmekle gurur duyacağımız bir dönemi başlatırken, başta Parti önderliği olmak üzere partili tüm militanların ne kadar yüksek bir sorumluluk, dikkat ve duyarlılık, tarihi olduğu kadar güncel yaşamsal sorunlarla da karşı karşıya olduğunu bir an olsun unutmuyoruz. Böylesine sorunlar ortamında en ısradın bir duyarlılığın dahi birçok cana mal olacağını ve halkımızı son derece zor durumda bırakacağını geçmiş pratiğimizden de çok iyi biliyoruz. Geçmişin amansız imha sürecini ilkerliklere kadar duyduk. Halkımızın imhanın en derinini yaşadığı ve bir daha dirilemeyeceğinin söylendiği bir aşamada, adeta mezarları derlencesine gün yüzüne çıkışı sağladık. Bunun neler pahasına gerçekleştiğini bilmekteyiz. Buna bakıp önümüzdeki yıllarda da, düşmanın vahşiliğine bağlı olarak ne kadar zor

gececeğini tahmin etmek zor değildir.

Fakat biz bu zorlukları hiçbir gücün sunacağı maddi bir destekle aşacağımızı düşünmüyoruz. Tam tersine biz, daha başında sahip olduğumuz engin yurtseverlik, Bilimsel Sosyalizme inancımız ve halkımızın özgücüne sonuna kadar bağlılığımızla bugüne kadar geldik. Ve zafere de bu silahlarla kazanacağız. Ama kendi pratiğimizde şunu da gördük ki, gerekli ideolojik-politik ve örgütsel bilinci zamanında sergilemeyen yetersiz devrimcilik, zararları yalnız kendisiyle sınırlı olmayan, halkımızı da büyük zorluklar içine sokan sonuçlara yol açmaktadır. Bir daha bu durumlara düşmemek için, en gelişmiş ideolojik-politik ve örgütsel bilince kuşanmasını bileceğiz. Özellikle de yaşamsal bir sorun olan halkımızın her düzeydeki örgütlenmesinin ustaları olmak için gerekli bilince ve çabaya mutlaka sergileyeceğiz. Bu konuda kimden kaynaklanırsa kaynaklansın içimizdeki her türlü geriliği ve engeli dostça ikna yöntemiyle aşmasını bileceğiz. Dürüst olmayan ve artıyetlilik kokuşan davranışları asla affetmeyeceğiz. Son derece zorlu bir mücadeleyle bugünlere yaratabilen bir partinin militanları olarak, halkımızın şanlı ulusal direniş sayfağını bundan sonra da başlarıyla yazmak yine parti silahını çok güçlü biçimde kullanmamıza bağlıdır. Bu silahtan çeşitli biçimlerde sağlıklı olmayan kullanımı geçmişte sınırlı bir zarar verdi, fakat önümüzdeki dönemde onbinlerin hayatına mal olabilir. Böylesine zararları hiç vermek istemediğimiz gibi, tam tersine gelecek kazanımlarla dolu kılmak en büyük arzumuzdur. Düşmanın askeri, siyasi, ideolojik, kültürel bütün saldırılarını zamanında ve zemininde karşılayabilen, dostların ilgi ve desteklerini zamanında yaratabilen ve hepsinden de önemlisi halkımızın öz güçlerini tarihten süzülüp gelen coğrafyasının, sosyal yapısının, kültürünün, gelenek ve göreneklerinin önüne bağlı bir biçimde ele alan, onun savaşma üslubunu yaratan, onun komutanları olmasını bilen militanlar olarak, bize tüm bu özellikleri kazandıracak olan Parti silahını son derece yetkin bir biçimde Cephe gerçeğine de uygulamasını bileceğiz.

Partimiz cepheleşiyor. Partimiz halkımızın şahlansını Ulusal Kurtuluş Cephesinde somutlaştırarak, bunun bayrağını tarihimizde ilk defa dalgalandırıyor. Bu, son derece bilimsel bir çizgi ve uygun hazırlıklar üzerinde gerçekleşti. Fakat amaçlarımız için bunları yeterli göremeyeceğimiz ve sonuca mutlaka ulaşmamız gerektiği de açıktır. Bu nedenle ki, Partimiz, geçmişte yaşanan, ama bir kez daha yaşanmaması gereken eksiklik ve yanlışlıkların bulunduğu her militanın dikkatini çekerek üzerine düşen görevi yaptı. Artık bundan sonra yapılması gereken, her örgütümüz ve militanımızın bu Parti emrine uyarak, güç ve yeteneklerinin azamısını kullanıp halkımızın

muhtaç olduğu askeri ve siyasal komutanlar haline gelmeyi bilmeleridir. Militanlar, dedime bunu gerçekleştirecek karşılık vermeli-dirler.

Kürdistan Ulusal Kurtuluş Cephesi'nin ilanı, aynı zamanda halkımız için yeni bir yaşam biçiminin ilanıdır. Açık ki, bu, yediden yetmişe, kadın-erkek savaşan bir halk gerçekliğinin yaratılması demektir. Bugüne kadar adımız da dahil ulusal ve insanlık onurumuz düşman çizimleri altında çiğnendi, geleceğimiz ve umutlarımız karartıldı. Bugün elimizden zorla alınır her şey devrimci bir intikamla karşılık vererek zorla ve yeniden sahip çıkma dönemidir. Bağımsızlık ve onurlu bir yaşama, kısaca insanlığa ulaşmaya, hiçbir şart koşmadan, durup dinlenmeden yükselteceğimiz direnişe bağlıdır. Önümüze konulan sahte kurtuluş yollarına itibar etmeyeceğiz. Dilimiz ve kültürümüzün korunup, geliştirilmesinin ulusal bağımsızlık onurumuzun korumaya bağlı olduğunu bilerek, her şeyi bu kutsal amacın hizmetine koşacağız. Ulusal Kurtuluş Cephesi, bu anlamda ezilen, sömürülen, baskı altına alınan, ama direnmek isteyen halkımızın her şeyidir. Bu bayrak altında toplanmalı, bizi bölüp parçalayan düşünce ve davranışlardan hızla sıyrılmalıyız. Biz, içine itildiğimiz bu utanılsız karanlığı kendi ellerimizle yırtıp, geleceğimizi kendi ellerimizle yaratacağız. Bu açıdan ne düşmanlarımızın çokluğu ve ne de elendi olanaksızlıklarımız bizi düşündürmektedir. Çünkü biz, kendi geleceğini yaratmaya karar vermiş bir halkın en yenilmez zannedilen düşmanları yendiklerini, en aşılmas zannedilen engelleri aştığını, yürekleri ve bilekleriyle savaşan dünya halklarının zengin pratiklerinden de bilmekte ve bu halklara dahil olmanın kıvancını şimdiden yaşamaktayız. Artık ülkemizdeki her insan düşmana karşı bir silah durumundadır. Kaybettığımız her şeyi yeniden kazanmanın kararlılığı ve inancıyla atıldığımız bu öz savaşımızda zafer bizim olacaktır!

O halde, Cephemizin ilanında ettiğimiz yemini bir kez daha tekrarlıyoruz:

Çağın bir yüzkarası ve lanetli bir tarihsel geçmişin ürünü olan vahşi sömürgecilik karşı savaşımızda kanımızı damla damla akıtacağımıza, bütün yeteneklerimizi ülkemizin kurtuluşu için verimli şekilde harcayacağımıza, hiçbir yeteneğimiz ve enerjimizi kendimizle mezara götüremeyeceğimize, düşmanlara aramızdaki muazzam güç dengesizliğini göz önüne getirerek bu mesafeyi en güçlü teknik olan insan faktörünü kapatmayı şiar edineceğimize, halkımızın çağla ve tarihle kopuk yaşamını ilericisi insanlıkla birleştirmek ve kendi öz tarihimizi yazmak için yaşayacağımıza, bunun dışında bir felsefe, siyaset ve pratik ahlâk yaşamını kabul etmeyeceğimize ve bunu tüm topluma emgen kılmalı Partili olmanın, yurtsever olmanın, cepheye ait olmanın bir gereği olarak kabul edeceğimize and içeriz.

* Halkımız Cephe Silahıyla Savaşacak ve Kazanacaktır!

* Yaşasın Kürdistan Ulusal Kurtuluş Cephesi!

Sömürgeci Zulüm Tehlikeli...

Başta 5. Sayfa

rin bu yönlü faaliyetlerini boyutlandırılmasına da yol açmıştır. Aşiretçi bağların kısmen güçlü olduğu yerlerde aşiretleri silahlandırıp, milis güç olarak devrimci karşıasına dikmek istemişlerdir. Ne varki halkımız, bunu kabullenememiş, devrimci mücadeleden yana tavır koymuştur. Yoğun devrimci siyasal mücadele yanında yeni toplumsal yapının aşılmasında bu tür bir milisleşme çabasının tutmasına olanak tanımamaktadır. Açıktan devletten yana olmak, daha doğarken ölmek, işlevsiz kalmak demektir. Bu yönlü oluşan bazı yapılanmalar ise, kararlı devrimci şiddetle dağıtılmıştır. Ve halk bunu coşkuyla karşılamıştır. Bu nedenle yeni biçimlere ihtiyaç duyulmakta, bunun hazırlıkları yapılmaktadır. Yoğunlaşan baskılarla birlikte bu faaliyetler de gündeme gelmiştir.

Bir çok insanın sakat kalmasına M.Erdal'ın katledilmesine vb. yolaçan olayların tekrardan getirip düşüncenin odasına oturttuğu girişimler de bunlar olmaktadır.

Kürdistan'ın egemen sınıfları, sınıf egilimleri doğrultusunda yeniden örgütlenmektedirler. Daha önceleri dağıtan sömürgecilik, bu kez kendisine bağlı tarzda siyasal organizasyonlar içinde birleşecek, bunlara, "Kürdistan adına kurulan siyasi yapı" görünümünü vermeye çalışacaktır. Bu egemen

sınıfların çıkarlarına da denk düşmekte, proletarya hareketine karşı sınıf çıkarlarını koruma istemlerine cevap vermektedir. Böylece bu kesimlerin halkla fazla karşı karşıya gelmeden iş yapar konuma getirilmesine çalışılmaktadır. Şimdiden bu kesimlerin ağzında, geçmişte devrimci mücadeleye verdiği zararlarla ünlü bazı grupların isimleri dolmaktadır. Ölmüş siyasal organizmalarla, hayat kaldırılmak isteniyor. Ya da varolan bazı isimlere cisim aranyor, bunun çabaları yoğunlaşıyor. Bu çabaların (bugün UKM'ni destekledikleri söyleyen) bazı güçlerce el altında desteklendiği açıktır ve bu gizli destek

ortak sınıf eğilimi ve çıkarlarından dolayı yarın açık birliklere dönüşecektir. Bu gün "sol" adına oluşturulan birlikler, yarın "Kürdistan" ve "yurtseverlik" adına oluşturulacak, bunlar birliklerini tamamlayacak, Stockholm'den Kürdistan'a uzanan bir zincir oluşturulacaktır.

Sorun önemlidir. Doğru ve yeterli kavrayışa ulaşılmalıdır. Tehlikeyi küçümsemek, fazla büyütmeden bertaraf etmek, devrimi korumak gerekmektedir. Görünüşe değil öze, isme değil cisme, lafıza değil icraata, parlak sloganlara değil eyleme, oluşturulan ve daha da oluşturulmak istenen örgütleri,

birliklerin isimlerinin başındaki "sol", "Kürdistan", "Ulusal Kurtuluş" vb. yaftalara değil, gerçekliklerine, nerede, ne zaman, nasıl ve niçin, kimler tarafından oluşturulduklarına, sahte sözlerine değil geçmişlerine ve gerçek niyetlerine, oluşturuldukları atmosfere ve finans edenlerine bakmak önem kazanmıştır. Hem de her zamankinden daha çok. Devrimcilerin, kitlelerin, tüm kamuoyunun dikkatleri buraya yöneltilmeli, iyi görülüp tanınması için tüm kuytucluklarına ışık tutulmalıdır.

20. Şubat 1985
Zerevan

DUYURU!

1976-1984 PKK

Direnış Şehitleri Albümü
Çıktı.

Impressum
V.i.s.d.p
A. Çobanoğlu
Achen-ur Str. 514-520
5000 KÖLN 41

Yazışma Adresi
SERXWEBÜN
Postfach: 10 16 83
5000 KÖLN 1

Ödeme Adresi
Deutsche Bank KÖLN
A. Çobanoğlu
Konto No: 10 50 046
BLZ: 370 700 60

14 Şubat 1985'te FHKC'nin yaptığı basın toplantısında FHKC/PB adına yayınlanan bildiri

FHKC/PB, Kral Hüseyin ile Arafat arasında önümüzdeki döneme ilişkin siyasi çabalarla temel teşkil edecek olan ve iki taraf arasında ortak siyasi faaliyet sürdürme düzeyine ulaşmayı içeren, 13 şubat 1985 günü Amman'da imzalanan resmi anlaşma ve Filistin sahasında baş gösteren tehlikeli son siyasi gelişmeleri değerlendirmek üzere olağanüstü toplandı.

Bu konuda FHKC/PB aşağıdaki noktaları belirledi.

Birincisi; Washington'da Reagan ve Fahd arasında görüşmeler sürerken, Kral Hüseyin ile Arafat arasında imzalanan resmi ittifak nitelik ve tehlikeli bir dönüşümü, ulusal çizgiden onarılmaz bir sapmayı ifade etmektedir. Bu ittifak, FKÖ'nün başına musallat olmuş resmi önderliğin son tavrı, onu, halkımızın kutsal ulusal haklarının tasfiyesini hedefleyen ABD ve gerici çözümlerin platformuna götürdüğü gibi, aynı zamanda Arap gerici odasının, Arap Kurtuluş Hareketini temsil eden tüm örgütler ile Arap ve Filistin Ulusal Davalanna darbe vurmasına destek ve başta tasfiyeci Reagan planı olmak üzere emperyalizmin planlarını hayat bulma imkanını sağlamayı da içermektedir.

İkincisi, bu ittifakın niteliği; Arafat'ın Kahire'ye ziyareti ve Amman'da FUK (Filistin Ulusal Konseyi) 17. dönem toplantısı diye adlandırılan toplantıda esas ifadesini bulan, FKÖ'nün başında bulunan sağ önderliğin bölgedeki gericiğin manevralarına eşlik ederek, ona dahil olmaya hazırlandığı yeni tavrı, geçmişteki siyasi manevralarından önce ayrılmaktadır. Biz, bugün halkımızın şiddetle reddettiği Birleşmiş Milletler'in 242 sayılı kararı ile "toprak karşılığında barış" ilkesine dayalı Kral Hüseyin planının Arafat tarafından kabul edilmesinde özünü bulan büyük bir handikap ile karşı karşıyız.

Üçüncüsü; Bu ittifak (daha -doğrusu komplo) halkımızın dönüş, kendi kaderini belirleme ve ulusal topraklarını üzerinde bağımsız ulusal devletini kurma haklarını kesin olarak belirleyen FKÖ'nün asgari programından vazgeçmeyi ve dışına çıkmayı ifade ettiği gibi, FKÖ'nün bulunduğu her yerde, halkımızın biricik temsilcisi olma vasfından vazgeçmek, FKÖ'yü, onun şehit ve acı kayıplarını Kral Hüseyin'e, Washington ile Tel-Aviv masalarında halkımız adına konuşmak üzere hediye etmesi anlamındadır.

Dördüncüsü; Bu ittifak (komplo) şehitlerin kanını, halkımızın tarihi acı kayıplarını ve FKÖ'nün önderliği altında başlayan devrimin 20 yıllık mücadelesini inkâr etmesinin yanı sıra, Filistin Ulusal Misaki (FKÖ asgari programı) ile 1983'te Cezayir'de toplanan 16. dönem toplantısına kadarki FUK (Filistin Ulusal Meclisi) toplantılarının aldıkları kararların çiğnenmesi anlamındadır.

Beşincisi; FKÖ'nün başında bulunan önderliği, ABD ve gericiğin çözümlerinin platformuna götüren bu onarılmaz sapma; tüm Filistin yurtsever örgüt, güç ve şahsiyetlerinin üzerine, sapma ve onun temsilcisi simgelerini etkisiz kılmak, FKÖ'yu ulusal çizgiye oturtmak ve zafer ile kurtuluş dek devrimi sürdürmenin dayanaklarını yaratmak için en kısa sürede Filistin ulusal cephesini kurmaya ciddiyetle yönelme görevini yüklemektedir.

Altıncısı; FHKC, ittifakın yol açtığı tehlikenin idradinden hareketle, bulunduğu her yerde halkımızı, sapma çizgisini ve onun yürütücü simgelerini etkisiz kılmak ve yıkmak, FKÖ'yü kendi ulusal çiz-

gisine oturtmak için, bu ittifaka şiddetle karşı çıkmaya çağırır.

Öte yandan halkımızın, onun ulusal yurtsever güçleriyle Arap Ulusal Kurtuluş Hareketini oluşturan güçlerin destek ve yardımlarına dayanarak, El-Fethi örgütünün tabanı ve kadrolarını bu ittifaka ve onun temsilcilerine karşı koymada etkin siyasi rollerini oynamaya çağırır.

Yedincisi; FHKC, Filistin sahasında artan bunalımı sabırla, esneklikle ve uzun erimli bir siyasetle çözmeye çalışmıştır. Devrimin ve FKÖ'nün birliğini koruma amacıyla, bölücü, FKÖ kararlarını çiğneyen sapma çizgisinin tecridi için mümkün olabilen tüm çabayı sarf etmiştir.

Ama son Hüseyin-Arafat anlaşması; var olan tüm ortak kararları çiğneyen ve tüm köprüleri yerle eden bu sağ önderliği, ciddi ulusal tavrın dışına taşımış ve onu halkımızın ulusal davasının tasfiyesini amaçlayan ABD çözümlerinin uygulanmasına çablayan gerici blokun saflarına götürmüştür.

Bu nedenle FHKC, halkımıza, Arap ulusumuza, halkımızın Arap ve uluslararası dost ve müttefiklerine, Hüseyin-Arafat anlaşmasının bir avuç teslimiyetçi, sapmacı ve korkağın dışında hiçbir kimseyi temsil etmediğini ilan eder ve halkımızın ülkesine dönme, kendi kaderini belirleme ve ulusal toprakları üzerinde Filistin ulusal devletini kurmada somut ifadesini bulan asgari hedeflerin gerçekleşmesi için, devrimin kendi mücadelesini sürdüreceğini belirtir.

**Filistin Halk Kurtuluş Cephesi
Politik Bürosu
14 Şubat 1985**

FHKC'nin yapmış olduğu basın toplantısında Genel Sekreter Dr. George Habbash yoldaş P.B. adına yukarıdaki bildiriyi okuduktan sonra, çeşitli basın ve yayın kuruluşları tarafından kendisine yöneltilen sorulara ve vermiş olduğu cevaplardan önemli gördüğümüz bazılarıyı okuyucuya sunuyoruz.

Soru- İttifakın durdurulması için Halk Cephesi ile "Demokratik Birlik (Demokratik Birlik-FHKC, FDKC, Filistin Kurtuluş Cephesi (FKC) ve Filistin Komünist Partisi (FKP) den oluşmaktadır.) her hangi pratik bir girişimde bulunmuşmu?

George Habbash-İttifakın Yaser Arafat veya bir bütün olarak MK (El Fethi) tarafından durdurulması artık gücü devrim almıştır. Biz böyle bir şeyi temenni ederdik ama, mantığımızı kullanmalıyız ki, halk kitleleri boşlukta durma vaziyetinde bırakılmasın.

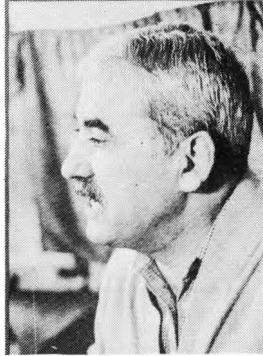
İttifakın iptal edilmesinin güç olduğunu söylüyorum. Çünkü Beyrut'tan çıktığımızdan beri Yaser Arafat kendisini sürekli olarak ABD çözümlerine olumlu karşılık vermeye hazırlıydı. Biz, FUK'un 16. dönem toplantısında ve FHKC olarak şimdiye kadar bu konuda taktikimizi tavrıyla böylesi bir faciayı önlemeye çalıştık ama, başaramadık. Bu, Yaser Arafat ve bir bütün olarak MK (El Fethi) ve Arafat'ın temsilciliğini yaptığı burjuva tabakasının ABD'nin yoluna girme karar verdiği anlamına gelir.

Bu nedenle ben İttifakın (durdurulması değil) iptalinin, boşa çıkarılmasının, FKÖ'nün içinde yer alan yurtsever, demokratik örgütlerin sarf edecekleri çabanın biçimine bağlı olduğunu söylüyorum. Bu ittifakın durdurulması için biricik yolu masbuz basın-yayın, siyasi ve kitle faaliyetleri olmuştur.

Bu, FKÖ'nün resmi önderliğinin, ABD'nin döşediği yola girmesine karşı mücadeleci bir çizgi izleyeceğine dair FHKC tarafından verilen

bir işaretir. Bu hususta halkımızın gücüne, Arap Ulusal Kurtuluş Hareketinin örgütlerine, bu önderliğin ABD çözümlerine katılma doğrultusunda izlediği yol ile buna en açık işaret eden son meydana gelen gelişmeler arasındaki nitel farkı anladığını inandığımız sosyalist ülkelerden oluşan uluslararası dostlarımızı güveniyoruz.

Şu anda herhangi bir Filistin önderinin bu siyasi olayı dakikası dakikasına izlemesi çok doğaldır. Ve yine doğal olarak Ebu Lutf'un (Faruk Kaddumi FKÖ Dışişleri sorumlusu) açıklamaları ile El-Fethi devrimci meclisinin toplanacağı vb. bir sürü soru işareti yaratan haberler aldım.

Eğer bahis konusu temenni ise, ben Filistinli her hangi bir dürist kişinin, El-Fethi MK ve Devrimci Meclisinin bu ittifakı reddederek bizi hayrete düşürmeleri temennisi ettiğine dair yemin ederim. Ama eğer konu bilimsel tahlil ve düşünme gerektiriyorsa, ben, El-Fethi MK ile önder heyetlerin, devrimi tehdit eden bu tehlikeli çizginin frenlenmesi ve durdurulmasına kadar olacağına dair herhangi bir belirtinin maalesef olmadığını söylüyorum.

Bu nedenle, biz El-Fethi'nin kadro ve tabanına sesleniyoruz. Ve bizim şu anda El-Fethi'ye sorumluluk yüklenen MK'den olumlu cevap verilmesine dair her hangi bir umudumuz kalmamıştır. Bundan sonra çeşitli sızıntı ve söylentiler artık kulak verecek durumda değildir.

Söylediklerime etki edilebilir. Bu nedenle, biz El-Fethi'nin ittifakı açık ve kesin bir şekilde lagveden açık bir bildiri yayınlamasıdır. Parti Büromuzun çok hassas olarak anlamını belirlediği ve değerlendirdiği bu ittifaka imza koynan hakkında ısratla bulunmak ise kendi sorumlulukları olur.

Soru- Bir çok defa Filistin Ulusal Cephesinin inşası için çağrıda bulununuz. Özellikle Hüseyin-Arafat anlaşmasından sonra, sizce böylesi bir cephenin karşılaştığı engeller nelerdir?

George Habbash- FKÖ'nün siyasi hattının açıklıkla onarılması ve sapmaya karşı koymak amacıyla geniş Ulusal Cephe kurma çabısından bulunduğumuzda, gerçekten bu hususta ciddi idik. Bizde, Filistin sahasında ortaya çıkan duruma karşı koymada bunun bilimsel bir çizgi olduğuna dair büyük bir kanaat mevcuttur.

Devrimimiz, ABD yoluna girme tehlikesiyle karşılaştığında doğal olarak bu sapmaya karşı koymak için, bütün Filistinlilerin gücünü seferber etmesi çok doğaldır. Biz sapmaya karşı koymak için en geniş yurtsever sallaşmayı sağlayacak ulusal cephenin kurulmasına hala ciddi diyiz. Ve ben, Yaser Arafat'ın Ürdün'le imzaladığı ittifakla ortaya çıkan son gelişmelerin, böylesi bir görevin hızla gerçekleşmesi önünde duran ayırtıcıların hacmini büyük ve önemli bir oranda azaltacağı inanıyorum.

Ve biz duyduğumuz sorumluluk

luktan ötürü, FKÖ'yü ulusal hatta, yurtsever güçlerle ittifak çizgisine oturtacak ve halkımızın yurtsever önderliğini temsil edecek bir ulusal cephenin oluşması zaruriyetine inanır ve birincil derecede esaslı çabalarımızı böylesi bir görev vermeye hazır olduğumuzu ilan ederiz. Bunun, üzerimize düşen merkezi bir görev olarak kabul ediyoruz. Bu elbette sapma karşısında duran güçlerin salında olan çelişkileri ortadan kaldırmaz. Ama biz tüm ağırlığımızı, FKÖ'yü ulusal zemine oturtacak bir cephenin oluşumu için mümkün olduğu kadarıyla ve mümkün olabilen hızla bu çelişkilerin eritilmesine hasredebiz. Bu görev, Filistin sahasındaki sapma ve onun temsilcilerini yok etmeden tamamlanması mümkün değildir.

Soru- Eger Hüseyin ile Arafat Kahire'ye gider ve Camp-David yetimtimlye anlaşma imzalanırsa tavrınız ne olacak.

George Habbash- Eger bu adım atılırsa, Ortadoğu ve Filistin sorununun çözümünde ABD'nin yolunu daha fazla tutma şeklinde yorumlayacağız. Elbette Amman'da anlaşmaya imza atması, Arafat'ın, attığı her adımın ardından ortaya çıkan öfkeli betaraf etikten sonra başka adımları atacağına işaretir. Ve doğal olarak bu yolda batışına devam edecektir. Böylesi bir adım karşısında duracağız. FKÖ'nün başında bulunan bu önderliği artık Filistin halkını, onun hedeflerini -ki bu hedefler için devrimin tüm örgütlerini binlerce hatta onbinlerce şehidi düştü- temsil etmediğine dair yeni bir delil sayacağız.

Soru- Açık ki Arafat Cezayir'de Devrimci Meclisin toplantısını yapacak. Siz (Arafatın b.n.) Hüseyin ile girdiği anlaşmasına himaye etmemesi hususunda Cezayir'le temasta bulundunuz mu?

George Habbash- Cezayir siyasi önderliğinin, şu an Filistin sahasında ortaya çıkan gelişmeler ile Hüseyin-Arafat anlaşması nezdinde meydana gelen nitel değişiklik karşısında dikkatli ve uyanık olması gerekir. Ayrıca işaret ettiğiniz gibi böylesi bir adım atma üzerimize bir görev olarak düşmektedir.

Biz, cephemizin Parti Bürosunun dünki toplantısı ile bugün yaptığımız bu basın toplantısını FHKC'nin (Bu tahrirler çizginin durdurulması, FKÖ'nün kurulması ve ulusal çizgiye oturtulması için) siyasi ve kitle çalışmalarında yeni nitel bir başlangıç olarak saymaktayız. Ayrıca uluslararası Arap ülkeleri düzeyinde yeni temaslarda bulunacağız. Bir çok kitleleş, siyasi ve basın-yayın faaliyetinde bulunacağız. Çünkü bu bunları şehitlerimizin kanına bağlılığın, Filistin Ulusal Meselesine bağlılığın bize dayattığı görevler olarak hissetmekteyiz.

Bildiğiniz gibi ben uzun bir zamandan beri Filistin sorunu bizzat yaşadım. Devrimi tehdit eden tehlikeli askeri ve siyasi anları geçirdik. Kara Eylül deneyini yaşadım. Beyrut kuşatmasını, Lübnan işgalını yaşadım. Ama bu sefer Filistin davasına ve şehitlerimize olan bağlılığımın üzerine, en yüksek derecedeki bir sorumluluğu omuza yüklediğimi hissediyorum. Biz; GIVARA GAZZA, HASSAN KANAFANI, KEMALADNAN, EBU ALİ EYYAD ve onbinlerce şehit kanının ABD ve İsrail'e görüşme masalarında Kral Hüseyin tarafından takdir edilecek, boşuna heder edilmesine izin veremeyeceğiz. Filistin halkımız gerçekten yurtsever bir halktır. Sionist düşmanla olan bu uzun çatışma ve çelişkiye bacasını veya kardeşini, dostunu kaybetmeyen bir Filistinli aileye rast-

lamak çok nadirdir. Tüm bu kayıplar İsrail, ABD ve Arap gericiğinin Filistin halkımıza sunduğu bir otomoni ile bitecek! Mümkün değil. Halkımız zorluklar ne olursa olsun, bu çizgiye karşı koymaya, onu durdurmaya, silahlı mücadeleyle, devrimi sürdürmeye kadirdir. Söz ile onun uygulanması arasındaki büyük farkı gayet iyi idrak ediyorum. Ama Lübnan örneği yeniden umut vermekte, siyasi hattın ve karşı koyma doğrultusundaki siyasi kararın ve silahlı mücadeleyi sürdürme kararının önemine ilişkin inancı derinleştirmektedir.

Soru- Bu ittifak karşısında ortak tavır almak için demokratik ve yurtsever (Yurtsever Birlik- Filistin Halk Mücadele Cephesi, Filistin Halk Kurtuluş Cephesi G.K. El Saika, El Fethi) (Sığa karşı ayaklanma hareketi-Ebu Musa kanadı) Birlik arasında işbirliği oldu mu?

George Habbash- Filistin sahasının geçmişte acısını duyduğu tüm durumun nedeni ve sorulmuş olan bu tehlikeli sapma çizgisinden kurtulması temin edecek etkin karşı koymada en iyi yolu araştırmak üzere Demokratik ve Yurtsever Birlik ile tüm Filistin yurtsever örgütleri arasında, Hüseyin-Arafat anlaşmasının ışığında ciddi görüşmelerin olması doğaldır.

Soru-Sizce bu ittifakın ilanı, Kral Fahd'ın ABD'ye yaptığı ziyareti eş zamanlı mıdır?

George Habbash- Tamamen öyle, başta Fahd'ın Washington'a yaptığı ziyaret olmak üzere bir çok şeyle eş zamanlıdır. Ama bazı diğer şeyleri eklememiz gerekiyor. Çünkü oraya, Arap yöneticileri tarafından ABD'nin başkentine doğru bir hac ziyareti var. Fahd'ın ziyaretinden sonra Hüsnü Mübarek'in, II. Hasan'ın, Kral Hüseyin'in ziyaretleri var. Resmen tesbit edilmemesine rağmen öyle bekleniyor.

Dikkat etmemiz gereken diğer husus, gelecek ay başlayacak olan Ortadoğu konulu ABD-SSCB görüşmesi var. Bu nedenle iki ABD, kendini hazırlamak istiyor. Morfi, ABD'nin Ortadoğu danışmanı) yoldaş Bolaykof (SSCB temsilcisi) ile görüştiğinde, "sizin Ortadoğu sorununun rolünüz yok. Siz FKÖ'yü tanıdınız ve onu Filistin halkının resmi temsilcisi saymaktasınız. İşte FKÖ, Kral Hüseyin, Amerikancı Araplar ve Kral Fahd, bizden Ortadoğu sorununun çözümünü istiyorlar." Ayrıca Morfi (kanaatime göre) şunu eklemek isteyecektir: "Suriye'nin belli bir türde yaptığımız silah yardımından ötürü bölgeyi tehdit eden tehlikeleri görülebiliriz. Ve bölgede çıkacak yeni bir savaşın nasıl kaçınılmazlığı hususunu görüşmemiz mümkün. Lakin Filistin konusunda Fahd, bizim tüm ağırlığımızı sorunu çözmeye vermeliydi istedi, bu konuda bile istekte bulundu. Bu Kral Hüseyin ve FKÖ açısından da böyledir." Yani bu, ittifakın imzalanmasında acele etmenin gerisindeki Arap ve uluslararası siyasi zemini göstermektedir.

İttifakın haberini Fahd'a telle bildirdiler. Reagan'dan beğeni kaptı. Bu nedenle biz bu ittifakın nitel bir değişmeyi ifade ettiği doğrultusundaki tahlimizden eminiz. Arafat, ABD çözümleriyle flört etmekteydi. İttifakın anlamı Arafat'ın flört aşamasından, onların çözümlerinde saf tutma hazırlığının başlangıcı aşamasını aşmasıdır. Bu nedenle attığı bu adımdan sonra Arafat'ın Filistin halkının, tüm Arap UKH örgütlerinin ve uluslararası dostlarının nezdinde artık Filistin halkını temsil etmediği açığa çıkmaması gerekir.

Soru- İttifakın boşa çıkarılması yönünde Demokratik Birlik ile Yurtsever Birlik arasında işbirliği Devamı 22. Sayfada

LİBYA'DA KUTLANAN NEWROZ, KİTLELERİN DİRENME AZMİNİN GÖSTERGESİ OLDU!

22 Mart günü Libya'nın Tripoli kentinde yapılan ve Ulusal Kurtuluş Cephesinin ilanıyla daha da anlamılaşan Newroz gecesi, büyük bir coşkuyla gerçekleştirildi. Çok kısa süreli propaganda çalışmasına rağmen, 1500'e yakın işçi kitlesinin katıldığı gece, yaklaşık 8 saat devam etmiş ve sunulan program, büyük bir beğeniyile izlenilmiştir. Newroz'a gerçek anlamını veren çağdaş Kawa Mazlum DOĞAN ve direniş şehitlerinin en güçlü tarzda anıldığı gecede, Türkçe ve Arapça yapılan konuşma büyük bir dikkatle dinlenmiş

lamlarım..." diyerek başlattığı konuşmasında Filistin hareketinin geldiği son aşamayı, Ortadoğu'da oynanan emperyalist oyunları, ilericidevrimci güçlerin durumunu da anlattı Ebu Ziyad konuşmasını şöyle sonuçlandırdı:

"Yoldaşlar, bu anlamlı gününüzü bir kez daha kutlarken, yaşınsın Kürt ve Filistin halklarının ortak mücadelesi, yaşınsın halkların enternasyonalist dayanışması, yaşınsın Kürdistan halkının önderi PKK, Devrim şehitleri ölümsüzdür!"

İkinci konuşmacı, Filistin Yurt-

Newroz'a iştirak etmek bizim için bir şerefir. Aynı zamanda, Kürt halkının da direnme geleneği olan Newroz münasebetiyle Libya'da düzenlediğiniz bu gece, Kürdistan halkıyla Arap halkı arasındaki dayanışmanın ve sıcak mücadele ilişkilerinin en bariz kanıtıdır" diyerek konuşmasına başlayan temsilci, Cephesinin, KUKM'sini desteklediğini de açıkladı. Emperyalizmin bölgedeki çabalarını dile getiren ve bu saldırılara karşı bölge ilericidevrimci güçlerinin birlik oluşturmaları, omuz omuza mücadelesi gerektiğini de vurgulayan konuşmacı, Kurf'ez'de önemli bir konuma sahip olan Umman'daki gerici yönetimin emperyalistlerle olan ilişkilerini ve devrimci güçlere karşı saldırılarını da dile getirdi. Bölgenizde ilericiler konumunda olan örgüt ve devletlerin rollerini, yapıları gereken görevlerini bir kez daha hatırlatan konuşmacı, mesajını şöyle sonuçlandırdı: "Kardeşler, dostlar; Kürt ve Arap halkı arasındaki dayanışma bağlarının daha da kuvvetlenmesini bir kez daha temenni ederken, Kürt halkının kendi kaderini kendisinin özgürce tayin etmesi uğruna yürüttüğü haklı davasının yanındayız"

Gecede mesaj veren Sudan Halk Ordusu, Halk Kurtuluş Hareketi Libya sorumlusu Albay Micor Niyal'de şunları söylemiştir:

"Kürdistanlı devrimciler! Sudan Halk Ordusunun Merkez-Komitesi, Halk Kurtuluş Hareketinin Yürütme Komitesi, Sudan Halk Ordusunun savaşçıları ve Libya'da bulunan arkadaşlarımız adına sizlere devrimci selamlarımı iletıyorum"

Konuşmasına, Kürdistan halkının ve dünya ulusal kurtuluş hareketlerinin emperyalizme, sömürgecilğe ve gericiliğe karşı yürüttüğü mücadeleyi selamladığını belirterek devam eden Albay M. Niyal, Kürdistan halkını kurtuluşa götüreceği olan tek gücün PKK olduğunu da vurgulamıştır. Sudan'ın ekonomik ve siyasi durumunu izah eden ve gerici Nimeyri yönetiminin barbarlıklarını da anlatan Albay M. Niyal, 1983'te kurulan Sudan Halk Hareketi ve askeri kanadını oluşturan halk ordusunun görev ve yükümlülüklerini de dile getirmiştir. Sudan halkının zafere ulaşacağını kesin olduğunu belirten ve "Hareketimiz önderliğinde yürütülen haklı savaşımız, öğrencilerin, işçilerin, avukatların, mühendislerin, köylülerin kısıcası direnişten çıkarı olan tüm halk yığınlarının katıldığı uzun süreli halk savaşıdır" diyen M. Niyal, konuşmasını şu sözlerle bitirmiştir: "Kardeşler, konuşmamı noktalamadan PKK önderliğinde Kürdistan halkının faşist Türk devletine karşı yürüttüğü haklı mücadelesinin yanındayız"

Libya Newrozundaki tiyatro sahnesi...

Geceye katılan ve sözlü mesaj veren, konuklardan birisi de Umman Halk Kurtuluş Cephesinin Libya sorumlusu idi: "Umman Halk Kurtuluş Cephesi olarak, Kürdistan halkı ve önderleri olan PKK'lı yoldaşlara tarihlerinin en anlamlı günlerinden biri olan

lirtir, SHOHKH lideri Albay Dr. Jon Karnak Di Mibyor yoldaşın selamlarını iletirim. Zafer Mücadeleci Halkların olacağını"

Libya'dan Serxwebün Okuyucuları.

KUKC'nin İlanıyla

Daha da Güçlenen Newroz Gece Eylemleri Kitlelerin Coşkunu Katılımıyla Kutlanıyor!

Kürdistan Ulusal Kurtuluş Cephesinin, 21 Mart 1985 günü ilan edilmesiyle daha bir anlamlılık kazanan Ulusal Direniş ve Mücadele günümüz Newroz, Avrupa'nın dört bir yanında kutlanılmakta, direniş ve bağımsızlık mücadelesinin giderek güçlü bir taban bulmasını sağlamaktadır. Halkımız, bulunduğu her alanda, tüm benliğiyle mücadeleye sahip çıktığını ve bu uğurda hiç bir fedakarlıktan kaçınmayacağını birçok alanda kanıtlandığı gibi, özellikle de direnişçi Newroz gecelerine katılmada ve gecelere en coşkulu tarzda sahip çıkmada da göstermektedir. Gerek direkt düşmandan gelen saldırı ve anti-propaganda olsun, gerekse de sol maske arkasına saklanan ve mücadelemize karşı olmadık yöntemlerle savaş açan güçler olsun, mücadelemizin tarihi ve yakıcı gerçekliği karşısında fazla tutunamayanlar gibi, iğrenç yüzlerini de artık saklayamaz duruma gelmektedirler. Kutsal bağımsızlık savaşımız saflarında birleşen ve yek vücut

çeşitli "sol" maskeli çevrelerin engellemeye ve anti-propaganda çabalarına rağmen katılımın güçlülüğü engellenememiş, Kürdistanlı yurtseverler ülkemizde gelişen bağımsızlık mücadelesine katkıda bulunmak ve esareti, teslimiyeti lanetlemek için direnişçi Newroz'da bir araya gelmişlerdir. Düzenli ve disiplinli bir şekilde sonuna kadar geceyi takip eden kitle, programa slogan ve alkışlarla eşlik etmiştir.

Paris: 20 Nisan günü Paris'te kutlanan Newroz gecesinde 2500'e yakın bir kitle katılımı; salonu dolduran kitlenin disiplinli ve coşkulu bir şekilde programa eşlik etmesi de geceye ayrı bir önem kazandırmıştır. Gecede yapılan siyasi konuşma büyük bir dikkatle izlendiği gibi, bizzat kitle tarafından haykırılan sloganlarla da desteklenmiştir. Tüm salonun tek yürek olduğu Paris Newroz gecesinde halkımızın cephe saflarında birleşmesi ve ortak mücadeleye atılmasıyla ilgili yapı-

Avrupa'da kitleler Newroz'u coşkuyla selamladı...

halinde ayağa kalkarak, her türlü düşmanca saldırıları teşhir eden yurtsever halkımız, artık hiç bir çıkar gözetmeksizin ortak hedef ve çıkarlar uğruna açılan mücadeleye bayrağı altında birleşmektedir. Milli birlik ve beraberlik içinde mücadeleye katılma özlemiyle dolu olan halkımız, bu özlemini en güzel dayanışma örneğinin sergilendiği Newroz gecelerinde de dile getirmektedir.

Geçen sayımızdan bu yana kutlanan Newroz gecelerindeki durum ise şöyledir:

Bielefeld: 30 Mart günü yapılan ve oldukça canlı ve disiplinli geçen Bielefeld Newroz gecesinde, 600'ün üzerinde bir kitle katılımı oldu. Programın seri bir şekilde başarıyla sunulmasına karşılık kitle de attığı sloganlar ve alkışlarıyla geceyi daha da güçlendirdi. Baştan sona dikkatle izlenen gece programı hayli etkili oldu.

Köln: 1985 Newroz'un güçlü tarzda kutlandığı bir diğer gece de 31 Mart günü Köln'de gerçekleştirildi. 1500'e yakın Kürdistanlıların katıldığı gecede beğeniyile izlenen programda en çok tiyatro bölümü ilgi topladı.

Den-Haag: 13 Haziran'da Hollanda'da içerisinde merkezi olarak Den-Haag'da yapılan Newroz gecesinde ise 1200'e yakın bir kitle katılımı sağlandı. Alanda bulunan

lan çağında oldukça büyük bir coşku ve sevinçle karşılanmış, tüm kitle alkış ve sloganlarıyla bu çağrıya cevap vermiştir. Baştan sona kadar ilgiyle izlenen program tüm kitlenin beğenisini kazandı.

Stockholm: 27 Nisan günü yapılan bu geceye de 400'ü aşkın bir kitle katılımı sağlanmıştır. Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesine yönelik belli bir süreden beri karşı tutum takınan ve birçok faaliyette olduğu gibi, Newroz gece eylemini de engelleme çabası içerisine giren İsveç hükümetinin çabaları da boşa çıkmıştır. Bu alanda bulunan Kürdistanlı kitleler, çeşitli çevrelerin anti-propagandalarına karşı direnişçi Newroz'u kutlama gecesinde gerçekleştirilmesini sağlamışlardır. UKC'nin ilanı da büyük bir sevinç ve coşkuyla karşılayan bu alandaki Kürdistanlılar, gece programına en güçlü tarzda eşlik ederek, mücadeleden yana tavırlarını ortaya koymuşlardır.

Oldenburg: 27.4.1985 tarihinde yapılan yerel çaptaki Ulusal Kurtuluş Cephesi'yle dayanışma gecesinde de 500 civarında bir kitle katılımı sağlandı. Oldukça coşkulu ve güçlü bir kaynaşma içinde geçen gecede kitleler Cephe'nin kuruluşunun sevincini yaşamaktaydı. Gecenin içeriğine uygun olarak hazırlanan program adeta tüm salonu ayağa kaldırmış, sloganlarla programa eşlik ediliyordu.

HALKIMIZ 1985 NEWROZ'UNU CEPHE BAYRAĞINDA SOMUTLAŞAN DİRENİŞ VE BİRLİK RUHUyla KARŞILADI!

1985 Newroz'unda Kürdistan halkı, ulusal direniş tarihinden anımlı kutlamalarından birini yaşadı. Çünkü 1985 Newroz'u her hangi bir Newroz değildi.

2597 yıl önce Demirci Kawa'nın yakıldığı ve 1982 Mart'ında Mazlum yoldaşın kanyalı alevlendirip çağdaş bir anlam kazandırdığı bağımsızlık ve özgürlük meşalesi, 1985 Newroz'unda ERNK'nin ilanı ile tüm Kürdistan halkının elinde bayraklaştı.

ERNK'nin ilanı ve yarattığı coşkunluk, binlerce yıldır kölelik boyunduruğu altına alınmış halkımızın bağımsızlık ve özgürlük tutkusunun daima canlılığını koruduğunun ve hiç bir biçimde silinemediğinin toprakta filiz vermeye hazır bir tohum gibi yüreklerde saklı tutulduğunun yeniden kanıtlanması olmuştur. Şimdi tohum çatlamış ve filiz vermektedir. Ülkeyimizin her karış toprağında, insanlarımızın bulunduğu her kara parçasında Kürdistan'ın çağdaş çiçeklerinin sevinci ve kivançı yaşamaktadır. Bundan gurur duyuyoruz.

Newroz bir çok çevrenin yıllardır özünden boşaltmak istediği, ama halkımızın da kendi varlığını bir sembolü olarak daima canlı tutup, onun anlamına uygun bir seviyeye ulaşmak istediği bir direniş anıydı. Tüm ulusal değerlerimiz ve varlığımız gibi Newroz'da katledilmek istenmişti. Newroz'un direnişçi özünden boşaltılarak salt bir baharı karşılama ve türküler söyleme günümüz gibi kabul ettirilmek istenmesinin ulusal varlığımıza yönelik imhacı amaçlarla doğrudan bağlantısı vardır. Belki de binlerce yıldır söndürülemeyen tek direniş aleviydi Newroz; bu nedenle onun bu anlamını koruması hiç bir biçimde en küçük bir varlığı bile kabul edilmek istenmeyen Kürdistan halkının canlılık emaresiydi. Elbetteki düşmanlarımız çok küçük bir işiğe bile tahammül edemedikleri bir ortamda Newroz alevini de söndürmek zorundaydılar.

İşte 1982 Newroz'unda düşman, Mazlum yoldaşı katletmekle bu işiği karartmak, O'nu ebediyen köleliğe gömülüşümüzün, halk varlığımızın bugüne ulaşmasında bir köprü olmuştur; ve çağdaş Kawa'nın kanyalı alevlendirildiği 1982 Newroz meşalesi ise modern ulusal kurtuluş mücadelemizin her ne pahasına olursa olsun yükselceğinin, kendi bağımsızlığı ve özgürlüğü için savaşılan halkımızın zaferi elde etmesini hiç bir zorba gücün engelleyemeyeceğinin kanıtı oldu. Mazlum yoldaşın şahsında sergilenen boyun eğmezlik tüm bir halkımızın da tek yaşam biçimi haline geldi.

1985 Newroz'u, Mazlum, Hayri ve Kemallerden devralınan direniş bayrağının yüksek teatması temelinde, ülke içinde yürütülen zorlu bir mücadele ve halkımızın eşiz desteği ile sağlanan gelişmelerle karşılandı. Ulusal direniş ve birlik ruhu tüm halkımız açısından da pratik bir gerçekliğe dönüştürülerek, ERNK'de somutluk kazanırdı. Bu anlamda ERNK, Kürdistan halkının Newroz meşalesini bizzat eline almasıdır da. Newroz, artık kutsal bağımsızlık ve özgürlük amaçları uğruna yanan, bilincelen, ayağa kalkan, tek bayrak altında toplanan, yani cepheleşen Kürdistan'dır.

Halkımız, 1985 Newroz'unu böyle böyle bir anlam ve buna uygun düşen coşkunlukla karşıladı. Ülkede, Avrupa'da, Ortadoğu'da, Arap çölleriindeki Kürdistanlılar, Newroz 1985'i ellerindeki cephe bayraklarıyla selamladılar. Avrupa'nın çeşitli merkezlerinde düzenlenen 14 gecenin yanı sıra, Lübnan, Libya ve Suriye'de de Kürdistanlı kitleler Newroz'u ve Cephe'nin ilanı toplam sayıları yüzbine varan katılımla mücadele ve birlik sloganlarıyla kutladılar.

Lübnan'ın Bekaa Vadisindeki Bariliyas'ta düzenlenen Newroz kutlama gecesinde 1000'ni aşkın Kürdistanlı emekçi ve davetli katıldı. Kutlama gecesi tümüyle Kürdistanlı emekçilerin cabaları ve hazırlıkları temelinde gerçekleştirildi. Sıcak savaş alanında gerçekleştirilen bir Newroz kutlama gecesi olma özelliğinden dolayı Lübnan Newroz kutlamaları başlangıç anından gecenin sonuna kadar silah sesleri altında atılan coşkun sloganlarla militan bir şekilde gerçekleştirildi. Bu ise, halkımızın nerede olursa olsun ülke bağımsızlık mücadelesine en militan destek ve katkını sağlayacağını da kanıtı oldu. Gecedeki coşkunluk, PKK adına bir arkadaşın Cephenin ilanı duyurmasıyla zirveye ulaştı. Cephe ilanı duyan kitleler bayram içinde adeta ikinci bir bayramı yaşadılar. "Biji Serokê me APO!", "Biji Eniya Rizgarîya Netewîya Kurdistan!", "Biji Newroz!" sloganları hep bir ağızdan ve dakikaları alan sürelerle tekrarlandı. Savaşın bir halk gerçekliğine uygun olarak geceye katılanlar adeta Cephe'nin bir neferi olmanın gururunu yaşıyor ve kendiliğinden yarattıkları disiplin ile halkımızın örgütlü yaşama sasmışlığını da ortaya koyuyorlardı.

Kürdistan halkıyla dayanışma içinde olan çeşitli güçlerde davetli olarak katıldıkları gecede, Kürdistanlı emekçilerin Cephe'nin ilanıyla doğuşa ulaşan coşkunlarına ve sevinçlerine ortak oldular. FKÖ adına Cephe Nidal (Mücadele Cephesi) niden bir temsilci arkadaş ve LUH adına da LKP'nin bir temsilcisi gecede halkımızla dayanışma içinde bulunduklarını belirten konuşmalar yaptılar. Ayrıca, diğer birçok örgüt ve çevrelerden gelen mesajlar da gecede okundu.

Daha savaşın sıcaklığı içindeki Bekaa Vadisi'nde düzenlenen bu gece, Kürdistan halkıyla, Filistin ve Arap halklarının dayanışmasının da en güzel, en anlamlı örneklerinden biri oldu. Cephe bayrağımız, barış ve özgürlüğe susamış Lübnan toprakları üzerinde barış ve özgürlüğe susamış Kürdistan halkının Ortadoğu halklarına ilettileri bir dayanışma mesajı ve ortak amaçların bir sembolü idi.

21 Mart günü Güney-Batı Kürdistan'ın Kobani, Afrin ve Kamışlı yörelerinde düzenlenen ve onbinlerce Kürdistanlı katıldığı Newroz kutlama günlerinde de direnişin yarattığı gücü, Kürdistan halkı kendi birliğine gördü.

Bu alandaki Kürt toplumu, diğer parçalarından daha değişik bir ortamda yaşamaktadır. Suriye devletinin demokratik ve ilerici komunu, Kürdistan politikasındaki dostluk anlayışından dolayı bu alandaki Kürt toplumu, daha özgür bir ortam içinde bazı kültür değerlerine sahip çıkabilmektedir. Böylece bir ortamda kutlanılan Newroz, daha değişik ve çeşitlilikle karşılanmaktadır. Newroz, özellikle son üç yıldır geniş kitlelerin katılımıyla düzenlenen halk şenlikleriyle kutlanmaktadır. Ağırıklı olarak teslimiyetçi anlayışın etkisinde olan yerel küçük-burjuva grupları, halkın bu coşkulu katılımını ve direnişe sahip çıkışını kendi anlayışları

doğrultusunda yönlendirmeye çalışıyorlardı. Kürdistan genelinde olduğu gibi bu parçada da artık işbirlikçi-teslimiyetçi anlayışlar değil, Kuzey-Batı Kürdistan'da gelişen bağımsızlık ve devrimci direniş ideolojisinin etkisi güçlü bir tarzda kitlelerde yer etmiştir. Halkın büyük çoğunluğunun proleterya partisine sempati duyma, dost olma ve destek sunma durumunu yaşamakta olduğu gizlenemez bir gerçek halindedir. İçte bulundukları olumsuz ve teslimiyetçi konumlarından ötürü halktan çok uzak olmalarını aldırış etmeden kendi aralarında oluşturdukları geri bir programla Newroz şenliklerini normal bir düşün şölenine çevirmek isteyen küçük-burjuva grupları, bu programlarıyla direnişçi konuşma, türküler ve oyunlarla sansür koyarak halkın temel sorun ve taleplerini içermeyen, kurru, kalıplaşmış bir kaç türkülerle v'leri ile meseleyi geçiştirme ve bununla halkın gelişen direniş eğiliminin

On binlerce Kürdistanlı katıldığı Afrin Newroz eyleminde A. ÖCALAN yoldaşın resimleri elden ele dolaştırıldı...

önüne set koymak istediler.

Nitelik ve nicelik olarak sosyal, siyasal ve kültürel bakımdan devrimci ideolojinin etkisiyle mevcut yerel gruplardan çok ilerici bir düzeye olan ve direniş mücadelesine bağlı halk kitleleri, teslimiyetçi anlayışın bu tutumunu kabul etmeye protesto etme ve ders verme mahiyetinde bağımsız tavır geliştirerek direnişe sahip çıktığını, teslimiyetçi safılarına mahkum ettiğini pratiğiyle ispatladı.

Halkın kendiliğinden gelişen bu tutumu gerçekten anlamlandı. Bir çok çevreye bir ders olan bu tutum, devrimci mücadelede büyük bir gelecek vaat etmektedir. Kürdistan'daki direniş mücadelesine paralel olarak Kürdistan genelinde bir toplanmanın olacağı bu eylemle iyice anlaşıyordu. Geçmişte görülmeyen bir katılımla halkın rağbet göstermiş olmasının tek nedeninin direniş mücadelesinin düzeyi olduğunu hemen herkes teslim ediyordu. Newroz gününün yaklaşmasıyla halk arasında sıkı bir kaynaşma ve büyük bir coşkuyla hummalı bir hazırlığa girildi. Bununla kitlelerin dile getirmek istediği bir şey vardı. Tek yürek, tek vücut halinde bayram alanına akın eden bu kitle hedefsiz olmazdı. Kırmızı-sarı-yeşil elbiselerle yazılan "Berxwedan Jiyanê!", "Serxwebûn", "PKK", "HRK" yazıları ile elbiselere işlenen çekiç-oraklı yıldız, yakalara takılan "HRK" amblemi hedeflerini gösteriyordu. Meydana dolan onbinlerce insanın rengarenk elbiselerle göğüslerinde ve ellerinde direniş şenliklerinin afişleri, elden ele dolaştırılan A. ÖCALAN yoldaşın afiş ve resimlerinin itina ile taşınması kitlelerin tutkusunu belirtiyordu. Bu yıl büyük bir yenilik vardı, bambaşka bir Newroz kutlanıyordu. İlk olarak bu alanda yıllar-

dan beri örülen teslimiyetçiliğin çemberi güçlü bir şekilde parça bırakmamacasına yırtılıp atılıyordu. Ve ilk olarak bu alanda Newroz'un kutlanması gerçek bir siyasal eyleme dönüştürülerek, devrimin hizmetine sokuluyordu.

Sabahın ilk saatlerinde onbinlerce insanın toplandığı bayram alanlarında tüm halkın katıldığı ve toplumda keşfedilmemiş sanatsal hünelerinin ortaya konulduğu, Kürdistan halkının gelenek-görenek ve kültürünün devrimci mücadeleyle bağliık temelinde sergilendiği programlarla meydanları canlandırıldı. Kürdistan halkına özgü atlı koşulların oyunları, yeni dönemin direniş türküler, tiyatro oyunu, folklor gruplarının oyunları ve tüm halkın katıldığı halaylarla 9-10 saat süren programın ardından bitip, tükenmek bilmeyen bir enerjile tüm kitlelerin attığı, "Biji Serok APO!", "Biji PKK!", "Biji HRK!", "Biji Serxwebûn, Bimre Kedxwa-

şenlikler ve gece toplantıları ve seminerlerle ERNK'nin kuruluşu ve mücadelenin durumunun tartışıldığı toplantılarla devam edildi. Bilinçlenmenin, yurtseverliğin geliştirilmesi, devrimci direniş siyasetinin yaygınlaştırılması, daha geniş kitleleri etki altına alması ve tümünden Newroz kutlamasının siyasal bir eyleme dönüştürülerek devrimin hizmetine sokulması bakımından

1985 Newroz'u bu alan için gelişmede bir sıçrama günü olurken teslimiyetçiliği de bir kez daha mahkum etti. Bu bakımdan bu alandaki Newroz kutlamalarında ilk olarak eksik ve sınırlı da olsa kitlelerin tabandan müdahalesiyle Newroz kutlamaları doğru devrimci rayına sokulmuş bulunmaktadı. Newroz, bu alanda ilk kez bilinçlenmenin, devrimleşmenin ve direnişçiliğin geliştirildiği bir güne dönüştürülmüştür. Bu durum, halkımızın doğru devrimci bir rotada yürümeye kararlı olduğu, teslimiyetçiliği reddettiği, safılarına onun yaşıtlımasına mücadele etmeyeceğinin en açık bir belirtisi olma durumundadır.

Kamışlı'daki Newroz kutlamaları da daha farklı değildi. Meydanları dolduran on binlerce Kürdistanlı yurtsever geleneksel kutlamaları yeni içeriğine kavuşturarak, toplu kutlamaların yanı sıra düzenlenen aile toplantıları vb. leriyle bu günü bilinçlenmenin ve direnişçiliği güçlendirmenin vesilesi yaptı.

Kamışlı Newroz kutlamaları, devrimci direnişçilikle, küçük-burjuva eğilimlerin bir kez daha en net biçimde görüldüğü bir deney oldu denebiliriz. Halkımızın direniş en çok sahip çıktığı ve elleriyle yükseltme azmiyle dolu olduğu günümüzde, ilkel ve küçük-burjuva milliyetçiliğinin direnişçi özünden boşaltma cabaları, onların safaletini bir kez daha sergilemekten öteye geçmedi.

ERNK'nin ilanı yapıldığı bu Newroz, Libya'daki işçilerimiz tarafından da en görkemli şekilde kutlandı. 1500'e yakın Kürdistanlının ve bir çok davetlinin katıldığı gecede folklor ekibi ve sergilenen tiyatro, büyük beğenileyle izlendi. Yurtsever işçilerimiz, cephe ilanı duyduklarında coşku ve sevinçlerini durmak bilmeyen sloganlarla ifade ediyorlardı. Binlerce Kürdistanlı, yaşlısı, kadını, çocuğu ve güçlü işçi elleriyle, ERNK'yi coşkun alkışlarıyla onaylıyorlardı.

Evet, bu Newroz'da halkımız her alanda iradesini bir kez daha ortaya koydu. Tek bayrak altında, tek bir yürek olma atmayazı hazır oldu-guna kanıtlandı. ERNK'nin ilanı karşısında Avrupa'dan Arap çölleri kadar yaşanan bir coşku, Kürdistan halkının binlerce yıllık beklentisi ve umutlarının gerçekleşmesinden ötürüyüdü. ERNK'nin kırmızı, yeşil, sarı bayrağı, toprağımızın, umudunu, aydınlığın ve direnişin sembolü olarak halkımızın elinde daha ilk günden yükseldi. O nedenle dir ki, ERNK'nin şehit kanlarıyla kızıllaştırılmış bayrağı, Bağımsız ve Demokratik bir Kürdistan'ın yolunu aydınlatan meşale olarak bu Newroz'da halkımızın yüreklerinde alevlendi.

***Yaşasın Halkımızın Direnme
Geleneği Newroz!
*Yaşasın ERNK!
*Yaşasın Şanlı Önderimiz PKK!**

Tören alanında yürüyüş korteji halinde sloganlar atarak ayrılan kitlelerin Newroz'u kutlaması bununla bitmedi. Diğer günler ve geceler köy ve mahallelerde benzer

Eruh'ta Sömürgeci Uygulamalar ve Halka Karşı Sürdürülen Savaşın Boyutları

PARTİZANIN MEKTUBU

HRK'nin kuruluşunun ilan edildiği 15 Ağustos günü, silahlı devrim güçlerinin en başarılı ve güçlü bir şekilde eylem gerçekleştirdikleri alanların başında Eruh'un gelmesi ise bu alana doğal olarak tüm dünyaya tanıtmıştır.

Buna karşın, faşist Türk sömürgecileri de halkımızın bağımsızlık ve demokrasi mücadelesini, bu mücadelenin ilk geliştirildiği alanda boğma gibi bir girişimi vardı ve bu yüzden de sözkonusu alan adeta yeniden işgal edildi. Helikopterler hemen hergün birkaç kez tüm bölge üzerinde uçularak, arasıra bombalama eylemine de geçerek, psikolojik savaşı da hayata geçirmektedirler. Zaten bu helikopterler Siirt'te her an hazır halde bulunmaktadır, ani bir şey çıktığında hemen hareketle geçirilerek gerekli noktalara havadan indirme yapmaktadırlar. Bunun yanı sıra, 15 Ağustos'tan sonra alana yoğun bir şekilde seyyar jandarma birlikleri yerleştirilmiştir. 25-30 kişiden oluşan bu birlikler müfreze biçiminde kalmakta, belli köylerde daha çok kalarak kendilerine tanınan her türlü yetkiyi kullanmaktadırlar. Bu yetki çerçevesinde hergün rastgele birkaç köye baskınlar düzenleyen jandarma birlikleri, yol ve köy çevrelerinde bulunan mağara vb. yerleri bombalamakta, köylülere en adi hakaret ve işkenceler de yapmaktadırlar. Köy baskınları esasındaki meydan dayağı, hakaret, işkence ve tutuklama vb. şeyler, yöre halkının su ve ekmeği gibi günlük yaşamının bir parçası haline gelmiştir.

Şunu da belirtmek gerekir ki, yaşanan devrimci gelişmeler karşısında Türk devleti gibi barbar ve faşist bir sömürgeci gücün boş durması beklenemezdi. Alın gücü olmadan güne düşen ve operasyonlarda da "Türk malıdır" denilerek ellerindeki değerli eşyaları gasp eden Kürdistanlılar, bugün artık ellerindeki odunun bile vergisini vermekte, ağzındaki son lokmayı da kapırmaya noktasına gelmektedirler. Sömürgeci ordu güçleri yaptıkları baskınları yanı sıra, tüm karşı ihtiyaçlarını da halktan zorla gaspetmektedirler. Buna verilecek sayısız örnek olmakla birlikte biz bir iki tanesini vermekle yetineceğiz. X... Köyünde kalan müfreze komutanı, baskından döndükten sonra muhtarı çağırıp, kendilerine yemek hazırlanmasını istemiştir. Muhtar olanaklar dahilinde hazırlattığı çay, yumurta ve peyniri komutanın önüne getirmiştir. Bunu gören faşist komutan kızarak, "taavuk yok mu?" diye bağırmaya muhtar çok sakın bir şekilde, "köyümüzde ilaç için bile taavuk kalmaz!" cevabını vermiştir. Bunun üzerine küplere binen faşist subay, önüne getirilen tabakları ayağıyla tepeleyerek, "biz etsiz yemek yemeyiz" demiştir. Muhtar bu iğrenç davranış karşısında büyük bir nefret ve öfkeyle her şeyi göze alarak, "yemiyorsanız yemeyin, et falan yok" diyerek tabakları topalayıp götürmüştür. Bu tavır karşısında çok kızan subay, "siz görürsünüz, bunu size sorardım, ama canımdan almak istemiyorum" (bununla da devrimcilerden duyduğu korkuyu belirtmektedir) diyerek komşu köye et yemeye gitmişlerdir. Gittikleri W... köyünde, oradaki komutana misafir olmuşlar. Oradaki faşist komutan, muhtar çağırarak misafirleri için iki keçi göndermesini emretmiştir. Keçilerin komşu diyen muhtarın tutuklamakla tehdit edince muhtar çaresiz kahıyor ve köylüler ile iki keçi alıp faşist subaylara yollamak zorunda kalmıştır.

Bu noktada, sömürgeci kolluk kuvvetlerinin durumuna ilişkin olarak bir köylünün değerlendirmesine yer vermek yararlı olacaktır. "Bilyorsunuz çoğumuz Türk ordusunu değil tanımak, yüzünü bile görmemiştik. Dedelerimiz de çok abartıyorlardı. Herhalde Türk ordusu denilince her şeyi yapabilir, yıkar, yakar, açlığa, soğuğa karşı dayanıklıdır vb. biçiminde bir orduydurdular. Oysa şimdi barbar, vahşi, talancı yapısı çok iyi görüyoruz. Fakat şunu söyleyeyim ki, bizim köye gelenler, çok perişan, üstleri başları yırtık, oldukça perişandırlar. Eltimizde ne görseler çok korkarlardı. Herhalde bu askerleri bir iki saat nöbet tuttuktan sonra, karanlık başında hemen köylülere devredip yatmaya gidiyorlar. Bir şeyleri eksik olsa hemen moralieri bozuluyor, silah tutamaz duruma geliyorlar. Ya bizim askerler; (PKK savaşçılarını kast ediyor) görüyoruz ki, günlerce aç susuz kalsalar bile moralierinden, savaşma azimlerinden hiç bir şey yitirmiyorlar. Çünkü onlar inançlı ve büyük bir davanın adamlarıdır. Şimdi, artık herkes bizim bir askerimizin yüzü düğman askerine bedel olduğuna daha iyi görüyor ve kabul ediyor. Türk devletinin ise neden işleri bir an önce halletmeye çalıştığını daha iyi anlıyoruz. Çünkü bu ordu, uzun süreli savaşta, ayakta durabilecek bir ordu değildir."

Sömürgeci tarafından, bölgede yoğun bir şekilde sürdürülen bir diğer faaliyette halkı, devrimcilere karşı silahlandırarak karşı devrimci milis kuvvetler oluşturma çabalarıdır. Milis oluşturma faaliyetine öncelikle köylülere nöbet tutturmakla başlanmıştır. Bu ilk adımla, köylülerden devrimcilerin köye girmelerini engellemeleri veya ihbar etmeleri istenmektedir. Başta köy muhtarları olmak üzere köylüler köylerine dahil alanlara devrimcileri sokmamak, gördüklerinde en yakın karakola ihbar etmek için zorlanmıyor ve köy muhtarlarından (kişinin durumuna göre) silah alabilecek kişilerin isim listesi istenmiştir. Eğer bu ilk adım başarıyla atılırsa ondan sonra silah dağıtımı gerçekleştirilecek ve milisler de böylelikle oluşturulacaktır. İlk adımda hemen silah dağıtımı yapılamazdı. Çünkü yöre halkına güvenleri yoktu. Ne yazık ki baştan da "korkutulan başlarına gelirdi. Onların bu sinsi oyunları, devrimcilerin temkinli ve yoğun çalışmaları ile yöre halkının öncüsüne olan bağlılığı ve yurtsever özünü birleşmiş sonucu boşa çıkmıştır. Faşist Türk sömürgecileri hayalideğerlerinin tam tersi bir durumla karşılaşmaları ve bir iki işbirlikçi ajanın dışında ve bir iki köy çevresi haricinde bu taleplerine cevap verecek kimseyi bulamadılar. Öyle ki devrimcilere karşı, köylülere tutturdukları nöbetler köyle, devrimciler için tutulan nöbetlere dönüştü ve köylülerin bir araya gelerek sorunları tartıştıkları ve sömürgecilere karşı hangi tedbirleri alacakları konusunda görüş alışverişinde bulundukları ortam haline döndürüldü. 15 Temmuz Silahlı Propaganda Grubu'nun gerçekleştirdiği Spiwyan eylemiyle de sömürgecilerin bu planı daha ilk adımda boşa çıkarıldı. Çünkü işbirlikçi köy muhtarı ve imâmı tarafından bir devrimcinin öldürülmesiyle sömürgecilerin taleplerine ilk olarak bu köyden olumlu cevap verilmişti. Bu hainlerin korunması için köye bir bölük asker yerleştirilmiştir ve bununla ajanlara ve bu işe eğilimli olanlara güvence verilmiştir. Bu olay yöre halkını büyük bir üzüntüye ve geçici de olsa

bir moral bozukluğuna içine sürüklemiş ve devrimcilerden bu duruma hemen müdahale etmeleri, çıkabilecek çatışmaları da önlemeleri istenmiştir. Halk, köyün tümden ortadan kaldırılmasına bile razı oluyordu. Halkın isteği üzerine gerçekleştirilen Spiwyan eylemi ve daha sonra devrimciler tarafından basılarak Kürşid adlı bir ajan muhbirin öldürüldüğü Aval köyü eylemi büyük başarıya sonuçlandırılmış ve köylüler aldıkları silahları geri teslim etmek için ikna edilmişlerdir. Bu başarılı eylemler sömürgecilerin hainane planlarını tamamen suya düşürmüştür.

İşte bu eylemden sonra, tüm alanı kapsayan ve Kayseri'den getirilen hava indirme ve komando tugayının gerçekleştirdiği yeniden eylem hareketi başlatıldı. Bu nedenle 15 Kasım'dan itibaren başlatılan operasyonda, sürüler halinde yürütülen seyyar jandarma birliklerinin çabalarından bir sonuç alınmaması ve en önemlisi de halkı milisleştirme faaliyetlerinin daha ilk adımda yenilgiye uğratılmasıyla içine girilen telaş, çığnık ve bar-barlığa kadar yükselmiş, ve sonuç olarak yeniden işgallini ortaya çıkarmıştır. Bu harekate yeniden işgal demek yerinde olur, çünkü operasyonu gerçekleştiren güçlerin, önceden alınan önlemlerin yanı sıra, operasyonda kullandıkları yöntem ve uygulamalar da "normal" operasyonlardan çok çok farklıdır. Bu yeniden işgal hareketi tüm yönleriyle kavranıldığında görülecektir ki, alanda devrimcilere ve halka karşı nasıl bir savaş sürdürülmektedir. Devrimcilere ve halka yönelik bugünkü ve hatta gelecekte gündeme gelebilecek sömürgeci uygulamaların biçimi, niteliği ve amacının ne olduğu bu operasyonlarda rahatlıkla çıkarılabilir. Operasyonu gerçekleştiren güçlerin bileşimi jandarma birliklerini çoktan aşmıştı ve 4500 kişilik komando tugayları devreye sokulmuştu. Yöre halkı bile bu uygulamaların daha mücadeleminiz başlangıcında sömürgeci Türk devletinin ordu güçlerinin, KUKM'si karşısında işlemediği anlamına geldiğini kavramakta gecikmemiştir.

Operasyonlarda daha önce, Spiwyan eylemi nedeniyle bölgemizde, bir yandan dağlarda operasyonlar sürerken, bir yandan da Dicle kıyılarında boyu boyu askerlerle sarılarak suyun öte tarafına geçiş için en yakın karakollardan kağıt alınması zorunlu kılınmıştır. Buna gerekçe olarak da, buradan salırla devrimcilerin geçirildiği, bunu önlemek için böyle davranıldığını gösteriliyordu. Şırnak tarafında ise belli başlı dağlara birer tabur asker yerleştirilmiş, böylece devrimcilerin alan dışına çıkışları engellenmek, çember içinde de manevra olanakları tümden ortadan kaldırılarak, bulundukları noktalarda kısırlanıp imha edilmek istenmiştir.

15 Kasım sabahı ise, genel operasyon başlatılmıştır. Karadan askerleri aracın sesi ile havadaki helikopterlerin sesi birbirine karışmıyordu. Bunlara sık sık bombalama ve otomatik silahlarla tarama sesleri de eşlik ediyordu. Bir gün bir gece, durmaksızın zincir konvoylar halinde alana askerler araç-gereç ve levazım taşıyorlar, helikopterlerle de habire belli noktalara asker indiriliyordu. Alana giren sömürgeci kuvvetler, tüm mağaraları bombalamaya, otomatik silahlarla taramaya başlamışlardı. Karadan tarayamadıkları havadan bombalıyorlardı. Tam bir savaş havası estirilirdi ve bununla da halk peşinen psikolojik bir baskı altına sokulmak

isteniyordu.

Bu saldırı faşizmin ardından herkesin beklediği yeni saldırı ve operasyonların tersine sömürgeciler, alelacele köy muhtarlarını toplantıya çağırıyorlardı. Traji-komedi bir sahneyi andıran bu muhtarlar toplantısını ise, toplantıya katılan bir yurtsever muhtarın ağzından aktarmak yerinden olacaktı. Toplantı dönüşü kendisini merakla bekleyen köylülere toplantıyı anlatan muhtar sözlerine; "Bu sefer de komutan; yemeyin, içmeyin, giymeyin, yani ölüyorsunuz" diyerek başladı ve şöyle devam etti: "Toplantının yapıldığı yerin (Fındık nahiyesi) çevresi askerlerle doldurulmuştu. Biz de bir odaya sıkıştırıldık. Adeta birbirimizin üzerine oturmuştuk. Önce 7. Kolordu Komutanı konuşmaya başladı. Yüzünden kın, nefret ve korku hemen belli oluyordu. Blze, sanki yiyecekmiş gibi bakıyordu ve konuşmaları da tehditten ibaretti: "Köylerinizi bombalayacağız, heptiniz yok edeceğiz, buralardan süreceğiz" biçimindeki sözleri sık sık tekrarlardı. Tehdit ve küfürleri öylesine arttırmıştı ki, heptimiz bir an önce ondan kurtulmak istiyorduk. Bir ara muhtarlardan biri -korkudan olacak- kalkarak, 'komutanım hiç bir zaman devrimcileri barındırmayacağız, gördüğümüzde size haber vereceğiz' der demez komutan 'otur itoğlu it. Herkes aynı şeyi söylüyor, ama hiç kimse de yapmıyor. Ben bilmiyorum muym sanıyorsunuz? Kimbiller şimdi teröristler belki de sizin evinizde sıcak yemekler, bol sigara ile sobanın önünde oturuyorlar ve komutan ne dedi diye sızi bekliyorlar. Kaldı ki, onların hep iki kişi olduklarını, tüm işleri de sizlerin yaptığınıza da biliyoruz. Yook... heptiniz yakacağız, siz onları barındırın hele, bakalım siz nasıl buralardan süreceğiz" diyerek azarlardı ve devam etti. "Köye giriş yollarını, köy girişindeki evlerin kime ait olduğunu, köyde kaç hanenin bulunduğunu ve numaralarının belirlendiği bir köy krokiyi çizceksiniz. Hiç kimse köyden 300 metre uzağa gitmeyecek, tüm işler (çift sürme, koyun besleme vb.) bu alan içinde yürütülecek. Çobanların bir ekmeğin fazla taşımamasın, kimde görürsek, gerisini siz düşünün. Hiç kimse köye yabancının gelmesini müsaade etmeyecek, alle, ağıret vb. denemlerle başka köylere göç oluncu, kimse köyüne kabul etmeyecek; bunları bize haber verin biz tekrar götürüp köylere yerleştiririz veya başka bir yer buluruz." Muhtarlardan biri, köylerinde bir değişimin olduğunu ve çevreden değirmene gelenlerin olduğunu belirttiyse de, komutan, "ben hiç bir şey anlamam. Hiç bir köye yabancı kabul edilmeyecek" diyerek kesip attı. Bu demektir ki, hiç bir şey yapmayın, hemen ölü."

Bu esnada, aynı köylülerden Fındık nahiyesine giren 60 yaşlarında bir köylü meydana halden düşürülünceye kadar dövlüyü. Bu köylü başına gelenleri şöyle yorumluyordu: "Artık gelişmelerden birbirimizi haberdar ederiz diye yanyana gelmemizden korkuyorlar. Zavalılar ne yapınlar, gündüz gözüyle köye giren benim gibi bir ihtiyardan bile korkar hale gelmişler. Halbuki onları yok edecek devrimci güçlere haber götürten adam, böyle gündüz ve elini kolunu sallaya sallaya köye girip, onların önünden geçer mi? Oysa ki ben yalnızım ve bir ihtiyarım." Zaten adeta yıldı bir, o da iş çıkarsa komşu köyle giden ve yorgunluklarını, köy sohbetlerinde gidermeye çalışan

insanlarımızın komşu köylerle, hatta komşularıyla ilişkileri kesilerek bağları tümden koparılmak ve belli alanlar içerisinde hapsedilmek istenmekte, gelecekteki planların hazırlıklarını şimdiden başlatmaktadır. Ayrıca alana hapsedilen, "içte de manevra gücü engellenen" devrimcilerin, halkla olan ilişkileri tümden kopararak, hertürlü ihtiyaçlarını karşılama yolları da tıkandıktan sonra imha edilmeleri kolaylaşacaktır. Ancak, yanılıyorlardı. Çünkü devrimcilerin bağlarını halktan koparmak imkansızlaşmıştı. (Bunu kendi ajanları da doğrulamıştır) Devrimcilerle, halkı birbirinden ayırt edilebilmek zor olduğu için, bağları kesmekte olanak dışı olmuştur. Daha operasyonun üçüncü gününde yurtsever bir köylü kadını, bunun mümkün olmayacağını şu sözlerle dile getiyordu: "Hiç merak etmeyin, siz nerde olursanız da biz size yetişiriz. Hele yemek hiç mesele değildir. Eşegin palanının altına da saklasak size ulaştırırız." Sonunda sömürgeciler de görmüştür ki, bu bağ koparmak imkansızdır. Sömürgeciler, diğer alanlarda, halkla devrimcilerin bağlarını kopararak, onları imha etme ya da tutuklama yolunda hiç bir başarı sağlamamışlardır ve bu alanda da tüm çabalarına rağmen devrimci güçlerden darbe yemekten kurtulamamış; tam operasyon esnasında devrimciler, B... köyünü basarak bir ajan-muhbiri cezalandırmış ve tüm köylüleri oynayarak konuşmuşlardır. Yine başka bir köyde cezalandırılması gereken muhbir bulunamayınca köylülerle bir toplantı düzenlenmiş, bir diğer yerde ise sömürgecilerle girilen çatışmada bir eri öldürmüşlerdir.

Faşist Türk sömürgecileri, uzun süreden beri gerçekleştirmek için çağa sarfettikleri milisleri

faaliyetlerini bu operasyon döneminde de hızlandırmışlardır. Yaptıkları insanlık dışı baskılarla güttükleri amaçlardan birisi de budur. Halka yönelerek gelecekte güdeme getirebilecekleri baskı ve katliamları şimdiden göstermek ve onları kendileriyle işbirliğine zorlamak ve köylerin yakınlarındaki dağların, mağaraların ve kıpırdayan herşeyin bombalanmasıyla, halkı korku içine sokmak istemektedirler. Onların hesabına göre bugün dağların, taşların bomba yağmuruna tutulduğunu gören halk, doğal olarak yarın da köylerin ve evlerin böyle bombalanacağını düşünecek ve daha şimdiden sömürgecilerle işbirliğine girmek devrimcilere karşı savaşacaktır.

Dağdaki her canlıya ateş eden sömürgeciler, planlarının bir parçası olan çobanları korkutma işlemleri de gerçekleştirmişlerdir. Biri havadan helikopterler tarafından bombalanmak suretiyle iki göçer çobanı öldürülmüş, Y... köyünden üç çoban da tutuklanarak devrimcilerin yerlerini söylemeleri için işkenceye alınmıştır. Kurşuna dizmekle tehdit ettikleri bu çobanlardan herhangi bir bilgi alamayınca, arkalarını çevirerek birkaç kez başlarını üzerinden kurşun sıkmışlar ama yine de herhangi bir bilgi alamamışlardır. Bu insanların tek suçu ise devrimcileri bir kez görmüş olmaları veya görebilecekleriydi.

Gittikleri her köyde, köylülerimizi dipçik ve süngüyle dayaktan geçiren sömürgeci faşistler, B... köyündeki iki yurtsever aileyi eşyalarıyla birlikte köyden kovmuş ve Erul alanında kalamayacaklarını da belirtmişlerdir. Tüm çevre köylerde bu konuda uyarılarak, hiç bir köye girmemeleri sağlanmıştır. Birkaç gün çevrede dolaştıktan sonra, "İsterse bizi öldürsünler, yine de köyümüzden çıkmayacağız"

diyerek köyüne dönen yurtsever ailelerin durumu ise, sömürgecilerin halkımıza karşı ne tür uygulamaları hayata geçirebileceklerine en iyi örnektir. Sömürgecilerin operasyonları esnasında başturdukları bir diğer uygulama da kadınlarımızı yönelik barbarlıklardır. Diğer birçok alanda yaptıkları gibi, burada da kadınlarımızı yönelerek, onların şahsında Kürdistan insanını mücadeleden uzaklaştırmak ve KUKM'ni zermek isteyen sömürgeciler; helikopterlerle B... köyüne indirme yaparak tüm köyü kuşatmış ve erkek, kadın, çocuk, tüm köylüyü meydana toplamışlardır. Yurtsever bir köylünün silahını getirip teslim etmesi istenmiş, ancak köylü silahının olmadığına diredince, karısını köy meydanında çırılçılak soymuş ve bununla da yetinerek 15-20 metre yürütmüş tüm köylünün seyretmesini istemişlerdir. Bundan da sonuç alamayan faşist barbarlar, kadının kardeşini getirip, kendisine tecavüz etmeye zorlamışlardır. Bu durum karşısında dayanmayan köylü, çaresiz silahını getirip teslim etmiş. Sömürgeciler, köyden çıkıkları zaman, evinin damına çıkan bu yoksul köylümüzü, isyan edercesine bağmış ve "kaçakçısı da, hırsızı da, devrimcisi de hepsi benim. Artık hepiniz görüyorsunuz ki, namusu olan ve namuslu yaşamak isteyen her insan, Türk devletine karşı savaşmayı kendisine zorunlu bir görev bilmelidir" diyerek tüm köylüye seslenmiştir. Bu çağrıyla duyan sömürgeci faşistler gelip bu yurtseveri de tutuklayarak götürmüşlerdir.

Görüldüğü gibi, sömürgeci caniler, insanlarımızı en zayıf noktalarından yakalayarak adeta yaşamından bıkırtarak, uysal kölelere haline getirmek ve böylelikle sonuç almak istemektedirler. Ancak, di-

ğer birçok yöntem gibi, bu yöntem de devrimcilerin bilinçli çalışmaları sonucu giderek işlemez hale getirilmekte ve halk sömürgecilerin neyi hedeflediğini bugün daha iyi kavrayabilmektedirler. Örneğin, sözkonusu olaya tanık olan bir yurtsever, bu durumdan şöyle bir sonuç çıkarıyordu: "Biraz düşünün, bilen her insan, onun veya bizim kadınlarımızı soymuşlar hiç farkı yoktur diyecektir. Zaten bugün onununki soydular, yarın da sıra bize gelecektir. Şimdiye kadar namusumuzun sadece kadın olduğunu, onu korumakla namusumuzun koruduğumuz zannediyorduk. Şimdi onu da koruyamıyoruz. Zaten artık hepimiz, namusun sadece kadın olmadığını, en büyük namusun ülke olduğunu kavramalıyız. Ülkemiz onların egemenliği altında olmasaydı, bu durumlarla karşılaşır mıydık? İşte bu nedenle artık hepimiz, sahibimiz, önderimiz, devletimiz PKK'nın açtığı UKM'sinde yer alarak savaşmayı namus borcu olarak bilmeliyiz."

Aynı süre içerisinde bir başka köyde, devrimcilere yemek götürdükleri gerekçesiyle tutuklanan iki genç kızın akibetinden ise henüz bir haber alamamıştık.

Bütün bu uygulamaların da ağırlığı, yurtsever özelliği ağır basan köylere veren sömürgeci barbarlar, yine çoğu şu veya bu biçimde devrimcilerle ilişkide olan köy çevrelerinden olmak üzere her köyden rastgele en az 6 kişiden 30 kişiye kadar insanı tutuklamışlardır. Bunlardan çok azı bırakılmış, bazılarının da 140 bin TL getirmeleri halinde bırakılabilecekleri söylenmiş. Tutuklananların çoğundan henüz en ufak bir haber alamamıştık. Bunların haricinde, meydan dayakları, hakaretler, talanlar ise halkımızın yaşamının bir parçası haline gelmiştir. Bu yüzden bunları

sıralamak ve tek tek anlatmakta mümkün değildir.

Yukarıda, sömürgeci güçlerin, 15 Kasım'da başlatıldıkları bu genel operasyonla, alandaki devrimcileri cembere alarak imha etmeyi planladıklarını ve bölgede ajan-milis birliklerini oluşturmaya tasarıldıklarını belirttikmiş. Tüm çabalarıyla ortaya koydukları vahşiliklerinin sonucunda ise; sözün tam anlamıyla, başarısızlıktan öteye gidememişlerdir. Devrimcileri yakalamak ya da imha etmek şöyle dursun, onlardan sık sık darbeler yemekten bile kurtulamamışlardır. Ayrıca, "yemez, içmez, üşmez, çekmez, korkmaz vs..." dedikleri komando askerlerinden üç tanesi Karadağ'da donarken; nöbete gitmekten korktuğunu belirtmesine rağmen zorla nöbete gönderilen bir komando eri ise yarın saat sonra ölü olarak bulunmuştur. Bunlara birde, komandalardan düştüğü panik, moralsizlik, korku ve perişanlıktan eklenmesi sonucunda ortaya çıkan tablo, Türk devletin ordusunun halk nezdindeki prestijini bir kez daha sarsmış, kofluğunu da tüm dünyanın gözü önüne sermiştir.

Kitlelere yönelik, yoğun baskı, işkence ve bu uygulamalarla halkımıza fazlasıyla eziyet ediliği bir gerçektir. Belki bazı alanlarda geçici de olsa korku ve panik de yaratılmış olabilir. Ancak, bu durum genel anlamıyla kitlelere, sömürgecilerle karşı olan kin ve öfkelerini daha da arttırmış, onları KUKM saflarına bir adım daha yaklaştırmıştır. Artık ne tür uygulamalara başvururlarsa vursunlar, hiç bir güç halkımızdan PKK önderliğindeki haklı mücadelesini durduramayacaktır.

10 Aralık 1984

T. Özal'ın Gezileri...

Baştarafı 2. Sayfada

burjuvazisinin, bölgeye yönelik yapılıncı emellerini, Tercüman gazetesinde, Ahmet Kabaklı, 'Türkler' in Arapşayamayacağını, geçmişte "Kaum-i necibi Arab"ı korumak için bir yığın savaş verdiğini belirtirken açığa vuruyor. Yine bir başka yazısında ise durumu şöyle izah ediyor: "Büyük Osmanlı devletini kurup üç kıta üzerinde yaşatabilmiş olan Türkiye'nin, ileride (siyasi-ekonomik anlamda da olsa) aynı üstünlükleri gösterebileceği olağan sayılır." (5 Nisan tarihli Tercüman gazetesinde). Turgut Özal ise, bölge pazar alanları karşısında kabaran istahını, "müslüman ülkelerin yiyecek ithalatı 40 milyar doları buluyor" cümlesiyle dile getiriyordu. Görüldüğü gibi, faşist rejimin temsilcileri niyetlerini hiç de gizleme ihtiyacı duymuyorlar.

Demek ki, Türkiye'ye bölgede tanınan rolde, islam faktörünün yanı sıra, geçmiş tarihsel özellikleri de dikkate alınmış ve ona göre gerçekleştirilmek üzere önüne görevler konulmuştur. Emperyalistler, "Türkiye, politik alanda olduğu gibi, ekonomik alanda da Arap dünyasında -Batının köprüsü- olma durumunu koruyor" diyerek Türkiye'nin önemini vurguluyorlar. Aynı konuda Reagan'ın yaptığı açıklamalar daha da ilginç. Türkiye'nin bölge açısından taşıdığı önem, Reagan tarafından şöyle belirtiliyor: "Amerika daha ortada yokken, Osmanlılar, bölgeler, kıtalar arasında köprü kurmuşlardı. Bugün biz, onların yaptıklarından ve tecrübelerinden çok istifade ediyoruz. Bugün de Türkiye aynı köprü rolü ve ekonomik köprü niteliğini korumaktadır. Türk diplomasisini

bizim için önemli olan bölgelere ulaştırmanın ötürü Sayın Başbakan Özal ve Sayın Cumhurbaşkanını Evren'e teşekkür ederim. Siz iyi bir dostunuz, önemli bir mütefiksiz. Aramızdaki ilişkilerin gelişmesi için elimizden geleni yapacağız. Allah sizinle beraber olsun." (Ahmet Kabaklı'nın yazısına aktardığı bölüm). İşte, baştan beri, "Batı'nın köprüsü" olan Türkiye, bir truva atı gibi adım adım İslam aleminin bağına salındı. Sahip olduğu ordu gücüyle de tehditler savurarak kendisini, ilericiler yönetimlere dayattı. Böylelikle, bölge capında, güçlü bir anti-emperyalist blokun oluşması önünde önemli bir engel teşkil etti.

Faşist rejim, emperyalizmin kendisine yüklediği bu görevlere karşılık ekonomik, siyasal, ahlaki, vb. bir çok yönüyle çürümüş düzeninin yaşatılmasını isteyecek. Nitekim Washington gezisinde, Özal, bölgede ve NATO bünyesinde sistem aleyhine doğabilecek her türlü boşluğu doldurmaya hazır olduğunu açığa belirtti. Hatta daha fazla ABD desteği almak için bir yandan azgınca Bulgaristan'a saldırırken, diğer yandan Yunanistan'ın durumunu kullanarak sahte barış tekliflerinde bulunuyor ve NATO'nun bu kanadından doğabilecek boşlukları doldurabileceklerini beyan ediyordu. ABD ise bu yönlü tedbirlerini geliştirmenin hazırlıklarını yapıyor ve tam da bu sırada muhtemel bir durumda işlemler konumlandırılmasına en uygun alanın Türkiye olduğu basında tartışılmaya başlanıyordu. Reagan yönetimi de Özal'la bu sorunu görüşeceğini açıklıyor ve basın,

Türkiye'nin, NATO'nun bu kanadında doğabilecek muhtemel boşluğu doldurulmasındaki önemini şöyle izah ediyordu: "Doğabilecek NATO boşluğunda, Doğu Akdeniz'de hareket serbestisini sağlayacak süreyi kısaltacak, boşluğu dolduracak en uygun alan Türkiye'dir."

Washington-Ankara-Riyad üçgeninde yoğunlaşan bu trafik, bir çok çevreyi rahatsız etti. Her çevrenin kaygıyla izlediği bu gezilere çeşitli tepkiler oldu, tutumlar alındı. Bölge üzerinde egemenlik peşinde olan Fransa başta olmak üzere, bölgedeki pazarlar üzerinde pay sahibi olmak isteyen bir çok Avrupa ülkesi, bu temasları daha yakından izlemeye çalıştı. Bu üçgendeki gelişmelerin, kendileri açısından Ortadoğu'da önemli oranda etkinliklerini zayıflatacağı biçiminde değerlendiren Avrupa'da, tam bu dönemde, Avrupa'nın AET gibi ekonomik, Konye gibi siyasi toplantılarında, Türkiye'nin, Avrupa ülkesi olup olmayacağı, olacaksa hangi kısıtlara sahip olması gerektiği tartışmaları geliştirildi. Avrupa, ABD'nin bölge üzerindeki ekonomik ve siyasi etkinliğinin artırılmasında giderek rolü daha da belirginleşen faşist Evren-Özal rejimine, artık açıkça tavır almak istiyor ve kendi çözümünü Türkiye'ye dayatmakta ısrarlı davranmak gibi bir tutuma yönelmek istiyor, fakat sistemin stratejik çıkarlarını da her an gözeterek bunu yapıyor.

Aynı üçgende yoğunlaşan trafik karşısında Ortadoğu'daki devrimci, ilericiler güçlerini ve yönetimlerini kaygıları arttı. Hatta Libya, daha somut bir tavır alarak, başbakanlık düzeyindeki resmi temsilarnı iptal etti, ekonomik ve ticari hevetlerin yaptıkları görüşmeleri

dondurdu. Bu gezilerde alınan kararlar uygulanmaya geçirildikçe bir çok güçle var olan ilişkileri derinleşecek, açık tavır koyan yeni bazı güçler doğabilecek. Örneğin İran-Irak savaşı, sistemin lehine ve Saddam diktatörlüğü kurtarılarak sona erdirilmek isteniyor ve Türkiye bu konuda önemli roller yüklediğinden resmen açıkılıyor. Bu da İran ile Türkiye arasında daki dondurulmaya, ertelenmeye çalışılan ilişkilerin yeniden keskinleşmesine yol açacaktır.

Bu geziler, Türkiye'de de çeşitli tartışmalara ve değerlendirmelere konu oldu. Sömürgeci faşist parlamentoda konu tartışılmış ve değişik biçimlerde bazı tepkiler gösterilmiştir. Avrupa'da tamamen kopuşmanın Türkiye için tehlikelere yol açacağı, cunta Partilerinin çeşitli temsilcileri tarafından ifade edildi. Bunlardan rejimin ve emperyalizmin has uşağı Kamran İnan, yaptığı açıklamada "Avrupa'dan tamamen kopuşmanın Türkiye'deki savunucuları, çıkarına değildir" diyerek geziye olan tepkisini gösteriyordu. Aynı şey basın organlarımızda da tartışma konusu yapıldı. Amerikan modeli'nin Türkiye'deki savunucuları, geziyi, olumlu ve başarılı bulurken, Avrupa'da tamamen kopuşmayı tehlikeli bulanlar da aksi bir kanaati belirtiyorlardı. Yıllarca Amerika'da kalımlığı ile övünen ve iyi bir uşak olan Altın Kılıç, Tercüman gazetesinde yaptığı bir değerlendirmede şöyle diyor: "Washington'da resmi temasların başlaması ile Özal'ın ziyaretinin ne kadar önemli olduğu, kendisine ABD yetkilileri tarafından ne kadar önem verildiği ortaya çıktı." Buna karşılık M. Ali Birand, Milliyet gazetesinde "Yaklaşım farklılığı iyi, fakat fazla abartmayalım" başlıklı yazılarında, ABD'ye fazla kapanmanın sa-

kınca ve zararlarından bahsederek akıl vermeye çalışıyor.

Sonuç olarak, Özal'ın bu gezileri, Washington-Ankara-Riyad üçgeninin beklentilerine cevap veremeyecek, arzulanamayan elde edilemeyecek sonuçlanmayacaktır. Daha gezi sonuçlanmadan, dışta Avrupa ve Ortadoğu'nun bir çok ülkesinin tepkisine yol açarken, içte, alınan kararlar, uygulamaya safhasından öte kamuoyuna bile yansımada burjuva çevrelerden, rejimin onayını almış Partilerin sözcülerine kadar yansıyan geniş bir muhalefete karşılıklaşmıştır. Geziler, Türkiye'deki faşist rejim ile ilişkileri durdurma ya da onunla uzlaşma yolları arama çabalarının da boş bir hayal olduğunu, sosyalist sistem içinde yer alan bir çok güç nezdinde daha net bir biçimde açığa çıkardı.

Türkiye, ABD ve Suudi Arabistan'ın istikrar unsuru ve sorunların çözümleyici gücü olmadığı, tam tersine istikrarsızlığın ve sorunların kaynağını bizzat bu güçler olduğu daha da somutluk kazandı. Yine bu gezi, faşist rejimin etki ve ittifak alanını genişletme yerine hem içte ve hem de dışta daha da daralmasına yol açacaktır. Bu da rejimin teşhir ve tecritini hızlandıracaktır. İstikrar, ancak ve ancak istikrarsızlığın kaynağı olan bu güçlerin, Ortadoğu'da, ortak savaşım cephesiyle kovulması durumunda mümkün olacaktır. Vemevcut gelişmeler, devrimci kamp ile karşı-devrimci kamp, sosyalist sistem ile emperyalist-kapitalist sistem arasındaki ilişkilerin daha da derinleşmesini hızlandıracaktır. Önemli olan bu ilişkilerden ustaca yararlanıp devrimci mücadeleyi güçlendirmektir. Koşullar her zamankinden daha fazla elverişli ve olanaklıdır.

KIZILDERE DİRENİŞÇİLERİ...

Baştarafı 23. Sayfada

Tasfiyeciler birlikleri dayatmakla, birkaç küçük-burjuva reformist Kürt örgütünü birleştirmekle, gerçekten midesinden başka bir şey düşünmeyen bazı kişiler, Kürtlüğe soyundurmamakla, halklarımızın ortak mücadelesini verilemez, ve geliştiremez. Dayatılmak istenen bu birlikler, tasfiyeciler birlikleri olmaktan öte bir anlam taşımamaktadır.

Her yerde avazları çıktığı kadar ilan ettikleri ve "devrimci direniş" unuttuğu" dedikleri bu birlikleri, tanımayacağız. Halklarımızın öz çıkarlarından kaynaklanmayan bu tür birliklere karşı duracağız ve PKK, ERNK ve er geç mutlaka gelececek olan FKBDK, bayraklarını sürelki yüksek tutarak, bu tür utanmazlıkların hesabını sormaya devam edecektir.

PKK, ideolojik olarak bunların maskesini düşürmüş ve pratikte de devrimcilik nasıl olması gerektiğini kanıtlamıştır. Ve başta Kizildere direnişleri olmak üzere, Bedrettin'lerden, M. Suphi'lere kadar yakın ve uzak tarihte Türk halkını ne kadar devrimci direnişlerini varsa, tümüne sahip çıkıyoruz. PKK, bugün bunu pratikte küçümşürün doruklarında geliştirdiği direnişle de göstermektedir. Bu, aynı zamanda 1963'den beri gelişen Türkiye devrimci-demokratik hareketiyle sıkı bir ideolojik-politik dayanışma içinde kendimizi görmenin bir gereği ve hem bu mirastan etkilenen ve hem de onun zenginleştirerek sürdüren bir güç olmanın derin bilinci içinde hareket etmenin bir ifadesidir de.

Her ne kadar bugün Türkiye işçi

sınıfı ve halkında soylu çıkışlar yaşanmıyor veya cılız çıkıyorsa da, fakat çok yakın süreç içinde yeniden bir yorulanış ve kimlikle devrimci-direnici arayanına gireceğini büyük bir inanç duyuyoruz. Anti-emperyalizm, sosyalizm ve demokrasi mücadelesine yeterli bir program, strateji ve taktikle karşılık verecek devrimciler, ilerici-demokratik aydınlar tükenmemiştir. Sesleri bugün gün çir kımada da sahip oldukları önemli birliklerinin, Türkiye halkının Kürdistan'a göre entelektüel olanakların daha gelişkin olması vb. gibi özellikleriyle de birleştirilmesi ve Kürdistan'da gelişen Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin etkisiyle de, bu sürecin daha da hızlanacağı açıktır. Dolayısıyla geçmiş direnişçi mirasa sahip çıkacak, bu mirasın hovardaca harcanmasını çarçur edilmesini müsaade etmeyecek ve bu soylu direnişlere başta Kizildere olmak üzere, hepsine layık olunacağı umut ediyoruz.

Hemen belirtelim, sadece umut etmekle yetinmiyor, bizzat mücadele-mizle bunu maddi bir güce dönüştürmede gerekenleri yapacağımızı kanıtladığımız gibi, mücadelemizin buna son derece elverişli bir zemin de oluşturacağını, ERNK'nin ilanın aynı zamanda FKBDK'nin güçlenmesi demek olduğunu, gerçek sosyalistliğin ve devrimcilikğin de halklarımızın özlemi olan bu soylu gelişmeye de yaratacaklarını belirtiyoruz. Sorumlu devrimcilikğin de kaçınmayacağı böylesi bir gelişmeyi yaratmak, gerçekten halklarımız ve onun temsilcileri olan devrimciler arasındaki ilişkilerin gelişmesini kolaylaştıracak ve güçlü bir zeminin oluşmasını da sağlayacaktır.

HER TÜRLÜ TASFİYECİ OYUNU BOZMAK, DİRENİŞ ŞEHİTLERİNİN ANISINA SAHİP ÇIKMAKLA MÜMKÜNDÜR!

Emperyalizm, sadık bir uşağı olan sömürgeci faşist rejimi yaratmak için, SODEP'li, DSP'li, hatta hain Kürt işbirlikçileri Kamran İnan'ın vürlerine varana kadar, cuntanın birçok alternatifini oluşturuyor. Bunun için de Kamran İnan denenilen uşak, içte ve dışta, çeşitli uluslararası platformlarda sürekli öne çıkıyor ve harzlıyor.

Karşı-devrim kampında bu ve benzeri birçok gelişme gözönüne getirildiğinde devrimcilerin her zamankinden daha fazla hazırıkları olmaları gerektiği kendidilinden açığa çıkmaktadır. O halde 12 Mart'larda doruk noktasına çıkarılan, ama bir türlü rayına oturulamayan devrimci-demokratik hareketin görevlerinin hiç olmazsa bundan sonra yerine getirilmesi ge-

rekmeğidir. Geçmişte büyük kardeşin küçük kardeşe yapamadığını bugün yürüyebilen küçük kardeşin büyük kardeşe yapabileceğinden bir inanç besleyerek, tasfiyeciler solun dayattığı reformizmin zehirli iğnesinden sıyrılarak, parti ve cephe düzeyindeki devrimci birliklerini yeniden yükseltebilmelidirler. Önemli bir birikimin yanısıra, bu görevin yerine getirilmesinde geniş bir sol kitleye de sahip bulunulmaktadır.

Faşizmin icazetli kuruluşları olan SODEP, DSP gibi partilere, bu birikim kapırtılmamalıdır. Halklarımız bunların elinden çok çekti. Ecevit sah- tekan, milyonluk örgütü tek bir kurşun dahi sıklmadan, en ufak bir direniş bile göstermeden faşizme teslim etti. Cuntanın icazeti dışında sanki parti kurulabilinmiş gibi, Kenan Evren'e danışıklı doğuşunu sürdürüyor. Bazıları da sözüm ona daha radikal gör-dükleri ve adına DSP denilen Rah-san'lı bir örgütün arkasına sığınarak işbirlikçiliğin sol maskelerle geliştirilmesinden başka bir anlam ifade etmeyen "Sol Birlik"ler kurup, geniş devrimci-demokratik birikimi burjuvazi adına eritmeye çalışıyorlar.

Açık ki, en alçakça yöntemlerle geliştirilen bu reformculuğa karşı, devrimci-direnici örgütüllüğün geliştirilmesi ile ancak cevap verilebilir. Bunun için, enternasyonalizmin bayrağını yükselterek, işbirlikçi ve tasfiyeciler ayaşları mahkum edip, sah-tekarca geliştirilen oyunların boşa çık-karış sonucuz bırakmak gerek-mektedir. Bu çevrelerin içinde bulun-dukları durum, faşizmin işini kolaylaşt-ırmaktan başka anlama gelme-mektedir. "Pismanlık yasası" tam da bunlara göre oluşturulmuş yasalar olup, bunlar da buna göre örgütlerini yıkıyorlar, silahlarını bırakıyorlar, düşmana teslim ediyorlar. Ve karşılığını böylece yerine getiriyorlar. İster hapistekiler, isterse Avrupa'dakiler olsun, bilerek veya bilmeyerek -ki çoğunun da bilerek- işi bilinci bir ajanlığa dönüştürülere varana kadar tasfiyecilerin oynadığı rol budur. Bu na karşı gerçek devrimcilikğin rolü ise, tüm bu ihanet çemberlerini aşarak, 12 Mart ve sonrasında gelişen devrimci-direniciyiğilinin mirasına sahip çıkarak, teoride, programda, strateji ve taktik-te doğru bir yaklaşımı geliştir-mektir.

Evet, proleter devrimcilikğin bu temelde yola çıkarak kendilerini yenilemelerini istiyor, Türkiye sosyalist hareketinin tarihinde hiç bir zaman kalmazist burjuvaziyle uzlaşmayan, yıllarca zindanlarda kalmasına rağmen yaşamları pahasına devrimci

onurdan taviz vermeyen ve 12 Mart direnişçileriyle doruğa çıkan bu mi-rasa sahip çıkılmalarının devrimci so-mumluluğun bir gereği olduğunu be-lirtiyoruz.

PKK olarak, Kizildere direnişçilerini şehit edildiklerinin 13. yıldönü-münde saygıyla anarken, anladırına bağlişın bir gereği olarak Kürdistan Ulusal Kurtuluş Cephesi'nin bayra-ğını, Kürdistan dağlarının doruk-larında yükselterek karşılık verme-ten mutluluk ve gurur duyuyor ve böy-lece anılarına layık olduğumuzu ka-nıtlıyoruz.

Onlar ölmедiler yok,

Ateş fitilleri gibi

Dimdik ayakta,

Barut ortasındalar!

Karşı bakır tenli

Çayır çimene,

Karşı

O canım hayalleri:

Zırlı bir rüzgar

Perdesi gibi,

Bir set gibi:

Kızgın çehreli

Göğsü gibi:

Göğün görünmez göğsü gibi.

Analar, onlar ayakta

Buğday çindeler,

Onlar,

Yücelerden yüce dururlar!

Dünyayı duraktan seyreden

Bir ögle karşı gibi,

Çan darbeleri gibi,

Onlar,

Ölmüş gövdeler arasında,

Onlar,

Kara bir ses gibi,

Ey canevinden vurulmuş,

Toz dumandan olmuş bacılar!

İnanın öğullarınıza.

Kök oldular onlar.

Sade kök:

Kan suratı

Taşlar altında,

Karışmadı toprağa,

Dağılmış kemikçikleri,

Ağzıları ısırır hâlâ

Kuru barut,

VE DEMİR BİR OKYANUS GİBİ,

KABARILAR HALA,

BEN ÖLMEDİM DER

YUMRUKLARI,

YUKARI KALKIK YUMRUKLARI!

Pablo Neruda

Baştarafı 1. Sayfada

siyasal faaliyetlerde bulunuyordu. Yürüttüğü bu siyasal ve örgütsel faaliyetlerinde, sağ ve sol saptamaları, bir dönem ciddi tehlikelere yol açabilecek ve Parti içinde illegal örgütlenere troçkist muhalefete ve Parti içindeki yetersizliklere karşı amansız bir savaşım verdi. Bu tür saptamaların etkisizleştirilmesinde önemli oranda rol oynadı.

Kral Zogo'nun faşist rejiminin işbirliğiyle, 1939 yılında Arnavutluk İtalyan faşistleri tarafından işgal edilince, anti-faşist hareket, bu kez bir ulusal kurtuluş hareketi niteliğine büründü. Bu mücadele süreci içinde, daha sonra adı Emek Partisi olarak değiştirilecek olan Arnavutluk Komünist Partisi, Enver Hoca'nın önderliğinde 1941 yılında kuruldu ve Enver Hoca Partinin Genel Sekreteri oldu.

Faşist işgale ve işbirlikçi Kral Zogo'nun faşist diktatörlüğüne karşı gelişen ulusal kurtuluş savaşı, Milli Kurtuluş Cephesi ve Halk Ordusu'nun oluşumuyla birlikte önemli bir boyut kazandı. Cephenin başkanlığına ve Halk Ordusu Başkomutanlığına Enver Hoca getirildi. Yine bu dönemde emperyalizmin ve faşistlerin ajanı Balli Kombetar tarafından kurulan sahte Ulusal Kurtuluş Cephesi, Enver Hoca önderliğinde halktan tecrit edildi.

Sovyetler Birliği'nin önderliğinde faşizmin yeniliye uğratılmasından sonra, Kızıldoru'nun da doğrudan desteğiyle Doğu Avrupa ülkeleriyle Balkanların bir çok ülkesinde Halk Cumhuriyetleri'nin kurulması, Arnavutluk'ta da zaferin gerçekleşmesinde oldukça elverişli dış koşulları oluşturdu. Ve 11 Ocak 1946 günü Bağımsızlık kavuşan Arnavutluk'ta, AEP önderliğinde Halk Cumhuriyeti ilan edildi.

Ülkenin Bağımsızlığı kavuş-

masından sonra da Enver Hoca, Sovyetler Birliği ile olan ilişkilerini sürdürdü ve dünya komünist hareketindeki gelişmelerle de çok yakından ilgilendi. Çeşitli saptamalar karşı ideolojik-politik düzeyde tavırlar geliştirildi. II. Emperyalizm paylaşım sa- vacından hemen sonra boy gösteren Tito revizyonizmine, Stalin'in ölü-münden sonra Sovyetler Birliği ve daha sonra da Çin'de gelişen sağ sap-malara karşı mücadele etti.

Bu savaşımda daha temellerde hareket etmekle birlikte, dünya komünist hareketinin sorunlarının çözümünde fazla önemli bir katkısı olmadı. Adeta kendisini ve ülkesini dünüyandan tecrit ederek, kendi için-de ilkel eşitlikçi bir sosyalizmi uygulayan dünyanın küçük bir adacığının durumunu yaşıdı. Bu durum, Enver Hoca'nın sol sekte bir çizgiye düşmesine ve ilkel komünist bir hatta çakılıp kalmasına neden oldu.

Değerlendirmelerinde ve güncel politikalarında ulusal dar görüşlülüğün ve subjektivizmin ağır bir etkisi vardı. Günümüz Arnavutluk'unun, kendi içinde güçlü bir biçimde ayakta kalmasını, sosyalist sistem ile emperyalist sistem arasındaki denge- lere bağlı oluşunu göremeyiş bile, Enver Hoca'nın, subjektivizmin ne kadar ağır etkisi altında olduğunu kanıtlamaktadır.

İdeolojide ve politikada taşımış olduğu bu sol sekte anlayışına rağmen, E. Hoca'nın, Arnavutluk'un bağımsızlığa kavuşmasında, toplumda demokratik dönüşümlerin gerçekleştirilmesinde belirgin bir rolü vardır. Yararlanılması gereken deneyimler- le mu mücadeleci bir yaşam geçiren Enver Hoca, ilerici insanlığın bilin- cinde saygıyla anılacaktır.

Ermeni Katliamının 70. Yıldönümü...

Baştarafı 6. Sayfada

şan ve bugün tamamen de bunu başarabileceğini kanıtlayan bir düşmandır.

Eğer toptan imha olmak istemiyorsak, bu düşman karşısında bizim de ilerici insanlığın, direnen insanlığın nesi varsa ve kendi tarihimizde direnme adına sahip çıkılması gereken ne varsa hepsine sahip çıkarak ve bunları toplumu- muzun emekçi kesimlerinin çıkar- larıyla kaynaştırarak, sonuna kadar direnme zorunluluğumuz vardır. Yok etme savaşına karşı, ulus ola- rak var olmak ve özgür bir toplum,

bağımsız bir ülke olmak bunu ge- rektiriyor.

O halde, bu katliamlardan çıkarması gereken dersler son derece açıktır ve bunlar da bizi her yönüyle; direnişçi daha da yükseltmede, örgütlenmede ve yaratıcı bir pratik sergilemede başanlı olma-ya zorun- lu kılıyor. Ulusal ve toplumsal var- lığımızı dayatılan bu katliamları, devrimci intikam görevlerimizi da- yatarak, boşa çıkaralım!

Kahrolsun Türk Egemenlerinin
Barbar ve Faşist Katliamları!

Amerikancı Demokrasi Modeli...

Baştarafı 9. Sayfada

de açıkça görülmektedir. Bu kuvvet- ler, bir yandan Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi, diğer yanda ise sotasını elinden düşürmeyecek ordu olarak ifade edilebilir. Açık ki, bu koşullarda reformist sol eriyecek ve sivillerin de fazla bir şans ol- mayacaktır. Dolayısıyla tutmayan Amerikan modeli gibi, Avrupa mo- delinin yaşam şansı da çok az

görülmektedir. İlişkiler daha çok hassas bir denge üzerinde sürdürü- leceği benzetmektedir. Türkiye si- yaset sahnesinde, yine ordu ağırlıklı bazı sivil görünümli partiler yer değiştirebilecek, ama, İspanya, Ar- jantin, G. Kore vb.'inde görülenler Türkiye'de gelişme şansına ka- vuşamayacaktır.

FHKC'nin Basın Toplantısı...

Baştarafı 17. Sayfada

düzeyi hakkında bir düşünce alabi- rli miyiz?

George Habbash- Biz geniş bir ulusal cephe çağrısı yapıyoruz. Bu cephe görüşümüze göre bu çiz- giye ve onun (Arafat bn.) rumuz- larına karşı duran tüm Filistin yurtsever şahsiyetlerini kapsamalı- dır. Ben, Filistin yurtsever şahsiyet- leri ifadesini izah etmek istiyorum. Belki bu günün sizde kıymetinin önemli yok. Elinizde onun temsil ettiği güç hakkında somut bilgi yok. Ama orda uzun müddetle yolu neticesinde, Batı Şeria ve Gazze'de, Ürdün'de, Lübnan'da, Suriye'de, Kuveyt'te halkımızın bulunduğu her yerde bir çok yurtsever rumuz var- dır. Bu gücün halkımız arasında yer ettikleri saygıdan ötürü rolü vardır. Buna ilave olarak yurtsever güç ve örgütler vardır. Bir kısım yurtsever örgütleri, Demokratik Birlikte, diğer bir kısmı da Yurtsever Birlik'te bu- lunmaktadır.

Arafat'ın, ABD'nin yoluna gir- mesi, tüm güç ve örgütler arasında bir cephenin kurulmasını zorunlu kılacaktır. Çünkü karşı karşıya bulunduğumuz merkezi bir görev olması zorundadır. Burada önemli olan soru, sapa çizgisine karşı koymada en iyi biçim, en etkili ve kapsamlı bir biçim hangisidir? sorusu- dur. En kapsamlı biçim, görüşü-

mü göre tüm ulusal şahsiyet, güç ve örgütlerin katıldığı geniş ulusal cephedir. Bu saptamanın karşısına duracak olan geniş ulusal cephenin inşası şiarını hayata geçirecek, uygulayacak bir cihazın belirlen- mesine gerekir.

Bir kez daha belirtiyorum, bu cephenin merkezi hedefi FKÖ'nün, Hüseyin veya Hüsnü Mübarek veya her hangi bir Arap liderinin çantada kekliği durumuna girmemesi için, onu ulusal zeminde oturtma ola- caktır. FKÖ, yurtsever Arap yö- netimleriyle, Arap UKH örgütleriyle dünya UK Hareketleriyle devamız uğruna herşeyiyle destek veren dost S. Birliği'yle, sosyalist sistemle ve dünyanın tüm sosyalizm, barış ve ilerlemeci güçleriyle ittifak içinde olacaktır.

-İşgal altındaki Batı-Şeria'da mevcut gergin duruma ilgili bir soruya Habbash su cevabı verdi:

-İçerdeki halkımızın mücade- lesiyle ilgili olarak sorduğum so- ruya teşekkür ederim. Çünkü sen benden önce konuyu açtın. FKÖ olarak çok düğümlü siyasi bir du- rumla karşı karşıya olduğumuz halde bir an bile Filistin'deki halkı- mızı unutuyoruz. Ve onlar esas düşmanlarımızın siyonizm ile ABD emperyalizmi olduğunu unut- muyorlar. Bunu bir an olsun

unutmayacağız.

Ve biz, İsrail'i karşı özellikle askeri olmak üzere mücadelemizi nasıl yükselteceğimize dair sürekli düşünüyoruz. Bu bizim esas kaygı- mızdır. Bilmiyorum Batı-Şeria'da, Gazza'da meydana gelen gelişme- lerle ilgili İsrail istatistiklerini oku- mus musunuz? Lübnan elçisinden okuduğum bu istatistikler, İsrail işgaline karşı bir ay zarfında 200'ün üzerinde eylem gerçekleştirildiğini işaret ediyor. Elbette Filistin'deki siyasi mücadele de buna eklenmeli- dir. Bu nedenledir ki, Filistin önder- liğinin esas hedefinin İsrail'e, si- yonizme karşı siyasi, askeri ve kit- lesel mücadeleyi sürdürmek oldu- ğunu hiç bir zaman unutmayaca- ğına dair emin ol.

Biz Arafat'a siyasi seçeneği dayattığımızda, kendi kendimize ulusal hedeflerimizi nasıl elde edeceğimiz sorusunu soruyoruz. Halk Cephesi olarak biricik cevabı- mız, bu bölgedeki güç denge- sinin değiştirmek için mücade- leye devam. Bunsuz bağımsız Fi- listin devletini elde edemeyeceğiz. Ama güç dengesi na- sıl değişir? Biz bunun askeri eylemlerin yükseltilmesi, doğru siyasi çizginin izlenmesi ve Arap ülkeleri ile uluslararası düzeyde gerçek ittifaklarımızla ilişki- lerimizi güçlendirme vasıtasıyla gerçekleştireceğini görüyoruz. (abç)

rası". "veni sosyalizm" olarak ilan edip, toplumu da biraz daha "süvileştirip" kendileri gibi Avrupalılaştırma savaşımına yönelecekler. Açık ki bugün Türkiye ve Kürdistan'ın koşulları 19.yy. başları değildir. Bu nedenle bu kez yeni Evren'lerin dönüşü eskisi gibi olmayacak, egemen sınıfları eğlendirip zevklerini tatmin eden basit komedyenler olarak gerçekleşecekler.

Bu durumlarıyla çok acı ki tanzimat aydınlarından, Jön Türk ve İttihat ve Terakki aydınlarından bile çok daha geri bir konuma düştüler. Onlar hiç olmazsa kendi sınıf konumlarına uygun olarak yürekten nağmelerini söylediler. İktidar için savaşarak, mücadelelerini ayaklanmaya kadar vardılar, dağlara bile çıktılar. Bu yeni tanzimat bozuntuları onların yaptıklarının aşarısını bile yapamayacak kadar cesaretsiz ve ödektirler. Tüm umutlarını DSP'çiliğe, Ecevit'çiliğe bağlayarak burjuvazinin demokrasie geçişini, halkımızın dağlardan iktidara inmesi yerine Avrupa'da düzenle uzlaşma içinde uykula inisi bekliyorlar.

İçinde bulunduğumuz dönemin temel özelliği faşist rejime karşı halklarımızın devrimci direniş savaşımını örgütlemek ve buna uygun eylemliliği gerçekleştirmekti. 12 Eylül'le birlikte faşist cuntanın kısa sürede sonuç almak ve devrimci güçleri imha etmek amacıyla geliştirdiği saldırılara karşı, hazırlık ve dayanım bakımından yetersiz olan devrimcilerin geri çekilme taktiğine başvurarak, yarıların sarma ve yeniden mücadeleye en güçlü bir tarzda hazırlanmaları başvurulması gereken en doğru yöntemdi. Ama bugünkü koşullarda başvurulması gereken ana taktik, halklarımızın devrimci-direniş savaşımını örgütlemek ve buna önkülük emektir. Tam da böylece soylu görevlerin gerçekleştirildiği bir dönemde, İ.KAYPAKKAYA ve 12 Mart direnişçiliğinin sürdürücüsü olduğu iddiasında bulunan Partizan, geri çekilme taktiği adı altında hızla savaş alanlarını terkederek, militanlarını Avrupa'ya kaçırıp tükeniş ortamına sürüklemektedir. Koşulların devrimciler aleyhine olduğu bir dönemde, 12 Eylül'ün ilk yıllarında yurtdışına çıkarmayarak birçok kadronun imhasına ve yakalanmasına yol açan bir taktik izlerken, koşulların devrimciler lehine olduğu bu dönemde ise, bu kez Avrupa'ya kaçışı örgütleyerek yeni bir katliamı gerçekleştirmektedirler.

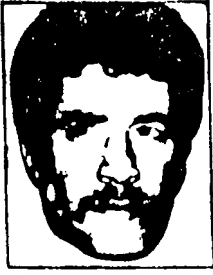
12 Eylül sonrasında bu güce de değerlerini belirtmiş düşüncelerin aynısını belirtmiş. Kadrolarını Ortadoğu'nun sıcak direniş alanına çekip, eğitimlerini hazırlamalarını ve yeniden güçlü bir direnişçi bu kez ortaklaşa yürütmesini gerektiğini söyledik. Fakat TKP-ML adına hareket edenler bu çabamıza en ufak olumlu bir karşılık vermezken, içine düştükleri tavırlarla korkunç bir tasfiyeciliğin ve kaçışın içine girdiler.

Benzer bir durumla daha 12 Mart'da karşılaşan İ.KAYPAKKAYA Avrupa'da kalmak için kendi aralarında tartışma yürüten bir gruba yönelik olarak şunları söyler: "Bu iddiaların sahibi olan baylar şimdi yurtdışında 'polise yakalanmak' korkusundan uzak, Vietnam'ı ve diğer ülkelerin devrimci tecrübelerini 'kavuyorlar'. (!) Sonra da hepimizin dört gözle beklediği 'proleterya partisini' kururlar, bizleri merraktan, Türkiye halkını da öndersizlikten kurtarırlar. (!) Bu 'sorumluluğunu pek müdrik' dostlar(!), Cezayir'e iltica etmenin mi, yoksa İsveç'e iltica etmenin mi daha faydalı olacağını da tartışıyorlar. Bizce 'ay'a gitemleri en doğru davranış olur! Çünkü orada hiç polis yoktur!'" (Seçme Yazılar Syf.443)

Bu ahıyta fazla bir yorum eklemekten İ.KAYPAKKAYA ve TKP-ML Hareketinin tek yorucusu ve sürdürücüsü iddiasında olan Partizan'ın ve diğerlerinin soruyorum: İçine girdiğiniz bu kaçış ve devrimden uzaklaşan tavrınızla, İ.KAYPAKKAYA'nın Şafak revizyonizminin yeni bir çeşidi olarak değerlendirdiği mültici "devrimcilik" düzeyine düşmüyormusunuz? Onlar için söylediği gerçekler, şu

anda sizin durumunuzu da en iyi bir biçimde yansıtmıyor mu? O halde İ.KAYPAKKAYA ve 12 Mart direnişçilerinin anısına bağışlı sözleri utanmazlıktan başka bir anlama geliyor mu?

Halka ve direniş şehitlerinin anısına sıradan bir bağışlık bile kişiyi hangi ortamda bulursu bulunsun, olanakları ne kadar az, donanımları ise ne kadar yetersiz olursa olsun devrimci-direniş yükseltme göreviyle karşı karşıya getirir. İ.KAYPAKKAYA başla olmak üzere 12 Mart direnişçiliğine sahip çıkan dürüst tüm militan ve sempatizanlar mültici revizyonizmi akuma karşı, eksik ve yetmezliklerden anımsı olarak kızıl direnişin yolunda, Avrupa'ya kaçışı örgütleyenlerin suratlarında bir şamar gibi patlamalıdır.

Ömer AYNA

İbrahim KAYPAKKAYA biriki kırma tüfeğiyle direnişçi batırırken, mültici revizyonist akim en modern silahları bırakarak Avrupalara kaçmaya başladılar. En donanımsız koşullarda bile direnişçi geliştirme cesareti gösteren 12 Mart direnişçilerinin anılarında gerekli dersler çıkararak, eksik ve yetersizliklerden çekilmeden dürüst militanlar mücadelesini geliştirilmesi doğrultusunda gerekli atılımı sağlamalıdır. İ. KAYPAKKAYA'nın örnek davranışı sürekli gözönünde bulundurulmalıdır. KAYPAKKAYA "ikincisi, silahlarını bize geçici olarak verebilecek kimseleri de tespit etmeli ve bunlardan da faydalanmalıyız. Köylülerin kirmazılarından bu şekilde epeyce yararlanacağımızı sanıyorum" (Şe.Sy.6) derken, en ufak bir olanaktan bile devrim için yararlanılmasının gereği üzerinde durup, direnişin en sıradan olanaklarla bile geliştirilebileceğini ifade emektir. İşte sahip çıkılması gereken anlayış bu olmalıdır.

Peki bu dönemde PKK hareketi ne yaptı? PKK bir yandan dönemin görevlerini devrimci kamuoyuna açıklarken, kadrolarını, sempatizanlarını ve halkı bu doğrultuda eğitip, hazırlarken, diğer yandan da buna gerekli pratik karşılığı da vererek, görevlerini yerine getirmenin soylu bilinci ile hareket etti ve etmeye devam edemektir.

Sözünü ettiğimiz bu güçler ise, gelişen PKK direnişçiliği karşısında suçlarını açığa çıkmasının telası ile, PKK hareketine karşı görülmüş bir teşhir, tecrit kampanyası geliştirdiler. Suçlarını hesabını soracak gücün PKK olduğunu bilen bu çevreler, hesap sorulmasından korktukları için "PKK'yı direnişin vazgeçirirsek hesap soran olmaz" mantığıyla hareket ederek, kendilerini gizlemenin basit hesapları için de PKK'ye karşı görülmüş bir düşmanlık sergilediler. PKK, provakasyon ve kompo mantığıyla hareket eden bu güçlere karşı eşsiz bir sabır örneği gösterirken, sürekli bir biçimde de bu güçlere direniş şehitlerinin anılarına bağlı kalmalarını dayatarak, doğru yolu gösteriyor.

PKK DİRENİŞ ŞEHİTLERİNİN ANILARININ GEREĞİNİ YERİNE GETİRECEKTİRİ

PKK en ağır koşullarda bile kadrolarını, 5-10 yıldır (Avrupa'da bulunanlar, 5-10 yıl) elinde avucunda ne varsa her şeyini, ülkeye aktararak, dağların doruğuna çıkarmayı başararak, sorumlu devrimcilik nasıl olması gerektiğini de kanıtladı. Yine, 15 Ağustos'da HRK'nin eylemleri tüm dünyada yankılanırken, Mahir'lerin, Deniz'lerin İbrahim'lerin ve diğer direniş şehitlerinin intikamlarının nasıl alınması gerektiğini kanıtlarken, aynı zamanda sorumlu devrimcilik bir

gereğini de yerine getirmektedir.

Ama bu baylarda 12 Mart direnişçilerinin anılarında çıkarılması gereken derslerin neler olduğunu. Kürd halkının kendi kaderini tayin hakkı için nelerin yapılması gerektiğini biliyorlardı. Fakat bunun gereklerini yerine getirmedikleri gibi, eyleme dönüştürülmesi doğrultusunda da en ufak bir çaba harcamadıkları gibi, geliştirilmesinin önünde de bizzat engel oluşturdular. İşte PKK sergilediği direniş bu tür çabalar içinde bulunan güçlerin kafasında bir balyoz gibi patlaması bilmiştir.

Gelişen bu direniş karşısında şaşkına dönen bu güçler, sözbirliği etmişcesine PKK'ye karşı sömürgecilerin dilyle saldırıya başladılar. Yine sömürgeciler de hemen hergün yaptıkları açıklamalarında, "dağlara sıkıştık, yakaladık, köşeye sıkıştık" vb. açıklamalarda bulunarak devrimci hareketin bitireceği umuduna yaşamıştı. Bu nedenle üstte üç ay aşkın bir süre, sürekli operasyonlar geliştirdi. Bir tek PKK militanı yakalanmadığı gibi, Güney'e veya başka bir alana sığınmadılar. Tüm sömürgeci operasyonlara rağmen, Kürdistan dağlarının doruklarında eylemlerini geliştirmeye devam ettirdi. Öyle ki Kenan Evren'in koruyucuları bile canlarını zor kurtarmaktaydılar. Kış şartlarının ağırlığına, CIA ve MIT'in yönettiği kontrgerilla yöntemlerine, ABD ve Ortadoğu gerillaları arkasına alarak yürütülen tüm saldırılara rağmen, PKK'nin yeni dönem atılımı bastırılmadı. Daha dün Şırnak'ta tüm dünya kamuoyunun ve halkımızın da bir intikam eylemi olarak değerlendirdikleri ve Sason'daki katliama misilleme olarak gerçekleştirilen eylemde sömürgeci yönetimin şefferi cezalandırıldı. Basın kuruluşları, haber ajansları ve Avrupa Konseyi gibi birçok kurum, Kürd gerillalarının varlığını bahsetmeye başladı.

Türk sömürgecileri, Partim ve mücadeleci üzerine gelirken, Türkiye tarihinde köhnemiş kanunlarına ilk defa hayatıyet kazandırdı. Millis teşkilatlarını yeniden örgütlemek amacıyla izale-i sekavet kanununa yeniden işlerlik kazandırmak, pısmalık yasası ile de ihanet teşvik ederek, akıl almaz yöntemler geliştirmeye ve uygulamaya başladı. Bulgar "zulmüne" karşı olma adı altında azgın bir sövenizm körüklenirken, ABD emperyalizminin her türlü desteği alarak, "ülkenin bölünmezliği, milletin birliği" için sağ'ıyla sol'uyla herkesi birliğe çağırıyor. Buna hemen, "sol birlik" ler kurularak, Ecevit'çiliği empoze edilecek ve Türkiye'nin serbest bırakılması ile karşılık verildi. Yine Ulusal Kurtuluş Cephesi şiarını yükseltmemeleri için her şey yapıldı. ERNK'nin ilan günü olan ve halkımızın direniş geleneği Newroz'a (21 Mart) denk gelecek biçimde İstanbul'da miting düzenleyenler azgın bir sövenizmi körükledi. Ve tüm bu politikalar, Ulusal Kurtuluş Mücadelemizin önderi PKK'ye karşı geliştirilen günlük uygulamalardan başka bir şey değildi.

PKK Hareketi, Türk sömürgeciliğinden tutahm da, işbirlikçi-hain TKP fedailerine ve küçük-burjuva reformistleri ile tasfiyecisi olan tüm çevrelerinin saldırı ve kompolarına rağmen, direniş şehitlerinin anısına bağışlı gerekleri yerine getirmişti ve bundan sonra da getirecekti. Bizce tanınan tek ölçü, sömürgecilerin ve işbirlikçi-hainlerin tüm saldırılarına rağmen, devrimci-direniş mücadelesinin yükseltilmesidir.

KIZILDERE DİRENİŞÇİLERİNİN ANILARI DEVRİMCI-DİRENİŞÇİ ÇAĞRIDIRI

Türkiye halkının yiğit evlatları olan 12 Mart direnişçilerinin anılarına bağlı olması gereken bilinçli sosyalistlere görev düşüyor nelerdir? Unutulmamalı ki, Mustafa Suphi'lerin katliamından sonra, Kızıldere katliamı, Türk burjuvazisi tarafından gerçekleştirilen en büyük katliamdır. Bu direniş, aynı zamanda halkımızın kurtuluş tohumlarının da içinde gizli olduğu bir direniştir. Emperyalizmin ve faşizmin dayattığı imha ve teslimiyetçiliğe karşı, hangi temellerde ve nasıl birliklerle karşı çıkılması gerekir, bunun da en anlamlı bir biçimde somutlaşması, bu direnişe ifadesini bulmuştur. Onların direniş, halklarımızın tarihini en karanlık olduğu bir dönemde, kurtuluş yolunu kuzullaştırarak aydınlatı. Ve bu direniş, bu

gün hepimizin direnişinin gelişiminde de önemli bir kilometre taşıdır. Burada cephe esprisi temeline, en anlamlı örgütsel ve eylemsel birliğin örnekleri de bizlere sunuldu. Açık ki sorun sadece on devrimcinin direniş, yaşam yollarını açmaları sorunu değildir. Önemli olan 12 Mart direnişçilerini bu yola götüren direnişçiliği, halklarımızın kurtuluşu için eksik ve donanımsız da olursa, doğru devrimci düşünceye olan girişi kavramak, teorik ve ideolojik yaklaşımlarını yetersiz ve eksikliklerini doğru bir temelde geliştirmek ve bunun gereklerini yerine getirmek.

Her şeyden önce, Marksizm-Leninizm Türkiye'ye uygulanmasında, revizyonizm ve oportünizm karşı büyük bir mücadele verilmiştir. Bu mücadele, tam anlamıyla başarıya ulaşmasa da, ama hangi yöntemlerle, nasıl yürütülmesi gerektiği konusunda önemli bir örneği teşkil emektir. İdeolojik, politik ve örgütsel eksiklikler ve yetersizlikler, bu derin geçerin üzerine örtemez.

Türkiye devrimci-demokratik hareketine egemen olan reformculuğa büyük bir darbe vurularak, doğru bir devrimci teoriye, programa, strateji ve taktiğe yönelme doğrultusunda küçümsemeyecek çabalar gösterilmiştir. Bu anlamda kesintisizler birçok eksiklik ve yetersizliği taşımaya rağmen halen güçlü bir doğrultuda. Ezer eksiklikleri tamamlanır, yanlışlıklar giderilirse devrimci açılıma son derece uygundur.

12 Mart direnişçileri, diğerleri gibi sadece yazmakla yetinmediler, yazdiklarının karşılığını devrimci pratikleriyle de gösterdiler. Bu örnek aynı zamanda öcu devrimcilik nasıl olması gerektiğini de ortaya koymaktadır. Reformcu çizgi ile devrimci çizgi arasındaki ayrımı, o dönemin koşullarında Mahir ÇAYAN şöyle belirtiyor: "12 Mart öncesinde 7-8 fraksiyon halinde olan sol, bugün başlıca iki kampa ayrılmıştır:

- Silahlı devrim Cephesi;
- Oligarşinin Soldaki Uzanması pasif Cephe

Silahlı propagandaya, gerillaya karşı olmanın hainlik sayıldığı hemen herkesin saas, silahlı eyleme geçme sözlerini ağızda düştürmediği 12 Mart öncesi ortam ile 12 Mart sonrası ortam iki ayrı dünya gibidir. En iyi devrimciliği en keskin gözükme şeklinde anlayan, silahlı propagandayı ağızlarından düşürmeyen, silahlı propagandayı savunmayan herkesi hainlikle suçlayan pek çok legal dönemin keskin 'gerilla uzmanları' silaha sarılmaktan başka hiç bir yolun kalmadığı 12 Mart sonrasında ise, 12 Mart öncesinde devrim meselesini iyi düşünmediklerini, aslında silahlı propagandanın örgütleyici olmadığını, yanlış olduğunu, daha önce meselelerini iyi bilmediklerini, 12 Mart'tan sonra teoriyi öğrendiklerini söyleyebilir, daha önce pasifizm diye küftüklerini Uluslararası revizyonizmin çizgisine dört elle sarılmışlardır." (12 Mart sonrası Türkiye solu)

Evet bugün Kızıldere direnişçilerini anıların yolunda olduğumuz iddia eden Devrimci İşçi temsilcilerine soruyorum: Devrimci-Yol Hareketi içinde yer aldınız, THKP-C çizgisinin en doğru yorucusu ve uygulayıcısı olduğunuzu belirtiyordunuz. 12 Eylül karşısında içine girdiğiniz tutum açık. Devrimci değerler sırt çevirmekle yetinmeyerek, büyük bir utanmazlıkla Avrupa emperyalizminin bagajında var olan her türlü sapık düşünceye sahip çıkarak, "yeni demokrasi, yeni sosyalizm" yaftalarını altında görülmüş bir tasfiyeciliğin başına Devrimci Yol'a, giderek tüm Türkiye ve Kürdistan soluna dayattınız.

PKK Hareketinin sizlere dayattığı doğru devrimci-direniş çizgisi karşısında, gizli ve sinsi faaliyetlerini açığa çıkınca en alçakça yöntemlerle PKK'ye saldırıya, onu çeşitli biçimlerde bümaya çalıştınız. Halbuki PKK Hareketi, size 12 Mart direnişçilerinin anılarını yeniden canlandırmanın ve güçlü bir biçimde yaşatmak için her türlü desteği sundu. Devrimci-Yol militanlarının direniş temeline yeniden örgütlenmeyi geliştirmeleri amacıyla sıcak savaş alanına çekilmesini uğruna şehitler de verdiniz binbir zorluk ve emekle gerekli tüm çabayı sarfettik. Açık ki tüm bunları halkımıza ve devrimci-direniş şehitlerimizin anılarına bağışlı bir gereği olarak yerine getirdik.

Mahir ÇAYAN, 7 kişilik bir birimin hazır hale getirilmesinden büyük mutluluk duyarken, sizler ne yaptınız?

Yüzlerce militanı direniş alanlarından uzaklaştırdılar, alacakale ve hem de yeniden ülkeye dönüşün zeminini yarattığı bir dönemde, Avrupa'ya taşımaya başladınız. Yoksa sizlerde mi 12 Mart'tan hemen sonra tasfiyeciliğe yönelenler gibi, Marksizmi yeni mi öğreniyorsunuz? 12 Eylül öncesinde, THKP-C Hareketi, Marksizm-Leninizmin Türkiye'nin somut koşullarına yararcı uygulanmasını diyen, Dev-Yol'un kendisi de bu temelden kaynaklanmadı mı? Dev-İşçi güruhunun içine girdiği yönelim, Marksizmi ve Dev-Yol Hareketini, en eski batılantmış revizyonist tezlerle cila çekerek revizyondan geçirme girişimleri değil midir? Bu tutumlarınızda da Mahir ÇAYAN'ın; "oligarşinin soldaki uzantısı Pasifist Cephe" diye nitelendikleri ile aynı konuma düşmüyor musunuz? Tüm dürüst Dev-Yol militanları üzerinde şekillendikleri mirasa sahip çıkarak, yalnız Pasifist Cephe'de yer almakla kalmayan, bunun işası için de büyük uğraşları içine giren Dev-İşçi güruhuna karşı, "silahlı devrim Cephesinden" ya da tavrırlarını koymadılar. Bu, 12 Mart direnişçilerinin anılarına duyulan saygının ve devrimci sorumluluğun da bir gereğidir.

12 MART DİRENİŞİ GÖRKEMLİ GELECEĞİN TOHUMUDUR!

12 Mart'daki çıkışın devrimci hatını, THKP-C, TKP-ML ve THKO Hareketlerinin direnişçi birikimi, bu çizgilerin izleyicileri olduğunuz iddia eden birçok taraf tarafından önce budanıp, daha sonra bölünerek, en sonunda da açığa inkarnası girişildi. Açık ki bu da hiç bir biçimde kabul edilemeyeceği gibi, 12 Mart direnişçilerinin anısına bağışlı değildir. Bu çıkış öcu iyi kavranmaz zorundadır. Sadece reformizm karşı bir çıkış sağ ve sol sarmaları reddetme değil, aynı zamanda Marksizm-Leninizme yönelerek güçlü bir tarzda sahip çıkış çabaları, Kemalizme bağlanı kesilmesi ve ulusal soruna yönelme durumları da vardır. Ezer yaşasalar! Marksizm-Leninizmin derinliğine kavranması daha da gelişecek, halklarımızın ortak cephe birliğini yaratılması anlayışına ulaşacak, daha güçlü devrimci taktikler yaratılarak, halklarımızın ihtiyaç duyduğu görkemli adımlar atılabilecektir.

Deniz'ler, idam sehpalarında büyük bir beyin ve yürek gücüne Kürt ve Türk halklarımızın mücadelesi birliğini haykırarak, ortak direnişin nasıl geliştirilmesi gerektiğini ortaya koydular. Yine Mahir ÇAYAN, verdiği son Konferanslarında, ulusal sorunu işleyerek, Kürd halkının sorunlarına yaklaşım göstermiştir. Ekim devrimi öncesi çözüm biçiminde de soruna yaklaşsa, İ. KAYPAKKAYA'lar da, ulusal Lenin kendi kaderlerini tayin hakkı ilkesine güçlü bir yaklaşım gösterecek, dönemin koşullarına göre cesaretle bir çıkışı yapmışlardır.

Bundan sonra gelen devrimcilerin yapması gereken yarım bırakılmış bu görevlerin tamamlanmasıdır. Ama bu konuda herhangi bir çaba harcamadıkları ortadadır. Biz, bu konuda bize düşen görevleri yerine getirdiğimiz ve bundan sonra da getirmeye devam edeceğimizi belirtmiş.

Fakat bu güçler, tıpkı 12 Mart sonrasında direnişçi sırt çevirenlerin bir benzeri olarak karışmaya çıkmakta, o dönemde yaşanan sağ'a kayış ve devrimci birikimlerin çarçur ediş, bugün yeni canlandırılarak ve SODEP, DSP içerisinde bağımsızlığını yitirmiş bir sol yaratılmak istenmektedir.

12 Mart sonrasında ortaya çıkan bir yığın sorunu, nasıl ki TKP örgütlediye, bugünün TKP'sinin varlığı nasıl ki o döneme dayanıyorsa, bugün de yine benzer bir yöntemle hareket ederek, devrimci gelişmelerin tasfiyesi temeline yeni oluşumlar içine girilme isteniyor. TKP, tasfiyeciliğin ve yığınların gelişmesine kendi varlık nedenini gördüğünden böyle bir ortamı körüklemektedir ve geliştirilmesine çaba sarfetmektedir. Böylesi bir ortamda, "Sol Birlik" adı altında devrimci gelişmelerin tasfiyesini hedefleyen birlikler oluşturup, yığınları yeniden örgütledirilmeye çalışıyor. Burjuvazinin sol içindeki uzantıları olarak hareket eden bu güçlerin bu tarz yönelimlere cesaret bulmaları, devrimci-direniş çizgisini terk ederek pasifist cephe içerisinde yer alan güçlerin durumundan kaynaklanmaktadır.

Devami 22. Sayfada

KIZILDERE DİRENİŞÇİLERİNİ YÜKSELEN MÜCADELEMİZLE SELAMLIYORUZ!

KIZILDERE DİRENİŞİNİN ANLAMI DOĞRU KAVRANMALIDIR!

Kızildere katliamının 13. yılını geride bıraktığımız bugün, katledilen 10 devrimcinin anısına bağışlık sorununun doğru ele alınıp uygulanması her zamankinden daha yakıcı bir öneme haizdir.

Kızildere şehitleri, herhangi bir 10 kişi olarak görülmemelidir. Bunlar yalnız Türkiye halkının değil, aynı zamanda Kürdistan halkının da en değerli evlatlarını içinde yer aldığı ve burjuvaziye karşı yola çıkmış bir gruptur. Bu grubun siyasal amaçları ve bunu gerçekleştirmek için gösterdikleri direnişin ve bu direnişe karşı Türk burjuvazisinin yönelttiği saldırı ve saldırının sonuçlandırma çabası ve bilince kazanması gereken örnekler dersi vardır. 10 devrimcinin kanlarıyla kızıllaştırıldıkları yolda, aynı zamanda Türkiye ve Kürdistan halklarının hangi temelde, hangi yöntem ve araçlarla, hangi tür birliklerle kurtuluş yoluna gireceklerinin derin anlamı da vardır. İşte bu anlam derinlemesine kavranmalıdır.

Onlar katledildiler, ama inanç ve amaç olarak yenilmediler. Onlar, tarihin bu döneminde emperyalizm ve işbirlikçilerine karşı direnişin dönüşmez yolunu dayatarak, çokça dayatılan ve başarı da kazanan ihanet ve teslimiyeti, halkların kurtuluş yolunda ödemesi gereken en ağır bedel olan canlarını gözlerini kırpmadan verip boşa çıkarırken, halklarımızda da en büyük armağanı sunmuş oldular.

Daha katledişlerinin üzerinden kısa bir süre geçmeden, Kızildere direnişlerinin yolunda olduklarını iddia eden ve en doğru yorumu da kendilerinin getirdiği kanısında olan bir çok grup ortaya çıkmaya başladı. 12 Eylül faşizmi karşısında içine girdikleri tavırlarla, 12 Mart deneyinden hiç ders çıkarmadıkları, Kızildere şehitlerini anısına bağlı yaman direnişçiler olmadıkları net bir biçimde ortaya çıktı. Anılarına layık olamamaları yetmiyormuş gibi en utanmaz ve en sorumsuz tavırları içine girecek, anılarına bağışlık adı altında, giderek devrimci-direnışten, anılarından uzaklaştılar. Hatta sorumsuzluğu o dereceye vardırırlar ki, "veni yaşam" dedikleri devrimden ve mücadeleden uzaklaşmayı, Kızildere direnişçilerinin anılarından çıkarılacak en önemli dersin bu olduğunu utanmazca yazmaya başladılar.

Bugün Kızildere Direnişiyle kıvıllaşan yolda yürüdükleri iddiasında olan güçler, herşeyden önce bunu kendi örgütlenmelerinde ve eylemlerinde göstermek ve kanıtlamak durumundadırlar. Yoksa, anılarına bağışlık adı altında şişir, yazılar yaparak eşiği altı altında sağ-sol suçlayarak, göz yaş dökecek yerine getirilecek. Gerçek anıya bağışlık her yönüyle 12 Mart faşizminin gerillerde bırakan, 12 Eylül faşist rejimine karşı, halklarımızın devrimci-direnış eylemlerinin gerçekleştirilmesi ve faşist generallerin suarlarından patlatılmasıyla, ancak yerine getirilebilir. Bundan başka bir yorum tarzının olmadığı da apaçık ortadadır. O halde nedenleri ne olursa olsun, görevler yerine getirilmez ve gerekli eylemlilikler yapılmazsa, anıya bağışlık kalınmadığı ve anıların bir biçimde söylenmek durumundadır. Nitekim bu çevrelerin içine düştüğü tavır da bundan başka bir şey değildir.

PKK ENTERNASYONALİZMİN BAYRAĞINI SÜREKLİ YÜKSELTMEK SİNE BİLECEKTİR!

PKK Hareketi, Kızildere Direnişinin 13. yıldönümüne denk düşen bir dönemde, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Cephesinin bayrağını yükseltmekle, kendi payına bu direnişçilerin anılarına bağışlık, sahip çıkışın ve gereklerinin yerine getirilmesinin en anlamlı dile getirilmesini gerçekleştirmiştir. Bununla da PKK Hareketi, Kızildere şehitlerinin anısına bağlı kalmanın gereğini yerine getirmektedir.

Daha 1975'te ilk ortaya çıktığımız dönemlerde, en anlamlı ve soyulu bir direniş sergileyen idam sehpalarında, işkence tezgahlarında Kürt halkının varlığını ve özgürlük hakkını savunan, halklarımız arasında kardeşliği dile getiren Deniz'lerin, Kaypak'ların anılarına sahip çıkmak, bir daha yenilgi yaşamamak için, bu direnişçilerin anılarına bağlı olduğunu iddia eden güçlerle çok yönlü ilişki ve tartışmalar geliştirme çaba-

larımız oldu. Ama bu güçlerden, bu çabalarımızın en ufak bir karşılığını dahi göremedik.

Devrimci direniş mücadelesinin Türkiye ayağı zayıf olmasına rağmen PKK, görevlerine bağlılığına soyulu bilinci ile hareket ederek, FKBDÇ bayrağını yükseltmiş, böylece Türkiye ayağının da sağlamlaştırılmasında, güçlü bir mücadelelinin bu alanda da yaratılmasında önemli katkılarda bulunmuştur. Bu katkılarını Türkiye Devrimci Demokratik Hareketinin daha da sağlam temellerde geliştirilmesi için güçlendiren PKK, böylece Kızildere direnişçilerinin anılarına da en anlamlı karşılığı vermektedir.

Ama ne acıdır ki, onların anılarına bağlı olduğunu söyleyen başta "Devrimci İşçi" grubu olmak üzere, bir çok güç, 12 Mart sonrasında daha da bir gün bir konumda tasfiyeciliğe, reformculuğa yönelerek, atılmak istenen bu sonu adıma zararlar vermekle kalmadılar, mücadele yoldaşlarına da en büyük kötülüğü yaptılar.

Direnışin önderi Mahir ÇAYAN, Ankara'dan ayrılırken, eğitilmiş ve silahlandırılmış 7 kişilik bir birime kavuşturulmuş ifade eder ve bundan duyduğu mutluluğu gizlemez. Bundan sonra esas sorunun iş grubu sayısını ve niteliğini daha da güçlendirip, silahlı mücadeleyi geliştirmek olduğunu söyler. Tüm çevreler, Mahir ÇAYAN'ın yaratılmasında büyük bir sevinç duyduğu bir silahlı birimi, halklarımızın mücadelesine armağan etmenin en anlamlı bir iş olduğunu ve bunun da sorumlu devrimcilğin bir gereği olarak, anıya bağışlık ifadesi olduğunu bilmek ve kavramak durumundadırlar.

Ama bu çevreler, bu deneylerden gerekli dersi ve sonuçları çıkarmadıkları gibi, en utanmazcasına sanki bu tür şeyler hiç yaşanmamış gibi davranmaya başladılar. Kendilerine TKP'yi, Mustafa Suphi'leri de hatırlan. Geçmişte halklarımızın ulusal kurtuluş ve demokrasi mücadelesini birleştirememesinden yararlanarak kemalistler olmuştu. TKP'nin, Kürdistan'daki direnme hareketiyle birleşme ve onlara öncülük etme yerine, kemalistlerle uzlaşma yolları araması zayıflıktan yararlanarak kemalistler, önce komünistleri katledip, daha sonra Kürdistan üzerine yönelerek, Kürt halkını katliamlardan geçirdi. Tüm bu gerçekleri aktarılarak bundan gerekli derslerin alınması gerektiğini belirttik. Ama onlar, siyaset haline getirdikleri sovenizm, sosyal-sovenizm dayattılar. Açık ki, sosyal-sovenizmde bu kadar işbir, devrimci mücadeleyi kaçınılmaz olarak yenilgiye götüreceği gibi, aynı zamanda sonuç olarak varacağı nokta da tasfiyeciliktir.

TKP'ye emgen olan bu anlayış, onu hem tasfiyeci bir örgüt olmanın ve hem de kendi kendisini tasfiye etmekten kurtarmadı. TKP'nin sosyal-soven yönetimi her devrimci kişiyi, dışlayarak gelişmesini önlemiştir. TKP'de çöken revizyonizm ve sosyal-sovenizm karşı ki başkaldıran Dr. Hikmet KIVILCIMLİ, tasfiye edilecek, sesinin duyulması engellenmeye çalışılmıştır. Dr. Hikmet KIVILCIMLİ, daha 1930'lu yıllarda Kürdistan'ın sömürgeleştirildiği saptamasını yapmış, Kürdistan halkının bağımsızlığını ve özgürlüğünü savunmuştur. Dr. Hikmet KIVILCIMLİ, 20 yıl hapishane yaşamını devrimci ecelle çevirmiş, 1970'li yıllarda ecelle boğuşurken bile tek arzusunun bir partizan gibi savaşarak ölmek olduğunu belirten bir direnişçidir. TKP'li revizyonistler, daha ana rahmindeki bu ses katletmeyi başardılar ama, kendileri de burjuva kuyrukçuluğundan kurtulamadılar.

Biz, bunun marksist-leninist eleştirisini yaparaktı karşıladık. Doğru bir enternasyonalizmi anlayışa kavuşulmadı, Türkiye devriminin başıyana ulamamayaacağı, halklarımızın güçlü bir dayanışmasının oluşturulmaması gerektiğini belirttik. Haki KARER ve Kemal PİR gibi, komünist gençliğin büyük üyeleri başta olmak üzere, Türk kökenli bir çok yoldaşlarımızı katledildi. Sovenizm ve sosyal-sovenizm karşı tavır alarak, Türkiye ve Kürdistan devrimlerinin nasıl birleştirilmesi ve bunun için de nelerin yapılması gerektiğini bizzat kendileri doğru yolu çizerek gösterdiler.

Bu eleştiri ve ideolojik faaliyetler, doğru yolun tercih edilmesinde çok açık bir biçimde gerçekleri ortaya koymasına rağmen bu güçlerin ge-

rekli dersleri çıkarmadıkları bugün de apaçık ortadadır. Bundan hareketle doğru örgütlenme, cepheleşme anlayışına yönelmediler. 12 Mart direnişçilerinin düşüncelerini geliştirmek bir yana, onların bile çok gerisinde bir konuma düştüler. Kaldı ki, direniş şehitlerinin bizzat kendileri revizyonizm, ulusal sorun ve milliyetçilik konularında yoğun bir çalışma içinde kaldıklarını söylüyorlardı. Yapılması gereken, yarı kalan bu çalışmaların devam ettirilmesi idi. Bunun da anıya bağlı kalmanın bir gereği olduğu tüm bu güçlere belirtilmesine rağmen, hiç bir güç bu görevlere yanaşmadı.

Zor, fakat soyulu olan bu görevi, PKK Hareketi yürütme durumunda kaldı. Bu güçler, giderek sağ'a, reformizme ve tasfiyeciliğe kayarken, PKK, devrimciliğe ve enternasyonalizme daha fazla dayandı. 1980'li yıllarda onları Ecevitçiliğin kuyrukçunda eriyip giderken, PKK, görülmemiş baskı ve saldırılara rağmen kendi ilana doğru bir biçimde sahip çıkarak, direniş çizgisinden en ufak bir yalpalama göstermeden içte ve dışta kendisini güçlendirecek dışı açılımını gerçekleştirmiş, ezilme kabul etmeyen direnişçi bir tutum sergilemiştir.

MAHİR ÇAYAN

Mahir ÇAYAN başta olmak üzere, 12 Mart direnişçilerinin yazılarda dile getirdikleri görüşler, 12 Mart sonrasında uygulanmamıştır. Direniş hareketinin mirası üzerinde bazı tekkeller oluşturularak mirasın çarçur edilmesi yaşanmıştır. Bu durum, bugün daha iyi anlaşılmalıdır. 12 Mart direnişçiliğinde zafer yolunu görmemek mümkün değildir. Donanımsızlık, hazırlıksızlık ve örgütsüzlük gibi birçok eksiklikler belirlense de, her devrim için öne koşul olan cesaret, fedakarlık ve gerekli birliçlenmeye ulaşmak için ihtiyaç duyulan çaba, dışlaşıyla bu direnişçilerde mevcuttur. Çok kısa süren devrimci yaşamlarına bir çok güçlü gelişmeyi sığdırdılar.

Bir yığın birikimle dolu olan bu miras, devralınan ne yaptılar? Sadece bu miras üzerinde oynamakla yetindiler. Ne teride ve ne de pratikte beklenen gelişmeyi gösteremediler. 12 Eylül karşısında hiç de 12 Mart direnişçilerinin anısına layık olmayacak bir şekilde tek bir mermi bile patlatmadan, teslimiyetçiliğe, tasfiyeciliğe yöneldiler. 12 Eylül darbesi karşısında bu yapılarıyla arası ki, alacakları sonuç yeniliden başka bir şey olamayacaktır. Bunun sorumluluğu, kimseye hele hele Kızildere direnişçilerine asla yüklenemez, bunun bir tek sorumlusu vardır; o da direnişçilerin anılarına doğru bir biçimde sahip çıkmayan, dayatılan direniş çizgisini sapırmaya çalışan ve tüm devrimci değerlere utanmazca sırt çeviren döneklerdir.

THKP-C hareketinin savunucusu, yoruncusu olduklarını iddia eden bir çok güç, 12 Eylül sonrasında yeniden karşılaştık. Bunların devrimde ve direnişin önderlerini nasıl sırt çevirdiklerini bizzat kendi pratikliğimiz gördük, yaşadık. Günler boyu süren tartışmaların, konuşma ve değerlendirmelerimiz oldu; mücadeleye nasıl sahip çıkılması gerektiği hususunda görüşlerimizi belirttik. Dışarda olan önderlerle bir çok yöntemi kullanarak bir araya gelmenin tartışma ve konuşmanın zeminini yarattık. 1975'li yıllarda belirttiğimiz düşüncelerimizi bir kez daha halklarımızın ortak savasının cephesinin nasıl ölmesi gerektiği hususlarında dile getirdik. O dönemde yerine getirilmeyen görevlerin, hiç olmazsa 12 Eylül sonrasında 10 yıllık

gibi bir zaman diliminden sonra yerine getirilmesi için yoğun çaba sarfedilmesi gerektiğini belirttik. Tüm çabalarına rağmen bilinen sonuç değişmedi.

Kızildere direnişinin içinde Ömer AYNA'lar gibi halkımızın en yülit temsilcileri de bulunuyordu. THKO ve THKP-C içinde Kürt ve Türk kökenli militanlar görkemli bir direniş ortak bir şekilde sergilediler. Bu, aynı zamanda bir cephe esprisi de taşımaktadı. Bu adımlarla Fatsa'dan Kızildere'ye ve oradan Kürdistan'a doğru uzanan bir yol, bir hat çizilmeye çalışılıyordu. Bu da 1970'li yılların koşullarında Kemalizm biçiminde olmayan, halklarımızın bağımsız, özgür haklarına ve eşitliğine dayanan, anti-emperyalist ve demokratik muhtevalar yeni bir Kuva'yı-Milliyetçiliğin mesajından başka bir anlama gelmiyordu. Kızildere şehitleri, bunu bizzat yaşamaları, direnişleri ve aktırlıkları kanla ispatladılar.

Elbette, sadece sorunların anlamını ile yetinemedik. Pratikte de çözüm bulunması için üzerimize düşen sorumluluğumuzu azamısını yerine getirmeye büyük özen ve dikkat gösterdik. Yine bu güçlerin Ortadoğu'nun en sıcak alanında güçlerini devrim için eğitip, hazırlamaları için tüm olanaklarımızı hizmetlerine sunduk. Mahir ÇAYAN'ın çok büyük anlam verdiği 7 kişilik silahlı birimin yerine, en modern silahlarla donanmış 700 kişilik birimlerin oluşturulması çok rahatlıkla gerçekleştirilebileceği, uygun koşul ve fırsatların kaçınılmaz değerlendirilmesini kendilerine anlatık. Böylece Fatsa'dan başlayarak Kızildere'de kesintisiz ugrayan yürüyüşün bu sefer Kürdistan'a kadar devam ettirilebilmesinin koşulları da doğacak ve bir gerçekliğe dönüşebilecek. Bununla birlikte Türkiye ve Kürdistanlı çeşitli direnişçi güçler, FKBDÇ bayrağı altında, daha gelişmiş bir programla direnişlerini Kürdistan'ın doruk noktalarına kadar taşıyarak, halklarımızın kurtuluşu için en soylu adımları da atmış olacaklardı.

PKK Hareketi olarak bu konuda üzerimize düşen tüm görevleri yapmaya hazır olduğumuzu belirttik ve bugün de halklarımızın kurtuluşu uğrunda gereken adımların atılması konusunda da hazır olduğumuzu ve bu konuda hiç bir fedakarlıktan kaçınmayacağımızı belirtiyoruz.

Zindanlarda her türlü işkenceye rağmen, devrimci onurlarını koruyan onbinlerce militan ve muazzam baskı ve sömürü altında inim inim inilen halkın, sorumlu devrimci-likten beklemediği iki halkın mücadelesi birliğini yansıtan cephesel birliklerini yaratılmıştır. Böylece bir cepheleşmenin objektif koşulları oldukça olundu. Yapılması gereken, direniş temelinde cephe sorununu çözümlenecek subjektif koşulların hızla hazırlanmasıdır. Parti ve cephe sorununu çözümünde THKP-C geleneği iyi kavranmalıdır. Yeteriz de olsa Direniş Komitelerinin oluşturulmasıyla Devrimci Yol'da bu geleneği sürdürmek istemiştir.

O halde 12 Eylül faşizmine karşı da aynı gelenek sürdürülmek zorundadır. 12 Mart döneminde eksik olan Kürdistan cephesi de tamamlanmış, ERNK silahıyla da donanarak güçlü bir atılım ve ilerleme kaydetmiştir. Bu kez, Kürdistan halkı kendi öz çıkarlarıyla dayanışmaya girecek ve bu da ifadesini cephenin inşasında bulacaktır. Birlik toplantılarında bu görüşmelerimizi dile getirdik, (bunlar tutanaklarda da mevcuttur.) Cephe konusunda programsal, stratejik ve taktik yaklaşımların oluşturulmasına hazır olduğumuzu ve hertürlü özveride bulunacağımızı belirttik.

Ama sonradan da anlaşıldığı gibi, daha 70'lerin ortalarında içine girilen sağı ve yer yer de sol sapmalar nedeniyle bunların tutarlı, planlı ve kapsamlı bir devrimciliğe hazır olamaları ortaya çıktı. Direniş alanlarını hızla terk ederek basit yaşamalarını kurtarma gayesiyle, devrimin yükseltilmesinde taktik bir alan olarak değerlendirilmesi gereken Avrupa'ya kapayı atarak, Avrupa'nın bağında bulunan reformizm-revizyonizm adına ne varsa ona dört elle sarılarak, yalnız kendilerini tasfiyeyle yetinmeye, devrimci-direnış, militan örgütlülüğü adına ne varsa hepsine saldırarak kurtlamdan geçirmeye çalıştılar. Tüm bunları da görülmemiş demojilerle,

insan onuruyla bile bağdaşmayacak yöntemlerle sonuçlandırmaya yöneldiler.

Bir bin emekle ve uğruna kan dökerek getirttikimiz bir yığın militan, "Devrimci İşçi" grubu tarafından hızla Avrupa'ya taşınarak, en alçakça bir yaşam içinde tutulmuş, devrimci enerjileri bitirilmek istendi. Devrimin omuzlayıcısı, yürütücüsü ve öncüsü olması gereken ve her biri bu tür duygularla dopdolu olan militanların kafaları yuduruk ve demojik tezelere doldurularak bulandırılmaya çalışıldı. Sürekli devrimin, halkın acısını, kin ve öfkelerini yaşamaya ve faşist cellatlara karşı zindanlarda haykırarak yoldaşlarının feryatlarına kulak vermesi gereken militanlara, kutsal hayvanı bir yaşam dayatarak, günlük sıradan işi bir yaşam nerede ve nasıl sürdürülür? Salk hayvanı güdüler için işi bir evlilik nasıl gerçekleştirebilir? Batının nasıl işi bir çocuğu olur? Entegrasyon nasıl sağlanır? vb. Tüm bu konularda sayılar dosyaları yazılarak, günler süren toplantılarla konuşarak ve en kötüsü de tüm bunları yerine getirmeye sınırsız "özgürlük" tanyıp bizzat pratikte uygulamaları, beyinleri bulandırıp, devrimden, direnişten uzaklaştırmaya çalıştılar.

Tasfiyeci dönekler grubu, bu utanmazlıklarını özlery boşaltmış sözde militanlara örgütü teslim ederek, yalnız Dev-Yol'a dayatmakla yetinmeyip, giderek bunu tüm bir Türkiye ve Kürdistan sol'una egemen kılma uğraşını içine girdiler. Bir yandan icazetli sol için gerekli teorik ve pratik çalışmaları sürdürürken, diğer yandan da görülmemiş bir biçimde provakasyonlara ve ihanetle sahip çıkarak, Partimiz ve halkımız aleyhine görülmüş faaliyetler içine girecek, kazanımları tasfiyeciliğin hizmetine sunmaya çalıştılar. FKBDÇ adını boşa çıkarmak için yazıp çizmedikleri, yapmadıkları şey kalmadı. PKK'nin direnişçi adınına karşı yeni koalisyonlar oluşturularak. Eski dostlar, tekrar PKK aleyhtarlığına daya arıya geldiler, toplantılar yaptılar, bildiriler dağıttılar, devrimce karşı görüşümüz zehirler kustular.

Onlerine ne pahasına olursa olsun PKK'nin ezilmesini koydular. Yazıyla, sözle, eylemlerle yaptıkları her şey, bu amaçlarına hizmet ediyordu. Hatta işi o derece şımarıklaştırdılar ki, PKK günümüzün en "despotik", "dogmatik", Stalinist, "Hitleri bile aratan" özelliklere sahip örgütü olarak lanse edilmeye çalışıldı. Utanmazca, "PKK'nin zulmünden kurtulmak için" toplantılar yaptılar, birlikler kurdular. Tabii, tüm bunları da emperyalizmin kucagında oturtarak, ondan aldıkları maaşlarla geçinerek, devrimcilerin direnişini mirasını hovardaca harcırayarak yerine getirdiler.

Halklarımızın direnişine en çok muhtaç olduğu bir dönemde, Dev-Yol gibi bir örgütün binlerce militanının zindanlarda çürüdüğü bir ortamda, "Devrimci İşçi" grubu onların direnişine sahip çıkmayarak, ayda yılda bir çıkardığı bildirileri dahi çıkarmaktan vazgeçerek, tehlikeli bir yaşam içine girdiler. "Yeni sosyalizm", "yeni demokrasi" yaftaları alt altında en içgüç uygulamaları, hem de şehitlerin anılarına bağışlık olarak gösterme utanmazlığı için de, daha birçok militanı gözlerinden boşaltmak gayesiyle Avrupa'ya çekme uğraşında bulunuyorlar.

Binlerce yoldaş zindanlarda ne yapıyor? Direnişleri ne durumda? Bu direniş nasıl sahip çıkılır? Bunları hiçbir zaman kendilerine sormadıkları gibi, sorma sorumluluğunu da duymayacak kadar duygusuzlaşmış yaratıklar durumuna düşmüşlerdir. Tüm çabalarını, akıllarını 88'lerde sosyal-demokrasinin inayeti ve de Ecevit'in icazetliyle DSP içinde yeniden o eski kuyruk politikalarını geliştirmeye harcırayıp ve yoruyorlar. Sömürgeci burjuvazinin gelececek demokrasisine kendilerini şirin göstermeye ve ona uygun bir biçimde hazırlanmaya çalışıyorlar. Ehlileştirilmiş, Avrupa terbiyesi görmüş, yürüyüşünden saçının rengine kadar biraz da sarılaşmış olarak, Avrupa'da bir tip olarak, Enver paşasıyla yeni köçekler Enver'ler olarak Türkiye'ye köçekler. Yeni Tanzimat fermanlarını "yeni demok-